

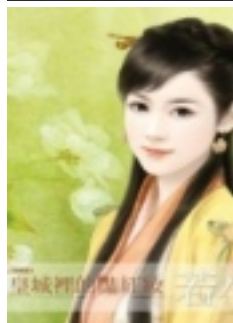
Đế Vương Tàn Bạo Và Hoàng Tỳ Của Thiên Gia

Contents

Đế Vương Tàn Bạo Và Hoàng Tỳ Của Thiên Gia	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	26
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	55
26. Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	63
29. Chương 29	66
30. Chương 30	68
31. Chương 31	69
32. Chương 32	70
33. Chương 33	72
34. Chương 34	74
35. Chương 35	75
36. Chương 36	77
37. Chương 37	78
38. Chương 38	80
39. Chương 39	82
40. Chương 40	84
41. Chương 41	86

42. Chương 42	88
43. Chương 43	90
44. Chương 44	92
45. Chương 45	97
46. Chương 46	103
47. Chương 47 - End	108

Đế Vương Tàn Bạo Và Hoàng Tỳ Của Thiên Gia



Giới thiệu

Nàng phải chạy, nàng phải chạy, chạy nhanh lên, huhu, sao cái số nàng khổ thế này, gốc gì lại đi cãi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-vuong-tan-bao-va-hoang-ty-cua-thien-gia>

1. Chương 1

Nàng phải chạy, nàng phải chạy, chạy nhanh lên, huhu, sao cái số nàng khổ thế này, gốc gì lại đi cãi nhau với phu nhân, híc, híc,....

Nàng cảm cổ chạy, thì bỗng thấy thuyền buôn lớn đang chuẩn bị nhổ neo lên kinh thành, đằng sau nàng vẫn còn những tiếng hét:

-Đứng lại, cái con bé hầu tỳ kia!!!

-Đồ tiện nhân, đứng lại.

Nàng tự nhủ: " Ngu gì đâu, đứng lại, hừ, nghĩ mình gốc lắm chắc?!"

Uy, chỉ vài bước lại nữa là nàng nhảy được lên thuyền rồi! Cố lên. Á. Ôi may quá!

Nàng vui vẻ vẫy tay.

-Hôhô, chào mọi người!

Nàng đi đi lại lại trong thuyền thì chợt ngó ra. Á! Chết! Mình quên. Thuyền này đi đâu.

Nàng lon ton đến hỏi một vị phu nhân trông vẻ cao quý:

-Phu nhân,..

-Hừm? Tiểu cô nương hỏi gì?

-Thuyền này sẽ cập bến nào ạ?

- Ha Ha, tiểu cô nương không biết đi đâu mà cũng lên thuyền à?

Nàng gãi đầu lúng túng.

Vị phu nhân đó nói tiếp:

-Ta là phu nhân nhà Mộ Dung. Tên ta là Đường Nhị Hoa. Còn cô nương?

-Dạ? Tiểu nữ là Hàn Huân Y ạ. Xin hỏi thuyền này...

-Kính thành.

Nàng nhảy lên khiến Đường Nhị Hoa tự hỏi liệu cô nương này có vấn đề gì về thần kinh k?

Mộ Dung phu nhân hỏi:

-Sao, cô nương lại biểu hiện như thế?

Bà hỏi và tỏ thái độ không thích.

Huân Y thản nhiên nhưng lòng thì sợ:

-Tiểu nữ không một quan tiền trong người thì lấy gì mà sống?

Nhị Hoa liền móc hầu bao đem cho nàng một ít ngân lượng:

-Dùng tạm nhé!

Nàng Huân Y vui vẻ nhận mà chẳng biết rằng, cái khổ còn đợi nàng ở phía trước!

Kính thành thiệt là náo nhiệt quá!

” Ợt..Ợt”

Bụng nàng biểu tình. Nàng cúi xuống:” Giữ thể diện cho tao với chứ? Gần đây không có quán ăn nào, mày gào cái gì??”

Nàng đi mãi rồi mới gặp một quán ăn nhỏ.

-Tiểu nhị. Mang cơm đến đây.

Nàng chén no và nhanh tới mức những người ở trong quán đều ném cho nàng cái nhìn ghê sợ. Tiểu cô nương đẹp tuyệt trần mà lại phàm ăn như thế, thì chẳng phải loại ng tốt đẹp gì đâu.

Nàng mặc kệ, họ có giúp mình no được đâu!Mà no mình chứ bấy người ấy có no đâu. Kệ.

Trả tiền xong, nàng nghênh ngang đi giữa phố.. Cảnh đẹp quá trời nè. Í, có cả màn thầu

(bánh bao). Hix, biết thế mình không thèm ăn cái món cơm rau chán ngắt ấy. Bụng no k cho thêm gì được nữa!!

Chợt có tiếng hét inh tai:

- Người là đồ thiếu năng hay sao mà không tránh đường??

Nàng quay lại chẳng thèm nhìn mà mắng:

-Nè, đường rộng các người đi việc của các người đi việc của các người, ta đi việc của ta, mắc gì không phải các người tránh ta???

Chợt nàng nhìn lại. Sax. Kiểu mười hai ng khiêng!!! Cái gì cũng dát vàng. Uy. Đẹp nhất là nam tử ngồi trên kiệu. Khuôn mặt nam nhân đó tuyệt mỹ đến nỗi nàng sắp fụt máu :

Nam nhân đó mặc áo in hình rồng. Ủa, Long bào??? Á!!!! Là vua ư??????

Nam nhân đó mặt đã sớm khó chịu, liền ra lệnh :

-Bắt nữ nhân đó lại!

Nàng sợ hãi khiến khuôn mặt đẹp kì lạ.

Nam nhân đó bước xuống khiến dân chúng cúi rạp.

Hắn ta bực bội nhìn nàng:

-Nghe đây, ta không muốn giết người nhưng số mạng người tùy thần số mệnh.

Đây là 2 viên bội ngọc, một cái ghi Tử, còn lại thì ngược lại.

Chọn đi.

Nàng nhìn 2 viên bội ngọc, rõ là cả hai viên đều ghi tử. Nàng rửa thầm..

Hắn cười quỷ dị. Hừ. Thần số mệnh?

Đồ ác quỷ....

2. Chương 2

Nàng nhìn hắn mà tức tối trong lòng. Hắn cố ý đặt bẫy nàng. Hắn không cho nàng lấy một con đường sống.

Đồ Hôn Quân! Chém chết cha nhà mày đi. Hoàng thượng gì chứ?!

Trời cũng chưa dám lấy mạng Huân Y này đâu nhé!

Để xem! Nàng nhìn quanh xem có ai giúp mình k? Huhu

Ai Ai mặt mũi cũng lấm lét như thầm bảo: " Chịu chết sớm đi"

Hix! Huhu. Ai cứu tôi với Nàng nhìn hắn với đôi mắt tức giận khiến hắn giật mình sững sờ. Nhưng hắn vẫn cười nói:

- Người chọn đi!

Nàng bèn chọn lấy một viên ghi Tử khiến hắn cười thầm:"Cuối cùng người cũng chết! Tồn thời gian quá" nhưng nàng lại nuốt viên bội ngọc ấy. Ặc! Sao khó nuốt vậy nè? "Ừc!" "Ừc" Ha Ha! Nàng làm được rồi!

Hắn hỏi ngạc nhiên xen lẫn giận dữ:

-Người làm gì thế???

Nàng thông thả trả lời hắn:

- Thừa hoàng thượng, tiểu nữ chọn viên đang nằm trong bao tử của tiểu nữ. Người đã nói rằng hai viên bội ngọc , một viên ghi " Tử", một viên ghi " Sinh", vậy nếu trong tay Người là viên ghi " Tử" thì viên tiểu nữ chọn sẽ là " Sinh". Mời Người.

Nàng cười đắc thắng : " Muốn chơi ta ư?! Còn non lắm" (Tự sướng kinh)

Hắn mặt đỏ lên vì tức. Từ từ xòe bàn tay ra, trong tay hắn là viên bội ngọc ghi " Tử".

Nàng vỗ reo lên dù đã biết trước:

- Ồ vậy tiểu nữ được sống ư? May quá. Thần Số mệnh có vẻ tốt với tiểu nữ ghê.

Tên thái giám thấy sắc mặt hoàng thượng tức giận thì sợ hãi vô cùng. Tên thái giám lắp bắp:

-H..oàng..Thượng..

Hắn thả một câu:

-Cái gì???

-Dạ..Đã đến lúc hồi cung!

Hắn nghĩ mà bực bội. Hắn thua một con bé tiểu yêu sao?? Hắn bỗng nói:

-Tội đứng chặn kiêu vua được tha nhưng tội dám nhìn thẳng vào khuôn nhan trẫm thì đáng xử trảm, Tuy nhiên ta không muốn bàn dân thiên hạ cho rằng tán xét không công minh, vì vậy ta quyết định từ nay người sẽ làm nữ tỳ hầu hạ trẫm.

Huân Y sửng sốt:

-Vậy là chẳng khác gì nô lệ??

-Ân.

Nàng bỗng nhìn hoàng thượng với ánh mắt thương cảm, đôi mắt long lanh ngấn lệ, khuôn mặt nàng đẹp tuyệt mỹ. Hắn bây giờ mới ngó tới. Một đại mỹ nhân.

Đôi mắt mở to của nàng mới trong trẻo làm sao. Chiếc mũi thanh tú cao cao kiêu hãnh. Làn môi ướm át mềm mại tựa hoa hồng còn đọng sương mai.

Mái tóc đen óng ả dài thướt tha. Cộng thêm làn da trắng tuyết như sữa đặc, mềm mại như vải tơ lụa thật khiến người ta dễ xiêu lòng.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của nàng nhưng bộ mặt hắn vẫn dửng dưng mà trong lòng thì suy nghĩ trái ngược:” Trong cung có ba ngàn mỹ nữ tuyệt đẹp nhưng chẳng ai sánh được với vẻ đẹp của cô nương này. Nhưng bất quá đáng vẻ đáng thương này ta chợt cảm thấy chẳng giống bản tính mà nãy giờ cô ta biểu lộ. Ta sẽ hành hạ cho tới khi cô ta nhận thấy chộc tức ta là một điều ngu ngốc”. Ha ha

3. Chương 3

Nàng nhìn nụ cười quỷ dị đáng sợ của hắn mà không khỏi rùng mình. Hắn phải chăng lại có âm mưu gì nữa đây? Nàng sợ hãi, nhưng đầu óc thì vẫn hoạt động!

Nàng đổi cái giọng ngọt ngào trong veo:

-Hoàng thượng tốt bụng, hoàng thượng từ bi, nhân từ, hoàng thượng độ lượng, hoàng thượng là quân tử, hoàng thượng không chấp nhặt kẻ tiểu nhân.....

-Nói. Khỏi dài dòng nịnh nọt!

Nàng tức khí. Hắn, nếu không phải là chữ “ Vua” thì hắn đã không thể mở miệng mà nói thêm nữa rồi. Cái hận là hận không thể bóp chết hắn thành xác ướp Ai Cập. Lục phủ ngũ tạng nàng đã sôi lên rồi... nhưng mà nào thể để ạng tàn đầu rơi chứ... “ Một điều nhịn là chín điều lành”

Nàng nói tiếp, ngữ khí đã lãnh đạm hơn nhưng mang chút thương cảm:

-. Người đừng chấp tiểu nữ. Tiểu nữ xin Người tha tội. tiểu nữ chỉ nhất thời hồ đồ. Nhà tiểu nữ còn mẹ già, cha bệnh,... Huynh muội còn nhỏ,... Xin Người đức cao vọng trọng mà mở lòng tha cho tiểu nữ...

(tg: Xạo quá nhé!- HY: haha. Phục tỷ tỷ chưa???. Tg: (Buồn nôn).. sax)

Hắn không thèm để tâm đến một lời của nàng mà nghĩ rằng: “ Hừ! Nếu người còn cha mẹ già thì nhẽ ra người không nên chộc tức ta. Bây giờ thì “tuebexi”, muộn rồi”

Âm sắc lạnh lùng của giọng nói hắn vang lên:

-Người tên gì?

Nàng kêu thầm. Rốt cuộc hắn có tai hay k đó???

Nàng cay đắng rít trong kẽ răng:

-Hàn.. Huân ..Y

Tên thái giám thấy tâm sắc hoàng thượng đã khá hơn, liền tâu:

-Đến lúc hồi cung rồi ạ!

- ần.

Hắn nói với nàng:

-Về cung. Đi bộ.

Nàng thất thanh, giọng trong trẻo đến chói tai:

-Người vừa nói gì ạ??? Tiểu nữ không thích.

Đường đường là vua một nước, Mộ Dung Sở Thiết hắn đây, k ai là k sợ... Vậy mà tiểu cô nương này dám...

Hắn gầm lên:

-HÀN HUÂN Y!

Nàng cảm nhận thấy một cỗ sát khí từ giọng nói của hắn nên vội đổi ngay ngữ khí của mình mà rằng:

-Tiểu nữ tuân mệnh.

Đôi bàn chân trần trắng muốt của nàng chậm rãi trên nền đất đã nóng bỏng bức bối vì mùa hè.

Nàng nhìn bàn chân rớm máu vì gai nhọn, liền trào nước mắt. Tên Hôn quân đáng ghét.

Nàng xé một mảnh váy băng bó rồi đi tiếp. Nàng dù có chẳng là tỷ hầu nhưng trước đây chưa bao giờ nàng phải bước ra khỏi nhà nửa bước.

Hắn không phải là không biết nàng bị thương mà là vui cho sự đau đớn của nàng. Hắn tự nghĩ bụng : “ Thử thách đầu tiên mà khó thể thì sau này ngươi sẽ phải tự vẫn mà chết... Ta không tin ngươi sống được..”

Thực mà nói, bậc quân tử thấy mỹ nhân bàn chân rớm máu nói không động lòng là nói dối, hoặc chẳng chỉ những kẻ lòng dạ hiểm ác, không có nhân tính mới như thế... (Hơi quá)

Hắn nhìn nàng cũng đôi chút động lòng nhưng phàm cũng chỉ là động lòng thương cảm mà thôi, cái thứ đó chẳng là gì cả.

Về đến tẩm cung, hắn gọi Tổng quản cung nữ Nhược Chỉ Lan. Hắn vừa nói vừa chỉ vào Huân Y:

-Từ nay, người đó sẽ hầu hạ mẫu hậu ta. Ngươi hiểu chứ?

Nược Chỉ Lan cúi đầu thấp giọng:

-Dạ.

Tổng quản cung nữ Nhược Chỉ Lan năm nay đã ngoài ngũ tuần, làm việc trong cung cũng đã lâu, đến nay chưa bao giờ bà thấy hoàng thượng xen vào chuyện của hậu cung, tẩm cung bao giờ. Mà dù có xen vào thì cũng chẳng phải chuyện con con như nữ nhi này. Nghe ngữ khí hoàng thượng cũng biết nữ nhi này khó sống rồi! Hầu hạ nương nương ư? Hoàng thái hậu là một người vô cùng khó tính, chỉ một chút không đúng ý Người là e rằng cái cổ chẳng còn ở trên đầu nữa. Mà với một nữ nhi chưa bao giờ làm việc trong cung sợ rằng chưa đầy một khắc sau đã xuống thăm Diêm vương rồi. Thật tội nghiệp ột cô nương đẹp thế này!!

Nược Chỉ Lan hỏi sau khi hoàng thượng đã vào tẩm cung riêng nghỉ ngơi:

-Tên người là gì?

-Tiểu nữ là Hàn Huân Y.

-Ta hỏi ngươi, ngươi cứ nói thật.

-Vâng. – Huân Y trả lời nhưng trong đôi mắt vẫn nàng vẫn còn hiện lên một tia khó hiểu.

-Ngươi đắc tội gì với thánh thượng à?

Huân Y không trả lời bà mà hỏi:

-Sao tổng quản biết ạ?!

-Người trả lời đi!

-Dạ.- Huân Y đem chuyện ở ngoài phố kể cho Tổng quản.

Bà bỗng cười tươi:

-Ra là vậy.

-....

-Người chính là người duy nhất thoát khỏi “cái chết bội ngọc”. Hoàng thượng đặt ra câu đố đó, cho rằng không một ai giải nổi, mà thực ra... - Chỉ Lan đột nhiên nói nhỏ.-... hoàng thượng cũng không giải được!

Huân Y ngẫm nghĩ gật đầu nhưng trong lòng thì theo đuổi một suy nghĩ: “ Làm vua mà không lo chăm chút uôn dân mà lại đi tìm câu đố nào giết ng cho sướng, cống hiến cho Diêm Vương không biết bao nhiêu mạng người. Đúng là tên Hôn quân”

Nàng chẳng muốn nghĩ về tên vô đạo ấy. Nghĩ mà tức đến hộc máu à? (tg: tỷ tỷ nói ghê quá. Hy: Không ghê mới lạ.)

Nàng chuyển chủ đề:

-Vậy thái hậu là người như thế nào ạ?

-Thái hậu rất kĩ tính. E rằng, người khó hầu hạ nổi....

Nàng cười tươi:

-Không sao. Tiểu nữ sẽ có cách.

-Chúng ta đi thôi!

-Vâng.

Hoàng cung quả là rộng rãi. Nàng đi đến rã cả chân mà không thấy Tổng quản có vẻ mệt mỏi gì và không biết khi nào sẽ chịu dừng đây, nàng đánh bạo hỏi:

-Gần đến chưa ạ?

-Gần.

Họ đi qua 3 tiểu cung thì trước mắt hiện ra một dãy cung rất lớn. Phía ngoài tất cả đều được dát vàng. Cung nữ đi lại tấp nập. Một tiếng nói duy nhất, cao, lạnh, trầm và rất uy quyền ngự trị ở đó... Tổng quản vội nói:

-Nhanh lên.

Họ vội bước đến đó. Nhược chỉ Lan bước vào cúi gặp người xuống:

-Thưa Thái hậu, hoàng thượng đưa một cung nữ vào hầu hạ Người.

Thái hậu nói với Huân Y:

-Ngẩng mặt lên!

Ngay khi hai đôi mắt gặp nhau, đã hiện ra trong 2 người cảm giác bất ngờ đến tột đỉnh....

4. Chương 4

..Ngay khi hai đôi mắt chạm vào nhau đã bật lên những tia kinh hoàng đến tột đỉnh.

Nàng nhìn lên người phụ nữ uy quyền đang ngồi tựa gối xếp trước mặt mình. Trong phòng nghi ngút hương thơm, hỗn hợp gỗ bạch đàn và hoa ngâu. Trong phòng mọi thứ đều dát vàng, dát bạc khiến nàng loá mắt.

Thái hậu ngồi trên một cái bệ không cao lắm nhưng được dát bạc. Thái hậu đã không còn trẻ, chắc bà cũng đã ngoài lục tuần rồi. Tóc bà màu bạch kim. Nhắc mới nhớ tên hoàng đế đó tóc cũng màu bạch kim thì phải! Một lúc sau nhìn vào khuôn mặt ấy thật kĩ, nàng mới giật mình sửng sốt.

Nàng lấp bắp chỉ tay vào Thái Hậu:

-Mộ Dung phu nhân... sa..o bà lại ở đây???

Tổng quản Nhược Chỉ Lan xanh mặt sợ hãi đến mao cốt tung nhiên.

Thiên nà! Sao hành hạ bà thế này?! Con a đầu gối nghé này! Sao lại hành động thất thố như vậy! Bà vội vàng dập mạnh cái đầu Huân Y xuống mạnh đến nỗi nàng kêu lên : “ A! Đau quá nè” khiến Thái hậu thập phần ngạc nhiên. Tổng quản lú rú thưa:

-Thái Hậu xá tội cho người này ạ! Mong Người xá tội!

Chỉ Lan đang run rẩy sợ hãi vì không gian bỗng nhiên phẳng phẳng.

Thì... Ha ha ha Thái hậu đang cười ngặt nghẽo trên bệ. Chỉ Lan nhất thời không hiểu. Có gì mà Thái hậu lại cười như thế??? Thái hậu đột nhiên nói:

-Huân Y, ta không ngờ lại được gặp cô nương sớm như thế này!

Đáy mắt Huân Y đông cứng. Quả thật phong thái của thái hậu rất thanh nhã và cao quý. Ai da, sao nàng không sớm nhận ra nhỉ??

Nàng hoảng loạn và dường như thái hậu nhận ra điều này, bà dịu dàng và từ tốn:

-Ta không trách tội người đâu!

Huân Y vô thức bắt giác hỏi:

-VẬY.. tha lỗi nhưng quý danh của thánh thượng là...

-Mộ Dung Sở Thiết. – Thái hậu nói tiếp- Thôi, người đứng dậy đi!

Nhược Chỉ Lan vội tâu:

-Thái hậu, cô nương này là hoàng thượng gửi tới ạ!

-Ta biết! Ta vui quá! Cuối cùng cũng tìm được người có cung cách mà ta ưa thích! Người lui đi, Tổng quản!

-Dạ!

Khi chỉ còn 2 người với nhau, Thái hậu Nhị Hoa mới cất giọng âm trầm, dịu dàng nhưng mang chút vui thích như trẻ con được kẹo. (TH: Người nói gì?-Tg: Nói thế chứ còn gì? - TH: hử?- Tg: Xách dép, ôm đầu, chạy...)

-Ta cần người giúp.

...Nàng nghe Thái Hậu nói mà giật mình, sợ hãi. Còn Thái hậu Đường Nhị Hoa thì phong thái vẫn ung dung vui vẻ, còn có phần thích thú nữa! Bà nhìn kĩ lại dung nhan nữ nhân trước mặt. Đó là một nữ nhân có sắc đẹp tiềm ẩn, nếu không chú ý sẽ lầm tưởng một cách sai lầm: Đây là một nữ nhân có nhan sắc tầm thường. Theo bà phỏng đoán, nữ nhân này mới chỉ 15-16 tuổi mà thôi, bà chắc rằng khuôn nhan nữ nhi này sau sẽ vô cùng tuyệt mỹ, lấp lánh, xinh đẹp có thể làm lu mờ tất cả nhưng cũng có thể cho tất cả sáng bừng vì nhận được ánh sáng đẹp của nó...

Huân Y nhan đã sớm biến sắc. Nàng lẽ nào phải chôn vùi kiếp thanh xuân ở nơi này? (Tg: Tỷ Tỷ sướng thế còn kêu gì?- HY: Không! Sướng cái đầu ...con vịt ấy!! Hử!)

Sống trong cung 1năm -365 ngày không được bước chân ra khỏi cửa. Trong 6 tháng đầu không nên mở miệng vì dễ phạm huy mà đi đời như chơi. Sống ở cái nơi này, nhan dung có đẹp đến đâu thì sớm muộn gì cũng phai tàn. “Cánh hoa rơi, hoa rũ lệ.”

Huân Y sợ hãi đến mồ hôi đầm đìa. Nàng vội nói với Thái Hậu bằng giọng khản khản nhất: (Vẫn không thêm quỳ!!)

-Thái hậu, Người đại ân, đại đức tha cho tiểu nữ. Tiểu nữ không thể ạ!

Thái Hậu thoáng chút ngạc nhiên nhưng tâm tình bà đã sớm không tốt:

-Cái gì?? Người nghe ta nói nhờ là thật sao? Đó là lệnh của ta! Trái lệnh ta thì ta sẽ mượn cái đầu của người!!!

-Thái hậu..

Nữ nhi này rốt cuộc vì nhỏ tuổi nên nghĩ chưa thông, hay chẳng không phải con người??

Thái hậu nhẹ giọng:

-Y nhi à ~ , (Sax), người có điểm gì không thích, nói với ta... Làm Hoàng Quý Phi* không có gì xấu cả, sẽ không ai dám bắt nạt người đâu! Tại sao k?

(*Hoàng quý phi: là tước vị hoàng hậu, nhưng dùng từ ngữ này để chỉ người được sủng ái, và uy quyền nhất hậu cung)

Huân Y mạnh miệng cãi lại:

-Người xem, mỗi cái chức danh Hoàng quý phi thì được gì cơ chứ? Quanh năm chỉ biết phần son trang điểm chờ hoàng thượng tới, cuộc sống “ cá chậu chim lồng” này, sao tiểu nữ sống nổi?! Đã thế, hoàng thượng lại vốn ghét cay đắng cái mạng nhỏ này của tiểu nữ, dù có là hoàng quý phi thì cũng là dưới hoàng thượng, càng gần gũi e chừng tiểu nữ càng sớm tạm biệt cái đầu này!! Thái hậu “ Nhờ” tiểu nữ làm Hoàng quý phi, chẳng tốt đã đành đằng này lại có khi giết chết tiểu nữ cũng nên! Thê thảm cho tiểu nữ lắm!

Thái Hậu cảm thấy máu nóng bốc lên đỉnh đầu (Mau đập lửa!Hehe), bà tự nghĩ nếu nhờ nó làm HQPhi, chắc nó (Huân Y) mừng rơn ấy chứ!! Không ngờ lại từ chối thẳng thừng, đã thế còn một mạch vạch tội vua nữa chứ!? Bà đã trái luật lệ bao năm của hoàng gia là chỉ tuyển con gái quan Tể Tướng hoặc chí ít cũng là ái nữ của quan đại thần có cấp vị à chọn một dân nữ như y nữ này, vậy mà....

Nhưng bà lại dùng chút lý trí, sự điềm đạm để nghĩ thử xem,

Nữ nhi trước mặt bà tuy có hơi bốc đồng mới thốt lên những lời đó, bà là người có mắt nhìn người rất chuẩn, chắc chắn trên đời này chỉ còn nữ nhân này có thể chế ngự “hài tử” tàn bạo của bà mà thôi chứ bà cũng sớm bắt lực và chịu thua rồi!

Bà dịu dàng nhưng giọng nói vẫn đầy mãnh lực:

-Ta hỏi người lần cuối... Có hay không??

Bà nói tiếp :

-Không hả? Thì vệ đâu...

Bỗng Huân Y phụng mặt phùng má, giận dữ nhưng xinh xắn mà có sức thu hút rất lớn:

-Tiểu nữ biết rồi ạ!

Thái hậu cười:

-Ấn!

Rồi bà lại nói:

-Để tránh làm cho hậu cung nổi sóng gió vì con chỉ là một dân nữ, ta quyết định sẽ không thông báo cho Hoàng thượng, mà con sẽ được giảng dạy nghi thức cung đình chu đáo trước... Tổng Quản Nhục??

-Dạ. Tổng quản đã đến cung hoàng thượng.

-Gọi bà ta đến đây! Nhanh lên.

-Dạ, Thái hậu.

5. Chương 5

Một lát sau...

-Thái Hậu vạn tuế! Người có gì sai bảo?

-Ta đã chọn Hàn Huân Y làm mẫu nghi thiên hạ. Người không được thắc mắc bất cứ gì... Còn nữa hế rằng nói một lời với hoàng thượng thì ta không chỉ xin đầu người mà xin nốt tứ chi!!

-Thái Hậu an tâm!

Huân Y nghĩ thầm : “ Sax, mẫu thân nhà này toàn ác ma thì phải!”

Nhược Chỉ Lan trả lời thể nhưng giọng thoáng chút âu lo. Bà nói với Thái hậu:

-Bẩm thái hậu, thần có chuyện muốn nói riêng với người.

-Ân. Chúng ta ra ngoài. Huân Y, con chờ ở đó.

-Dạ.

Điện tẩm cung, phía sau ngự hoa viên cung Chúc Dung...

-Có chuyện gì?

-Thưa Thái Hậu, hoàng thượng đã có Bát Tiên Từ Nhữ Hoàng Hậu, sao Người còn...

-Nổi dỗi Tông Đường là việc lớn, Hoàng hậu lại k chiếm được một chút cảm tình của con trai ta, nó không đếm xỉa đến nữ nhân ấy.. Ta cũng tuyển cho nó nhưng 4 phi tử, quý tộc nhưng nó cũng nào cần!!

Nhưng có 2 phi tử mà hoàng nhi ta chọn và cũng là những nữ nhân được nó sủng nhất là Từ Đế Lan và Từ Đế Tử. Tuy nhiên, 2 nữ nhân đó ta cảm thấy có gì đó không bình thường...

-Vâng. Vậy bất chẳng Hàn Huân Y có thể giúp gì??

-Nữ nhi này tuy k phải gia thế hiển hách, nhưng cung cách lại vô cùng cao quý, cách hành xử kì lạ...

-Tha lỗi cho thần. Nhưng nữ nhân này cũng chỉ cúi lạy sợ hãi Người chứ có gì đâu?

-Không. Sự thực là một chút, nữ nhi cũng không sợ ta. Nữ nhi ấy đang cố gắng hết sức để tỏ như mình quá sợ...

-Vậy ạ?

-Chắc chắn nữ nhân ấy sẽ chế ngự được hoàng thượng.

-À, thần có ý này....

Khoảng chừng nửa khắc sau, tại đại điện cung Chúc Dung...

TH Đường Nhị Hoa nói:

-Hàn Huân Y! Tiếp chỉ!

Huân Y hỏi một câu khiến tất cả gần như ngã ngửa:

-Tiểu nữ xin phép k quỳ.

-Cái gì?

-Tiểu nữ tiếp chỉ.

Huân Y nhẹ nhàng cất giọng nhưng phong thái của nàng cho thấy, chết nàng cũng không quỳ.

Thái hậu đành tuyên chỉ:

-Hàn Huân Y nay ta phong người làm Hàn Chiêu nghi là phi tần của hoàng thượng, sống tại cung Hàm Liên. Lãnh chỉ.

-Tiểu nữ tạ ơn.- nàng nói một cách miễn cưỡng.

-Nhưng người vẫn sẽ được Tổng Quản Nhược Chỉ Lan dạy dỗ về cách sống của một Hoàng quý phi.

Một khắc sau, tại cung Hàm Liên,...

-Thưa nương nương, thần xin nói sơ qua về quy tắc làm việc một ngày của HQP ạ!

Đầu tiên là về nơi ở của Người là ở Điện chính, cung Diên Minh, diện này gồm tất cả 11 gian, tiền tịch, hậu tịch đều 9 gian. Điện được làm theo kiểu trùng thiềm trùng lương, lợp ngói âm dương, trước điện có 2 bệ đá, tả hữu mỗi bên một bệ.

Bây giờ thần xin sơ lược về công việc hằng ngày của Người sau này:

Khoảng giờ Dần (4h sáng), thức dậy, vệ sinh trang điểm, kiểm tra món điểm tâm để dâng lên vua ngự thiện. Sau đó, cùng với cung nữ và thái giám đem món ăn dâng lên hoàng thượng, vãn an, chúc thiên tử buổi sáng tốt lành. Rồi cung vua, thì đi xem xét, KT công việc buổi sáng của các cung viện vào khoảng giờ Mão (khoảng 5 h sáng)

Khoảng giữa giờ Mão...(6h sáng)...

-Oáp... Chán quá trời!

Nược Chỉ Lan giật mình hãi hùng chỉ biết lẩm bẩm 1 từ: “ Trẻ con”

Hàn Huân Y thấy Tổng quản đơ lun thì vội nói:

-À, à... tổng quản nói tiếp đi..

-. Vâng.

Khoảng giữa giờ Mão (6 h sáng), thỉnh an Thái Hậu ở cung Chúc Dung.

Cuối giờ Mão – đầu giờ Thìn (7-8h sáng) : Nhận lễ vật và thỉnh an từ các cung phi khác và Kt các công việc tiến hành trong cung từ tối hôm trước đến ngày hôm nay.

đầu giờ Tỵ (khoảng chừng 9h): Xét các vụ thưa kiện lẫn nhau của các cung phi, phi tử khác.

Cuối giờ Tỵ (11h): Trang điểm lại, đón hoàng đế hồi cung và báo cáo những việc ở hậu cung với hoàng đế.

Giữa giờ Ngọ (khoảng 12h): Kiểm tra món ăn trưa của hoàng thượng rồi ăn cùng Người ở điện Minh Tán và về cung riêng nghỉ ngơi.

Giữa giờ Mùi (14h) : Thức dậy, tắm rửa, trang điểm, sửa soạn món ăn nhẹ, bánh trái chờ hoàng thượng đến thăm

Giữa giờ Thân (16h): thăm thái hậu rồi KT công việc trong cung.

Đầu giờ Dậu (18h) Kt món ăn chiều và về cung ăn riêng. Cùng với đó, đến chùa Tử Cát trong cung, cầu cho Hoàng gia được an bình thịnh vượng. Đất nước no ấm, thái bình. Hoàng TH, hoàng thượng được khoẻ mạnh.

Giữa giờ Tuất (20h) về thư phòng đọc sách rồi đầu giờ Hợi, Kt món ăn đêm của hoàng thượng, chúc hoàng thượng ngủ ngon.

Cuối giờ Hợi (23h) Nghỉ ngơi.

Huân Y hỏi:

-Ồ... Thế nếu ta làm HQP thì thời gian đi chơi của ta đâu?

-Chiêu nghi nương nương, nếu thế thì... không có đâu.

-Hứ! Ta mà thế thì thà chết đi. Ta nhất định sẽ tìm ra thời gian đi chơi. Như chẳng hạn lúc ta Kt món ăn cho tên hoàng thượng ấy hay lúc ăn cơm với hần....

-Nương nương,...- Tổng quản nhăn mặt...- Người không được gọi hoàng thượng như thế! Người, thân phận hiện tại chỉ là một chiêu nghi nho nhỏ, không thể tùy tiện nói như thế. Nếu các phi tần khác nghe được thì sẽ khó xử cho Thái Hậu lắm. Bất Tiên Từ Nhũ hoàng hậu lại vô cùng nghiêm khắc tàn nhẫn trong việc xử phạt cung phi....

-Ừa? Hần có Hoàng hậu rồi a? Vậy cần ta làm gì?

Nàng hỏi nhưng trong lòng thì có cái gì đó kháng khác xen lẫn tò mò.

Tổng quản cúi người:

-Hoàng đế còn có 6 phi tần nữa.

-Hả? Là những ai?

-Tiêu phi, Chu cung phi, Ngọc chiêu dung, Đường phi. Đây đều là những phi tần do TH tuyển nhưng hoàng thượng không có vẻ quan tâm đến họ. Còn 2 phi tần rất được sủng ái là 2 tỷ muội, ái nữ của Từ Thiên Quân. Hai phi tần ấy là Từ Đế Tử quý phi và Từ Đế Lan quý phi.

-Vậy à?

Tổng quản nói thêm:

-Người phải luyện tập để có thể trở thành một phi tần được sủng ái hơn cả họ. Người hiểu k?

-Àn.

Nàng chợt nghĩ rằng: “ Ta chẳng nào cũng không thoát được, cứ thử một lần xem sao!”

6. Chương 6

Một năm sau....

Một giọng nữ trong trẻo nhẹ nhàng:

-Thưa Thái hậu, Hàn chiêu nghi thỉnh an Người.

Thái hậu nhìn nữ nhân trước mặt mà không khỏi tràn lên cảm giác hài lòng. Một nữ nhân tuyệt đẹp. Tuy không son phấn nhưng cảm giác nhìn đã thấy làn da mềm mại như tơ lụa, trắng như tuyết. Tuy mặc quần áo đơn giản, trang điểm nữ tính nhưng nhìn nữ nhi này không hề có vẻ yếu đuối mà đẹp một cách vững vàng, hoàn hảo.

Đôi môi đầy đặn ướm át đó, thử hỏi có nam nhân nào chối từ được?

Nàng thực sự đã tuyệt mỹ hơn một năm trước rất nhiều. Hành xử cũng đã biết kiềm chế. Đôi mắt nàng ánh lên sự nghịch ngợm nhưng trong trẻo đến thu hút lòng người. Nếu như một năm trước sắc đẹp của nàng còn là viên ngọc thô chưa được mài dũa thì nay đã là một viên kim cương sáng giá rồi! Sắc đẹp của nàng không khiến người ta ghen tỵ nổi mà dâng trào cảm xúc ngưỡng mộ, vẻ đẹp của nàng đủ làm sáng lên bất cứ cái gì ở bên cạnh nó.

Thái hậu miên man suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời:

-À.. Ân. Miễn lễ.

Nàng từ từ dẫn nhẹ váy ra rồi mới an tọa.

Huân Y hỏi:

-Phải chăng người có gì vui ạ?

“Đúng là hiểu lòng người”. Thái hậu vui vẻ:

-Ta định sáng nay sẽ đưa con đến cung của hoàng thượng vẫn an, cũng 1 năm rồi mà!

Huân Y hơi giật mình:

-Dạ? À.. vâng. Nhưng.....

.....

Vườn cỏ ngự hoa viên của cung Hàm Liên...

Nàng đang ngắm trời ngắm đất, ngắm thế gian thì bỗng tiếng huyền ảo ở cung Bạch Dương (Gần cung hàm Liên). Nàng thích xem đánh nhau lắm. 1 năm huấn luyện mà tính nàng chả thay đổi được là bao.

Nàng vội vàng chạy đến cung Bạch Dương thì được xem kịch hay...

Nàng nhận ra 2 nữ nhân ở dưới là Tiêu phi và Đế Tử quý phi. Đế Tử quý phi trông có vẻ tức giận nhưng nếu k nhìn kĩ thì khó mà rõ. Tiêu phi thì đã vô cùng thịnh nộ...

Tiêu phi quát nhẹ:

-Đế Tử quý phi à, Người nên xem lại bản thân đi!

-Vô lễ! Người có im đi k?

“ Bốp” - Từ Đế Tử quý phi tát mạnh vào khuôn mặt ngọc của Tiêu phi.

Vừa lúc đó,... “ Hoàng Thượng giá lâm”

Hai phi tử quý xuống: “ hoàng thượng cát tường”

Hoàng Thượng bước lại gần Từ quý phi mà hỏi:

-Có chuyện gì?

-Tiêu phi nói rằng thân phận của thiếp không đáng làm quý phi, hu hu, hoàng thượng, người phải phân rõ cho thiếp, Tiêu phi còn tát thiếp, hức hức...

Vừa nói. Từ quý phi vừa ôm chầm lấy hấn.

Nàng ở trên cũng thâm thán phục. Diễm hay! Ủa má Từ quý phi đỏ kìa! À ta làm gì mà nhanh quá!

Hoàng thượng sớm không thích Tiêu phi, liền nói rằng:

-Chặt tay trái của Tiêu phi và giao cho Hoàng Hậu xử theo luật của Hậu cung.

Tiêu phi mặt mày tái nhợt sợ hãi vội quỳ sụp xuống:

-Thiếp đã biết lỗi, xin hoàng thượng tha cho thiếp một lần... hoàng thượng.....

-Giải đi ngay!

-Ngừng tay!

Là Thái Hậu. Bà hiền từ đi lại. Nhưng chỉ có Huân Y và hoàng thượng nhìn thấu trong mắt bà một tia sát khí.

“ Thái hậu vạn tuế” - Mọi người quỳ xuống vẫn an.

Hoàng thượng : “ Cung nghinh mẫu hậu”

-Miễn lễ.

-Dạ.

-Ta có được mạn phép hỏi rằng : “ có chuyện gì ở đây k?” – Thái hậu nói có chút mỉa mai.

Hoàng công công vội cúi gập xuống thưa:

-Thái hậu, Tiêu phi đánh Từ quý phi. Hoàng thượng đã xử chặt tay trái Tiêu phi và giao cho hoàng hậu xử theo luật hậu cung.

-Vậy hả? Từ quý phi.

-Có thần thiếp ạ.

-Ta nhớ rằng tội nói dối trước mặt thiên tử luật hậu cung là chặt 1 tay và 1 chân. Phải k ?

Từ phi khó chịu:

-Người nói vậy ý là thần thiếp ns dối ư?

-Tự biết đi là hơn.

Hoàng thượng quả không sai là vô cùng sủng nhị vị quý phi họ Từ:

-Mẫu hậu!

-Có chuyện gì?

Thái hậu chợt cảm thấy hình như có ng nào đó đang nhìn. Con a đầu này! Tính nét sao lại không sửa được như thế?

-Người không nên như thế chứ ạ!

-Được rồi. Tùy con. Nhưng ta mong rằng Tiêu phi sẽ không mất một cọng tóc nào!

Nói rồi TH bỏ đi. Hoàng thượng cùng Từ quý phi quay gót về điện Sùng Chính của nhị vị Từ quý phi.

Tiêu phi khuôn mặt nhợt nhạt nhưng tức giận nghiến răng...

Nàng ở trên thì tiếc nuối vì kịch hay đã hết mặc dù thấy được hoàng thượng sau 1 năm giờ đã đẹp mỹ và lạnh khốc như 1 vị thần.....

7. Chương 7

Nàng luyện tiếu trở về cung Hàm Liên. Trong khi đó, ở cung Chúc Dung, thái hậu triệu kiến gấp Nhược Chỉ Lan:

-Người dạy chiêu nghi những gì hả?

-Dạ? Là nghi thức cung đình, lễ nghi và....

-Không phải những thứ đó,... người có dạy chiêu nghi võ công k?

-Cái đó.....Dạ.. cái đó....

“rầm”

-Người to gan lắm! Dám giấu cả ai gia! – Thái hậu thịnh nộ nói xong bỗng cười bảo- Người làm tốt lắm!

Nược Chỉ Lan ngơ ngác. Sống đến chừng này tuổi, lần đầu tiên bà cảm thấy mình đã bị biến thành kẻ ngốc.

Còn Thái hậu thì cười ý nhị. Hay thật! Hàn Huân Y, người chưa bao giờ làm ta thất vọng, đứa con dâu hoàn hảo ạ!

.....

Nàng đang nằm thoải mái giữa những thảm cỏ xanh mượt mà, đôi mắt tuyệt mỹ hơi nheo lại. Thảm cỏ dưới ánh nắng mặt trời đẹp, mơn man như những hạt ngọc màu xanh nhưng bỗng nhiên lại trở thành xấu xí thảm hại trước sắc đẹp của nàng.

Nàng nheo nheo mắt. Rốt cuộc Nhị vị Từ quý phi đó có âm mưu gì? tại sao mình lại nhìn thấy vô vàn những tia lạnh lùng của Từ Đế Tử với Mộ Dung Sở Thiết?

Nàng ngạc nhiên thấy mình trở nên quan sát kỹ như thế? Từ Đế Tử diễn vai uy khuất cũng tầm tạm. Nhưng so với cách của nàng thì vô vàn điều không thể sánh được. Nàng nở nụ cười tiếu phi tiếu.

“ Mộ Dung Sở Thiết, rồi ngươi sẽ thấy! Chính mẫu thân ngươi đã giúp ta có cơ hội này. Đừng bao giờ hối hận nhé, “ phu quân “ của ta”

Nàng nhắm chặt mắt. Mong cơ hồ được chớp mắt một chút...

Thì.....

-Hàn chiêu nghi?

Nàng uể oải mở mắt. Hở khe với cung nữ trước mặt:

-Àn. Sao?

-Thái Hậu muốn Người cùng luyện võ với Huyền Minh vương gia ạ.

-Cái gì cơ? – nàng sững sốt. À. Bà ấy biết rồi thì khỏi cần giấu.

Nàng ngồi dậy, ra hiệu bảo cung nữ đó dẫn đường, nàng chợt ngạc nhiên. Tại sao cung nữ này lại e thẹn cười ngượng ngùng, mặt đỏ lên khi nhắc tới Huyền Minh vương gia nhỉ???

Nàng cười. E rằng lại sắp có chuyện cho nàng được xem rồi!

Nàng đến đó cùng cung nữ và lập tức nhận ra lý do. Nam nhân mặc bộ quần áo màu trắng điểm tuyết đen đang đứng giữa sân chắc là Huyền Minh vương gia. Vương gia đang đấu võ cùng thị vệ nhưng nhìn qua cũng biết ai sẽ thắng rồi.

Vị vương gia đó đẹp một cách hoàn mỹ đến mức ngta cảm thấy ghen tị. Vẻ đẹp của nam nhân này cũng lạnh nhưng toàn thân k tỏa ra vẻ lãnh khốc mà tạo một cảm giác yên tâm tin tưởng.

Nàng cũng nhận ra T.Hậu và hoàng hậu đang ngồi ở trên xem. Hoàng hậu cũng là một mỹ nhân nhưng khuôn mặt tựa tựa khắc họa lại có vẻ buồn man mác. Nàng nhanh chóng bước đến đó. Cũng may là nàng không mặc váy áo rườm rà mà khoác lên mình bộ quần áo vẫn hay dùng để luyện võ với tông màu chủ đạo là màu xanh biển nhạt.

Thái Hậu nở nụ cười:

-Chiêu nghi đến rồi ư?

-Thỉnh an Thái Hậu và hoàng hậu nương nương!

-Miễn lễ. – Hoàng hậu lạnh lùng đáp.

-Tạ ơn.

-Chiêu nghi có muốn thử với Huyền Minh vương gia k?

-Có ạ.

Hoàng hậu hơi ngạc nhiên. Tại sao Thái Hậu lại có vẻ thích nữ nhân luyện võ này nhỉ? Thật thô tục!

Một thị vệ đem cây kiếm cho nàng nhưng ngần ngừ đi vì nàng quá đẹp. Thái hậu nhìn thấy liền ra lệnh:

-Chém đầu hắn. Dám nhìn chiêu nghi với ánh mắt ấy ư?

-Khoan đã. Không sao ạ.

Nàng vừa nói câu ấy, thì Huyền Minh vương gia nhìn lại. Bất gặp ánh mắt nàng, vương gia quay lại, k biểu lộ một chút xúc cảm nào.

Nàng cúi chào rồi nói với Huyền Minh:

-Xin vương gia chỉ giáo.

Hắn k đáp lại.

Nàng nghĩ: “Coi thg ta vì ta chỉ là một chiêu nghi ư?”

Nhưng rồi nàng vẫn tiến đến. : - Mời vương gia.

-Chiêu nghi là nữ nhân, vương gia nên nhẹ tay.-Hoàng hậu pha chất giọng mỉa mai vào câu nói của mình.

Nàng liền cao giọng nhìn thẳng vào mặt hoàng hậu đáp lại cũng một giọng chua chát nhưng châm chọc và có sức “sát thương” hơn nhiều:

-Đa tạ hoàng hậu đã quan tâm, nhưng thần thiếp k yếu đuối như vẻ bề ngoài. (như ai đó.)

Hoàng hậu im lặng nhưng đáy mắt đã đông cứng vì giận dữ.

Wương gia lại một lần nữa nhìn nàng. Nàng mỉm cười như ẩn ý nhắc rằng : “Bắt đầu”

Nàng nhẹ nhàng đến gần hắn mà dường như k tạo một tiếng động nào.

Mũi kiếm của nàng chĩa vào hắn nhiều lần. Nhưng mà hình như hắn k đánh nhau với nàng mà chỉ tránh nàng. Huân Y cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương:

-Wương gia cho rằng ta k đủ thực lực để đánh với vương gia sao?

Hắn hơi ngạc nhiên nhưng k đáp. Trong lúc hắn nâng mũi kiếm lên để tránh nàng chuẩn bị ra tay thì nàng bất chợt thả kiếm, mũi kiếm của hắn đi quá đà, nhưng hắn ghìm lại mà vẫn để lại lên cổ nàng một đường máu...

Thái hậu hoảng hốt tuy nhiên k vội can thiệp. Thì...

“Hoàng thượng và Hạ Lan quý phi, Loan Mĩ quý phi giá lâm”

(Hạ Lan quý phi: Từ Đế Tử. Loan Mĩ quý phi: Từ Đế Lan)

Nàng và vương gia thì mãi q. tâm việc khác nên hoàn toàn k nhận ra thiên tử đã đến.

Huyền Minh sững sốt nhìn đường kiếm trên cổ nàng. Nó khá sâu nhưng nàng k kêu lên một tiếng nào. Hắn buộc mở miệng, âm thanh rất dịu:

-Chiêu...

-Ta là Hàn Huân Y. Gọi ta là Huân Y.

-Có sao k?

-ta k sao. Chuyện nhỏ. (Tg: Sax. Chuyện nhỏ cơ đấy. –HY: Hừ. Chẳng lẽ ta kêu là ta đau quá à??? –HM: Chiêu nghi nên kêu đi. Hy: yên lặng giùm chút. Tiếp tục đi. Chuyện phỉếm quá rồi)

Nàng nói tiếp vẫn cười tươi:

-Để chắc chắn rằng... - Nàng chỉ vào vết thương -... Huyền Minh vương gia sẽ k coi thg ta thì ta phải thử chứ!

-Gọi ta là Huyền Minh được rồi.

-Ân.

-Bây giờ chúng ta sẽ đánh tay k.

-Tốt thôi.

Nàng và hắn cùng vút kiếm xuống. nàng nói:

-Huyền Minh huynh, không cần phải nhường ta.

-Nếu nàng muốn.

Nàng và hắn đánh rất mạnh tay. Tiếng nội lực bật vào nhau khiến ai ai cũng sờ sợ. Cuối cùng hắn kết thúc bằng một cú đâm sượt vào má nàng. Nàng ngã xuống. Má đỏ lên. Rán Rát.

Hắn vội vã đỡ nàng dậy.

-Nàng có sao k?

-Ta thua rồi.

-Àn. Nhưng ta tưởng nàng muốn thắng mà.

Nàng cười tươi. Nụ cười còn sáng loá hơn cả ánh nắng mặt trời.

Ở trên, Mộ Dung Sở Thiết, Từ Đế Tử, Từ Đế Lan, Thái hậu và Bất Tiên Từ Nhữ hoàng hậu đều k thể rời mắt một giây một phút nào khỏi 2 nhân đẹp như tiên dưới sân.

Hoàng thượng nhíu mày nhìn nữ nhân dưới kia. Nàng thật đẹp. Vẻ đẹp tuyệt mỹ và hoàn hảo. Nhưng đột nhiên trong lòng hắn cũng cảm thấy cái gì đó rất quen ở nữ nhân này. Hắn hỏi:

-Mẫu hậu, đó là ai vậy?- Sở TH chưa hiểu, hắn nói thêm- Là nữ nhân vừa tỉ thí với hoàng huynh.

-Hàn chiêu nghi.- Bà trả lời lạnh lùng nhưng trong lòng nuối nếm chút vui thích.

-Hàn chiêu nghi? - Hắn tự nghĩ. Nàng cũng là nữ nhân của hắn (Ặc), sao hắn k biết đến sự tồn tại của nàng?

Trong khi đó, Huyền Minh đang đỡ Huân Y bước lên vãn an TH. Nhìn dáng vẻ thân thiết ư,Thái hậu k khỏi kinh ngạc. Huyền Minh rất ít giao tiếp với bên ngoài. Một ngày nói quá 10 tiếng cũng là kì tích rồi. Vậy mà hôm nay vì Huân Y, con trai bà lại nói nhiều đến vậy.

Nó cũng là nhân k màng đến ngôi vua vì thế mà Tiên Đế đã phá lệ trao vương quyền cho Sở Thiết.

-Mẫu hậu?

-À... Ân. Con thấy Hàn chiêu nghi thế nào?

-Rất tốt. Võ công cũng rất mềm mại.

-Ân. Ta cũng thấy vậy. Nhìn Hàn chiêu nghi tỉ thí với con mà ta tưởng như nàng ấy đang múa.

Huân Y mỉm cười. Bất chợt, nàng nhìn thấy hoàng thượng, nụ cười nàng bỗng trở nên gượng gạo một cách kì cục.

8. Chương 8

Hắn cũng nhìn lại nàng và chợt rùng mình. Nàng nhìn hắn với ánh mắt toé lửa nhưng đồng thời đôi môi lại có thể mỉm cười dịu dàng đến thế. Hắn ngẩn ng ra ngắm khuôn mặt hoàn mỹ của nàng.

Nàng tự động bước đến gần hoàng thượng:

-Thỉnh an hoàng thượng. Một năm qua, Người vẫn k-h-o-ẻ chứ ạ?

Hắn ngạc nhiên. Hắn từng gặp nàng rồi ư?!

Nàng nói tiếp, gần từng chữ:

-Ta là H-à-n H-u-â-n Y!

Hắn suýt té ghế. Một năm trước... Lẽ nào là Hàn Huân Y đó ư? Hắn hỏi lại:

-Nàng vẫn chưa....?

-Vâng. Thật xin lỗi vì ta chưa chết.

Hắn bỗng thấy trong lòng dâng lên cảm giác kì lạ. Vừa vui vừa bức. Vui vì may quá mẫu hậu hắn k giết nàng (tg: Hồ, đại gái thế đấy- Thở dài) , nhưng bức vì sao nàng lại vẫn giữ cái giọng miệt thị hắn?!

Hắn vờ như đang tức giận hồng che giấu cái cảm giác tràn lấn trong tim:

-Nàng dám vô lễ với ta sao?

Nàng cất cao giọng hỏi lại hơi mỉa mai:

- Hoàng thượng muốn chặt tay ta, hay là phanh thây ta???

Cả Huyền Minh và hắn bật cười. Nàng nhăn mũi:

-Cười cái gì?

-Chiêu nghi hình như k biết sợ.

-Tại sao phải sợ?

-Đây là vị vua tàn bạo nhất thời đại....

-Vậy lẽ nào ta phải run lấy bấy rồi lên giọng ngọt ngào bảo hắn tha cho ta à??

Huyền Minh đáp giọng thoáng chút u uất khó nhận ra:

-Theo lẽ thì phi tần nào cũng vậy!

-Xin lỗi huỳnh nhé! Ta chưa phải là phi tần.

Huyền Minh ngạc nhiên thấy tâm trạng của hắn khá lên nhiều khi nói chuyện với nàng.

Thái hậu mỉm cười : “ Hàn Huân Y, con đúng là điều ta tìm suốt 10 năm qua.”

Hạ Lan quý phi và Loan Mĩ quý phi nhìn nàng hơi tức tởm nhưng đồng thời nàng lại thấy 1 tia thích thú nho nhỏ trong mắt Loan Mĩ quý phi. Nàng phớt lờ ,rồi cúi chào, giọng hơi khang khác:

-Thưa Thái hậu, hoàng thượng, hoàng hậu, nhị vị quý phi; thần thiếp thấy hơi mệt. Thần thiếp xin phép được lui về nghỉ.

Thái hậu khoát tay:

-Ấn. Con về đi.

Huyền Minh vội vã như sợ hãi điều gì đó:

-Để hoàng nhi đưa chiêu nghi về.

Thái hậu nhìn ánh mắt khẩn khoản kì lạ của Huyền Minh thì đành mở miệng:

-Ấn. Nhanh đi.

Hắn thì lập tức sa sầm mặt mũi:

-Hoàng Huynh không cần nhọc công đâu. Để cung nữ dìu nàng ấy về là được rồi!

Nhưng Huyền Minh không nhận ra giọng nói đã có phần tức tối của Sở Thiết:

-Không đâu. Ta sẽ đưa chiêu nghi về.

Nàng đáp có phần bức bối:

-Vậy thì nhanh lên.

Nhìn bóng dáng hai người khuất. Hắn tức giận kì lạ. Hắn nói:

-Mang kiếm đến đây.

Rồi hấn gọi thị về ra đánh. Đòn nào cũng đánh vào chỗ dễ lấy đi mạng sống ng khác nhất. Rồi cuối cùng hấn chém một nhát vào yết hầu tên thị vệ. Tên thị vệ ngã xuống với vô số vết thương và sự đau đớn tột cùng.

Sau đó, Hấn ra lệnh:

-Hồi cung.

Thái hậu và hoàng hậu nhìn xác tên thị vệ rồi, TH nói:

-Mai táng cho hấn. Cấp cho gđ hấn: 100 lạng bạc. Thật tội nghiệp!

Nói rồi bà bỏ đi. Hoàng hậu nhìn một lúc rồi cũng về cung và nỗi sợ hãi với hoàng thượng cũng tăng lên bội phần.

Nàng cùng Huyền Minh về cung Hàm Liên. Nàng đòi ngồi ở bãi cỏ. Hấn đành mặc nàng. Hấn hơi buồn buồn:

-Một năm trước, Nàng quen với hoàng đệ ta rồi à?

-Hừm. Quen gì chứ???

-Vậy là sao?

Nàng thao thao bất tuyệt mà kể cho hấn về cách nàng gặp hoàng đệ hấn thế nào.

-Vậy... tại sao nàng lại là chiêu nghi?

-Vì Thái hậu. Và ta mong huynh sẽ k hỏi thêm nữa.

-Àn. Ta hiểu.

-Ta ghét tên hoàng thượng ấy. Và theo như ta biết về hấn, sau khi chúng ta đi khuất đã có một sinh linh tội nghiệp nào đó bị hy sinh.

-Ta cũng nghĩ vậy. - Hấn nói khê khàng.

Nàng quay lại hỏi hấn:

-Vậy huynh có phải ng tàn bạo như thế k?

-Haha... Ta k đến mức đó nhưng cũng k phải ng hiền hậu.

-Vậy huynh có thích giết ng k?

-Hả? Cần thì phải giết. - Nụ cười trên môi hấn tắt hấn. Hấn tl bằng giọng lạnh lạnh.

-Vậy hả?

-Hoàng đệ của ta từng rất hồn hậu như một thiên sứ k nhuộm chút bụi trần nào nhưng chính ta đã làm đệ ấy trở nên khát máu và độc ác như thế, hoàn toàn không thêm chớp mắt khi giết ng...

-Vậy ư? Tại sao lại thế?

-Năm ta 8 tuổi, tức đệ ấy 5 tuổi, ta đã bị bắt cóc bởi chính ng bác của ta, vì cứu ta đệ ấy đã cầm cây kiếm mà phụ hoàng quá cố tặng đâm nhiều nhát vào ng bác ấy, vì... đệ ấy.. quá hoảng loạn....Bác ấy chết và ta an toàn nhưng đệ ta thì tự nhốt mình trong căn phòng nhỏ tới 3 ngày 3 đêm k ăn uống gì.. Và ta cũng ngồi ở trước cửa phòng đợi đệ ấy...

-Rồi sao?

-Nhưng khi bước ra thì mắt hoàng đệ ta đã biến thành màu đỏ! Rất sợ hãi, ta nhìn thấy cả sự lạnh lùng, lãnh khốc trong đôi mắt ấy. Và cứ mỗi lần giết ng thì mắt hoàng đệ lại biến thành màu đỏ....

-....

-Hoàng đệ nói với ta rằng, trong 3 ngày 3 đêm đó, đệ ấy đã nhận ra muốn giữ lấy mạng sống cho chính mình thì k nên nhân từ với ng khác. Phải lựa chọn giữa kẻ đó sống hoặc mình sống thì chả lẽ lại phải hy sinh vì kẻ khác? Và cũng từ đó, hoàng đệ ta k tin bất kỳ ai, ngoại trừ ta và mẫu hậu...

Nàng chợt nói:

-Ân, cuộc sống mà phải luôn nghi ngờ, ngờ vực ng khác, một cuộc sống k cho phép mình tin tưởng bất kỳ ai... thật .. sự mệt... mỗi.... khó chịu... nhưng làm sao thoát khỏi cuộc sống mà định mệnh đã sắp đặt....

Nàng nói như đó chính là cuộc sống của nàng, khiến hấn ngạc nhiên nhưng rồi k hỏi mà nói rằng:

-Hình như hôm nay ta nói nhiều quá.

-Ân. Ta cũng biết, huynh một ngày chỉ nói hơn 10 từ là đã khó khăn rồi... Cảm ơn vì đã tin ta, và coi ta như bằng hữu....-Giọng nàng nghẹn ngào. Hấn thì có thể chia sẻ còn nàng thì mãi mãi k thể... Nếu muốn sớm gặp Tử Thần thì nàng sẽ làm thế nhưng k! Không bao giờ!

Hấn nhìn nàng. Rồi hỏi:

-Nàng có cảm nhận gì về hoàng đệ của ta? Và... cả ta nữa?

Nàng cười nhẹ nhàng:

-Hoàng Đệ của huynh rất tàn nhẫn, đáng sợ, nếu như là một năm trước ta sẽ rất sợ nhưng bây giờ thì k ta k cần phải sợ.. ta biết rằng mình k nên chống lại cái thứ mà từ khi sinh ra đã thuộc về mình, một cái gông sắt chắc chắn đã kẹp chặt lấy cổ ta... - Nàng hơi nghẹn ngào..... Mà bây giờ ta mới nhận ra nó thật nặng nề....

Hấn nghe nàng nói mà không hiểu nàng đang nói về cái gì. Hấn cố phá vỡ bầu k khí đang trầm dần:

-Vậy còn ta?

-Huynh rất lạnh lùng , nhưng ta cũng cảm nhận huynh không tàn ác- Huân Y hơi mỉm cười -... Nếu ta có thể ... có thể không phải....

Nàng ngắt quãng câu nói ở đó. Hấn thấy nàng đang rất dần vật mới ôm lấy nàng. Vỗ về bằng giọng rất chi dịu dàng mà hấn cũng k nhận ra đó là giọng của mình nữa rồi:

-Nàng đừng khóc.....- Hấn tiếp tục nói nhỏ như chỉ để mình nghe được- Nếu khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng xuất hiện những giọt nước mắt thì ta sẽ rất đau.....

Không hiểu sao, khi ở bên nàng hấn cứ như một ng bị bệnh nói nhiều vậy.....

Nàng ngồi thẳng dậy cười.

-Ta đã khoẻ. Huynh về cung đi. Ta muốn ở đây. MỘT MÌNH!

hấn đứng dậy luyến tiếc:

-Chúng ta sẽ gặp lại?

-Ân.

Họ k chú ý rằng có một ánh mắt giận dữ, tức giận, tàn ác, cô độc nhưng đau khổ chú tâm vào 2 ng...

9. Chương 9

Nàng ngồi một mình chợt nảy lên một suy nghĩ, liệu mình có nên ... lợi dụng Huyền Minh không? Chắc chắn nếu có thể điều khiển được hấn thì kết

quả sẽ rất tốt,... nhưng hấn xử sự tốt vs mình như thế, liệu mình có nên....

Không.... Nàng lắc đầu cố xua đi suy nghĩ ác độc đó nhưng suy nghĩ đó vẫn tồn tại trong tâm trí nàng....

-Chào chiều nghi.

Nàng quay lại tức thì để xem chủ nhân của giọng nói mượn mà ấy là ai?

Một nữ nhân còn rất trẻ chừng 18-19 , dung nhan tuyệt mỹ bước lại. Đây hẳn k thể là Từ Đế Tử, vậy phải chăng là Từ Đế Lan?

-Ồ...- Giọng nàng cũng dịu dàng và du dương không kém còn tỏ vẻ ngạc nhiên-.... Đây có phải là Loan Mĩ quý phi ?

-Đúng vậy.

-Có chuyện gì mà....?

-Hình như ta vs người có cùng suy nghĩ?!

Nàng dịu dàng trả lời nhưng âm sắc thì vô cùng mỉa mai:

-Xin lỗi, nhưng quý phi k nên tùy tiện phát ngôn như thế!

-Tất cả lui ra.

-Không cần. Ta không muốn dính líu gì tới quý phi. Không tiễn.

Nói rồi, nàng quay lưng bỏ đi.

Loan Mĩ quý phi nghiêng rằng nhưng thầm nhủ: “ người cứ chờ xem.”

Nàng hơi lên cao giọng đáp trả một cách thản nhiên:

-Ta sẽ chờ. (xem người sẽ lạy xin ta thế nào!!)

Loan Mĩ quý phi giận dữ tột đỉnh khi nghe được câu nói cuối cùng của nàng. Nàng ta quay lại....

“ Bốp”

Huân Y trợn trừng mắt nhìn Từ Đế Lan. Nàng mỉm cười.

-Quý phi phạm sai lầm lớn rồi!

Nàng vừa dứt câu thì tiếng nói lãnh khốc khó chịu của MD Sở Thiết vang lên:

-Loan Mĩ quý phi! Sao nàng có thể hành động thô lỗ như thế??

Vừa nhìn thấy hoàng thượng, Đế Lan đã đổi sắc mặt k có vẻ gì là sợ hãi, mà dịu dàng nói:

-Hoàng thượng, do chiều nghi vô lễ và quá đáng với thần thiếp nên thần thiếp mới không kìm chế mình được mà ra tay. Nay thần thiếp hối lỗi ạ....

Trước cái giọng khăng định chắc nịch, thuyết phục của quý phi, hoàng thượng đã dịu giọng định lên tiếng thì lập tức Huân Y mỉm cười một cách cay đắng (có chủ đích) :

-Đúng rồi, đối với một chiều nghi nhỏ nhỏ như thần thiếp đây thì đáng nhẽ phải phạt nhiều hơn thế. Hay là cắt luôn cái miệng này cho thiếp không nói suốt đời luôn đi??

Giọng nàng thách thức hoà lẫn với sự bi ai, cay đắng khiến mọi ng dường như đều âm thầm ném cái nhìn ghét bỏ cho Loan Mĩ quý phi.

Hoàng thượng bối rối. Nhìn nàng phải chịu uỷ khuất khiến hấn lòng đau như cắt, lập tức lý trí mất hết đi:

-Loan Mĩ quý phi, nàng quá chuyên quyền. ta phạt nàng ở trong phòng 3 ngày sám hối.

Từ Đế Lan sững sờ. Những tưởng, Hàn chiều nghi sẽ phải lãnh hậu quả này nhưng cái gì đây???? Loan Mĩ quý phi này lẽ nào đã bị thất sủng??? Từ Đế Lan tái mặt. Còn Huân Y thầm mỉm cười. Thái Hậu chu tính tốt thật...

....

Khoảng nửa khắc trước....

-Hoàng thượng...

-Có chuyện gì?

-Thái Hậu mời Người đến cung Hàm Liên thưởng ngoạn....

-Cung Hàm Liên là cung của ai vậy?

-Dạ, Là H-à-n c-h-i-ê-u n-g-h-i ạ!!

-Vậy à? Vậy đi nhanh thôi. ^^

.....

Nàng lại cười. Tất cả đều đã được sắp đặt, chỉ chờ hoàng thượng làm phụ diễn mà hạ bộ Loan Mĩ quý phi thôi. Từ này trong mắt hẳn chắc sẽ mất đi hình ảnh một Loan Mĩ quý phi hiền lành lãnh đạm mà thay vào đó chắc chắn sẽ là “bản chất thực thụ” của quý phi mà nãy giờ hẳn được “chứng kiến”...

....

“Tên hoàng thượng ấy, người độc ác nhẫn tâm nhường nào, ta sẽ biến người thành người tốt nhường đó....

Ta chắc chắn sẽ “thuần hoá” người từ một con sư tử hung dữ thành một con vật vô hại...”

10. Chương 10

..Hắn quay sang nhìn vết thương trên má nàng mà thốt nhiên cảm thấy nhói nhói trong tim. Nếu nàng cứ là một chiêu nghi như thế này thì k chừng cả Tiêu phi, Chu cung phi, Đường phi cũng sẽ lần lượt đến đây “đòi nợ” nàng... Hắn phải làm gì để bảo vệ nàng đây??

Hắn giật mình, hẳn đang cố gắng bảo vệ nàng, một nụ cười cay đắng xuất hiện trên môi hắn,... biết là k thể nhưng hẳn hình như đang yêu nàng rồi....

Nàng nhìn hắn, hắn cười như vậy là có ý gì? Không sao, chỉ cần việc hắn đứng về phe nàng thì nhất định nàng sẽ thực hiện được... Nàng nhìn hắn hơi thương cảm, “đừng trách ta, hãy trách mẫu hậu người, ta xin lỗi...”

-Nàng có sao k?? - Hắn dùng giọng dịu dàng nhất để hỏi nàng.

-Ta không sao.

MD Sở Thiết hơi kinh ngạc, nàng thay đổi tâm trạng từng giây một thì phải nhưng rồi hắn tự nhủ, nàng là thế mà.

Huân Y nở nụ cười quỷ dị: “Loan Mĩ quý phi, ta sẽ cho người không đứng nổi ở vị trí quý phi được nữa...”

Nàng nói tiếp với hắn:

-Việc này là bình thường mà, Loan Mĩ quý phi vốn thích dạy dỗ thế này mà....

Hắn sửng sốt:

-Nàng nói thế là ý gì?

-Ta muốn nói kẻ mà ngày nào người cũng sủng ái yêu thương thực chất chỉ là một ả mưu mô mà thôi, không ngờ “Đế vương Tàn bạo” nhất mọi thời đại lại bị một nữ nhân lương gạt,...

Ẩn trong giọng nói của nàng là sự khinh miệt, thương hại,... khiến hắn cảm thấy cực kì nhục nhã, nhưng bất chợt hắn mỉm cười:

-Ta cũng thật sự k ngờ, nàng cũng giống như những ng khác vì muốn được sủng ái mà đang tâm *** hại quý phi...

-Haha... -Nàng bật cười-... Tùy người.

Hoàng thượng thấy bức, sao hấn lại lỡ miệng thế cơ chứ? Nàng hấn đang giận.

Hấn nói tiếp hòng mong kết thúc câu chuyện:

-Hàn chiêu nghi nghe chỉ!

Sửng sốt thay, nàng chễm chệ ngồi đó k mấy may là sẽ quỳ mà thần nhiên nói:

-Có gì thì nói đi. Thủ tục quá.

Hấn bắt lực đành tiếp câu nói đang dở:

-Nay phong cho Hàn chiêu nghi làm Băng An quý phi. Lãnh chỉ.

Nàng cất giọng khó chịu:

-Khi nào phong làm hoàng hậu thì nói luôn nhé! Quý phi cái gì chứ?

-V_Ô_L_Ễ. – Hoàng hậu (k biết từ ngách nào chui ra giận dữ nói).

-Chào hoàng hậu.

-Người... k thỉnh an ta mà dám nói thế sao?

-Thế nàng đã thỉnh an ta chưa, hoàng hậu??? - Giọng nói lạnh lùng cắt ngang.

-Thỉnh an hoàng thượng.- Hoàng hậu miễn cưỡng đáp rồi ra lệnh cho cấm quân- Có kẻ tạo phản bắt lại cho ta. Là Hàn Huân Y.

Và một cảnh tượng sau đó mà nàng chính là kẻ tạo ra khiến cho hoàng hậu lẫn hoàng thượng sững sốt bàng hoàng...

Quá khứ và thân phận thật sự của Hàn Huân Y (phần I)

”mày không lo làm đi à”

”Dạ, bà”

”chân này, chân bên phải,... rửa sạch vào”

”Dạ”

.....

”Huân Y, bỏ củi đi”

”Dạ”

....

”Huân Y, nấu cơm đi”

“Dạ, muối biết rồi”

.....

”Con bé kia, chậm chạp quá, người không chân hả?”

”dạ, cháu đến liền đây”

....

”Hàn Huân Y, cọ cho sạch rồi chuẩn bị nhổ cỏ đi!”

“Dạ.”

...

" Bốp" - " Người không có mắt hay sao, to gan nhỉ? Dám đụng vào bản tiểu thư ư?"

" Xin lỗi."

" bốp"

....

Hình ảnh một tiểu nha đầu mới chỉ lên 9 , cam chịu, tất bật, không hề chống trả đòn roi đã quá đỗi quen thuộc với mọi người trong thị huyện nhỏ này rồi. Có nhân chắc lưỡi thương hại, có nhân khinh bỉ miệt thị,.. Nhưng dường như a đầu ấy chẳng quan tâm đến gì cả mà luôn buồn buồn, trống rỗng,...

...

Cuộc sống khổ sở cứ thế trôi qua, cho đến năm nàng lên 11,...

Huyện nhỏ hôm nay chợt tấp nập nhộn nhịp hẳn lên, ...

Tiếng bàn tán xôn xao:

-Đoàn thương buôn từ các nước Liêu-Hạ chuẩn bị đến nơi rồi!!!

-Vậy ư?

-Chúng ta sẽ có một mùa no đủ đây,.. ha ha

-Ha ha

Nàng thờ ơ nhìn tất cả bằng đôi mắt trống rỗng, rồi bất chợt một nỗi buồn man mác khi nghe tên nước Hạ tràn lên khuôn mặt nàng - một tiểu a đầu mới 11 tuổi. Nàng không nhớ gì về quá khứ chỉ nhớ rằng nàng chắc chắn là người nước Hạ....

Dù mới chỉ lên 11 nhưng nhan sắc của nàng đã kiều sa hơn ng mà điều đó lại khiến nàng thêm khổ sở trong Minh gia...

....

" Hàn Huân Y, mày làm cái gì mà giờ mới về,...??"

" Tiểu thư, mọi ng tập trung đông quá nên.."

" Thôi đi, chỉ giới biện mình."

" Tiểu thư.."

" Đánh nó 25 trượng cho ta.."

" N-G-Ừ-N-G T-A-Y"

Huân Y thở phào. Lão gia.

" ta đang định đem nó làm quà ột thg buôn giàu có nc Liêu, các con đánh như thế nó thương tích thì sao?"

" dạ" - Miễn cưỡng.

Huân Y cay đắng... Món đồ,.. Món hàng trao đổi... Nữ nhân.... Rốt cuộc Hàn Huân Y này cũng chỉ chùng đó thôi...

....

Và kết cục vẫn là kết cục,... nàng đang ngồi trong phòng của thương buôn đó với khuôn mặt đăm nc mắt...

Nàng biết tên thg buôn đó sẽ làm gì, nàng rất sợ,...

Nhưng ngoài dự đoán của nàng, hẳn không phải là một nam nhân đã đứng tuổi mà còn rất trẻ và đẹp.

Hắn lao vào nàng như một con sư tử đói mồi. Hắn Xé chiếc áo váy của nàng để lộ đôi vai trắng muốt, nhưng bất chợt hắn giật mình tỉnh sốt, hắn lập tức ngưng lại nhìn nàng trân trân khiến nàng cũng ngạc nhiên k kém...

Quá khứ và thân phận thật sự của Hàn Huân Y (phần II)

Tên thương buôn nhìn nàng trân trân một lúc lâu, xoáy sâu vào đôi mắt Huân Y, chợt trong mắt hắn ánh lên một tia vui sướng nhỏ nhỏ nhoi trong đôi mắt lạnh lùng:

-Cái này,..... làm sao ngươi có??

Hắn nhìn vào ấn triện tinh xảo trên vai nàng, giọng hắn vỡ oà trong những tiếng cuối cùng.

Nàng nhìn lại hắn một cách khó hiểu rồi ngập ngừng u uất trả lời:

- Ta... ta cũng không rõ lắm.. – Nàng nói thật nhỏ và khi nàng nói đến đây thì một nỗi thất vọng hiện lên trên khuôn mặt khá hoàn mỹ của hắn, nàng im lặng một lúc lâu rồi mới nói tiếp - ... Nhưng hình như ta nhớ là do phụ thân ta khắc lên khi ta 5 tuổi, hoặc 6 à cũng có thể là 7,...

hắn kìm nén giọng mình để k quá xúc động mà lại hỏi:

-Ngươi là người nước nào? Phụ mẫu ngươi đâu?

Nàng cố gắng nuốt nước mắt vào trong, nàng hỏi hắn:

-Ngươi hỏi làm gì???

Đôi mắt trong sáng dịu dàng tràn lã, ẩn hiện trong đôi mắt sát khí của hắn, hắn nở nụ cười tiếu phi tiếu:

-Phụ mẫu ngươi đâu? Rốt cuộc ngươi có phải người nước này k??

-Ta ư?? Ta không có phụ mẫu,... ta bị thất lạc, ... và ta thật sự mong... không phải họ bỏ ta....

-Dĩ Như...

-Ngươi nói gì?

-Ta là hoàng huynh của muội, Dĩ Tử. Ta là Dĩ Tử đây,...

-Quen nhưng ta k... ta hình như k biết ngươi...

-Làm sao muội nhớ được,... muội còn quá nhỏ, nhưng mà ấn triện này chắc chắn trong hoàng tộc, à k, trên đời chỉ có huynh muội chúng ta có...

-Tại sao?

-Vì chính hoàng đế nước Hạ tức là phụ hoàng đã dùng chính ấn triện hoàng đế của mình khắc lên vai chúng ta....

Bất chợt, Dĩ Tử rùng mình.

Huân Y ngạc nhiên, nàng là ai cơ??? Công chúa nc Hạ??

Huân Y nghi ngờ hỏi lại:

-Thật ư?

-Ta chắc chắn.

-....

-...

Hai ng họ dường như im lặng một lúc lâu. Rất lâu, rồi chính họ cũng k biết họ là ai?

11. Chương 11

Hoàng cung nước Hạ..

Nàng chăm chú quan sát tỉ mỉ từng động tác mà Dĩ Tử đang luyện trước mặt, ai cũng thấy rõ nàng đang hết sức tập trung.. Trong mắt nàng in hình Dĩ Tử phong thái nhã nhặn, luyện nhẹ nhàng nhưng k kém phần mạnh mẽ, ..

-Muội nhớ rồi?

-Vâng! Để muội thử. – Nàng đặc biệt rất lịch sự, dịu dàng và tôn kính với vị ca ca này dù với bất kỳ ai còn lại nàng đều trả lời hết sức bất cần..

Nàng cầm kiếm lướt nhẹ nhàng, nhưng có phần mềm mại uyển chuyển hơn so với ca ca nàng. Đột nhiên nàng trượt chân, “ A”.. Nàng (vờ) nhăn mặt..

-Đau quá... Muội đau quá.. – Huân Y nũng nịu với khuôn mặt không thể dễ thương hơn...

Ca ca ruột thịt của nàng mà còn phải đỡ mặt:

-Muội... Muội đứng được k? Ta dìu ha?

-Có lẽ vậy. Nhờ huynh nga~~.

Với dáng đi tập tễnh nàng tựa vào Dĩ Tử... Đột nhiên, nàng bật cười, nhảy lên,(ôi thật sự những bước nhảy của nàng sẽ khiến những vũ nữ bỏ nghề mất thôi..^^)

Dĩ Tử ngơ ngác. Nàng (lại) cười:

-Muội có đau gì đâu? Huynh bị lừa rồi, haha...

-hả?? Muội đứng lại ngay!!!

-Đuổi theo muội nè!!

... Năm tháng cứ thế thấm thoát qua đi, 7 năm ròng rã cũng chầm chậm lướt nhẹ, nàng đã trở thành thiếu nữ 18 tuổi, không còn vẻ tinh nghịch dễ thương ngày nào mà nàng đã trở thành một người đa mưu có thể làm tất cả vì mục đích của mình và đó cũng chính là bản chất ẩn sâu nay trời dậy trong nàng....

.....

Tất cả vốn chỉ là vở kịch nàng một tay tạo ra..

Cái gì gọi là duyên phận cơ?

Nàng từ nước Hạ trở lại Minh gia trả thù cái cọ phá hỏng nề nếp gia tộc ấy rồi lên con tàu đã định sẵn, đến bên cạnh vị “ phu nhân “đó, nàng từ trước biết đó là Thái hậu, nhưng vờ như k biết tạo ra một màn kịch vô cùng tự nhiên, hoàn hảo tới khó tin...

Suy cho cùng cũng chỉ là trách Dĩ Tử quá thông minh, trách nàng quá mưu mô, trách TH quá ngốc nghếch mà bỗng nhiên trở thành kẻ diễn phụ cho nàng..

Nàng vốn là thế, tất cả mọi thứ chỉ nằm trong lòng bàn tay nàng, nàng có thể thao túng tất cả, thao túng cả suy nghĩ của chính mình,...

—————Hết phần III—————

—————Hết QKVTPPTSCHHY—————

Cầm quân lao vào nàng khiến hấn k kịp và cũng k muốn cứu nàng..

Nàng rút bảo kiếm trong chính ng hoàng thượng, vẽ ra từng điệu múa nhịp nhàng nhưng nhìn kĩ thì là thứ võ công tuyệt đỉnh, hoa mai hoà lẫn với hoa hồng xoay tròn bên nàng như vũ điệu mê hoặc người,..

Hấn thăm cười : “ Hàn Huân Y, ta vốn biết ngoài nhan sắc, ngươi còn có nhiều thứ cho ta chiêm ngưỡng mà..”

Cầm quân, từng người từng người lần lượt ngã xuống nhưng trên người họ k hao tổn, tổn thương là bao nhiêu chỉ như say thuốc, nàng dừng màn múa để rồi khẽ nói:

-Hoàng hậu, bà quá đơn giản,...

-Người chống lại lệnh ta, lại còn có mưu đồ tạo phản, k chịu an phận làm chiêu nghi à k cứ cho là Băng An quý phi đi mà nhất mực đòi làm Hoàng hậu trong khi ta vẫn còn đây... Không phải tạo phản ư?

Nàng chán nản nhìn sang hấn, hấn khẽ khàng mở miệng thốt ra những âm thanh lãnh khốc:

-Đúng vậy, Hàn chiêu nghi, ta đã gia ân cho người làm quý phi rồi, bây giờ còn ham muốn quyền lực cao hơn,... Tham vọng lớn, hay người muốn làm Võ Tắc Thiên thứ 2?

Nàng hơi sững lại, nhưng rồi nụ cười quỷ dị lại nở trên môi nàng:

-Vậy.. xin hỏi.. nhị vị định GIẾT TA chẳng?

Nàng nhấn mạnh bằng một âm sắc mỉa mai..

-....Đúng vậy. – Hoàng hậu đắc ý đáp. Phen này thì chiêu nghi hay mạng cũng k giữ đc nữa rồi.

Nàng đột nhiên trào nước mắt uỷ mỵ sợ hãi đáp:

-Hoàng hậu.. thực ép Người mà.. Hu hu..

Hoàng Hậu Bất Tiên Từ Nhữ sững sờ, nàng ta đang khóc.. à.. hoàng hậu lại mỉm cười : “ Chiêu này quá cũ rồi..”

Hấn k hề có ý định muốn can thiệp, hấn k thể đánh mất lý trí như trước đây mà phạm sai lầm, xử phạt điên cuồng nữa, bởi vì hấn và nàng hoàn toàn khác nhau...

Hoàng hậu đưa tay ôm lấy hấn mà thoả sức xả nỗi uất ức 10 năm nay k hề được sủng ái một lần nào,...

Hàn Huân Y là một nhân có lòng tự trọng cao ngất ngưỡng nhưng cũng vì thế mà nàng thường mất tự chủ với hành động của bản thân...

Hoàng hậu ba ngón xảo hành từng dòng văn án:

-Hàn chiêu nghi... thực sự k coi ai ra gì, vậy mà nàng ta còn dám khóc lóc vu oan cho thiếp,.. Người phải làm chủ cho thần thiếp,...

Hấn để mặc hoàng hậu hướng ánh mắt trống rỗng cè phía nàng.

Hoàng hậu đắc ý ngập trong cảm giác vui sướng, nàng ta được thế lần át, gờ bàn tay tiểu thư mỏng manh k chút chai sạn lên hồng tát Huân Y, nàng k ngần ngại rút dao găm, rạch một nhát vào bàn tay ấy,...

Hấn vô cùng kinh ngạc, nhưng trong đầu cũng xuất hiện một suy nghĩ, tại sao, nàng chỉ là một nữ nhân tầm thường, biết loại võ công tuyệt thế Hoa Mai Mị Hồng đã là đáng ngạc nhiên nay lại có dao găm trong ng, thân phận của nàng chắc k nhỏ nhoi là tỳ hầu đâu...

Nhưng hấn lập tức ra lệnh:

-Bắt giam Băng An quý phi, vì tội dám đả thương Hoàng hậu, giấu dao găm mưu đồ ám sát thiên tử,....

Nàng (lại) cười:

-Người đặt tội hay lắm... Ta sẽ xem, người còn giữ lý trí này được bao lâu?

12. Chương 12

Chap mới típ nè.

Nàng thong thả ngồi trong ngực tối om, nhìn ngắm mấy bức tường đen kịt xấu xí, lở chỗ, nàng được ở trong một căn ngực khá yên tĩnh tuy vậy vẫn nghe trầm trầm vài tiếng la hét chói tai,... Nàng thầm trách vì lòng tự trọng mà nàng đột nhiên đánh mất cơ hội, nếu lúc đó để cho “ bà già ngu xuẩn” (già mà còn lảm chuyện) đó tát một cái thì... nàng giành phần thắng rồi! Hừ! Nghĩ lại mà tức! Hắn là cái gì mà dám giam nàng????

Ngay cả mẫu thân hay xuất khẩu kị cục về cái gì đó có thể in hình mà k cần vẽ (e hèm.. máy ảnh thừa chi), cái bay lên trời k cần khinh công (Hắc hắc... chia bừa, đó là máy bay ạ!),.... Mẫu thân như thế (?) mà cũng hết chịu với mình thì tên nam nhân thối này làm được gì chứ??

(Bật mí nè: Hoàng hậu nước Hạ xuyên khg đấy! Bà nhan sắc tuyệt trần nhưng có điều cả cung cấm ai cũng có vài lần bị biến thành kẻ ngốc trước mặt bà.. Keke) .

Nàng tựa mạnh vào tường, chợt thấy mình ngã bổ chửng về phía đó, uy, nàng bao giờ có sức mạnh đập tường vậy??? Nàng quan sát một hồi lâu, mới ngộ ra đó k phải là do nàng mà đây chính là một đường hầm, đi đâu thì nàng vẫn chưa biết nhưng trước tiên phải thoát khỏi chỗ này đã,...

Lò dò trong hầm tối đúng là phải nói chữ “ rất,.. rất.. rất ... kinh khủng..”

Mấy con chuột hôi hám được thể cứ nhảy lên, bám dính vào tóc nàng, híc, đến bao giờ mới hết đường hầm quái quỷ này đây?? Tự dừng nàng muốn quay lại quá!!!

Chợt một quầng sáng chói lọi khiến nàng lóa mắt hiện ra... Nàng lấy tay che mắt... Chối quá!

Nàng chạy à khg,... phi như bay ra chỗ đó, ở chỗ tăm tối này khiến nàng muốn ói...

Nàng giật mình thấy một thân nam tử quay lưng lại, tuy nhìn từ phía sau nhưng cũng ngầm cảm nhận được một luồng khí thanh tịnh, thư thái, thoải mái ở nhân này.

Vừa lúc đó, nam nhân ấy quay lại ngạc nhiên thấy nàng. Trước mắt nam nhân ấy là một nữ nhân có dáng vẻ kì lạ hết sức.

Mái tóc búi cao lơ thơ ủa ra vài sợi khuôn mặt mệt mỏi nhưng đôi mắt thì sáng long lanh (tg:vì thấy huynh đẹp quá đây! Hờ! Bệnh hám trai.. Chắc chắc.. * chép miệng thở dài*).

Nhưng hình như nữ tử ấy đang rất khó chịu để đuổi những con chuột dơ dáy bám ngay trên tóc. Nàng ta còn dùng dao găm hông giết chúng.

Lãnh Chân vội vàng ngăn lại:

-Cô nương, sao có thể sát sinh như thế?

Huân Y lòng sớm bực bội đã nay lại có nhân , ngta giết chuột cũng ngăn cản rồi còn cái gì sát sinh chứ? Huân Y bốp chát về k hài lòng:

-Người tu hành à? Sao mà nói linh tinh thế?

-Cô nương.. – Lãnh Chân chỉ thốt ra được 2 từ đó rồi miệng đông cứng k thể nói thêm.

Huân Y tiếp tục xả giận:

-Mùi người phụt máu rồi kìa?

Nghe giọng nói châm chọc của nàng, Lãnh Chân vội vàng sờ lên mũi... K có mà... Nó khô rạo rạo à nha...

Huân Y thoáng mỉm cười:

-Người tên gì?

-Lãnh Chân. ?

-Hàn Huân Y.

-Cô nương là ai mà đến nơi này?

-Ta á? Ta đi từ cái đường hầm chết toi đó ra đây!

-Đường hầm ư?

-Ấn. Mà thôi, ta đang rất đói, người có gì ăn k?

-A?... À... Có. Mời cô nương.

-Mời gì? Người đi trước ta mới biết đường chứ?!

-Tại hạ đi trước đây,...

Lãnh Chân thầm thấy kì lạ nhưng vẫn từ từ đi vào căn nhà làm bằng tranh và gỗ nhưng thiết kế rất đẹp, tạo cảm giác thanh tịnh, hiền hòa dịu dàng.

Nàng ăn uống vô cùng thoải mái. (thoải mái đấy!??)

-Sao?

-Cô nương hỏi gì?

-Ta biết ta đẹp nhưng người nhìn chăm chăm khiến ta thực (ăn) k nổi!

-Tại hạ xin lỗi.

-.....

-Nhưng tại hạ thấy ngạc nhiên...

-Chuyện gì?

Lãnh Chân nhăn mũi, nói nhỏ:

-Làm sao cô nương có thể thực thoải mái như thế, trong khi lúc này.... Còn bị lũ chuột bò lên, làm sao cô nương thực được trong khi từ đường hầm đi ra trông cô nương rất bẩn....

Nàng đột nhiên nghĩ thấy, “ Ấ...”

-Người k nhắc ta?

-Giờ nhắc rồi cô nương đi tắm đi..

Nàng “ Hừ” lạnh một tiếng nữa rồi mới chịu vào tắm. Trông bộ nàng khó chịu lắm.

Lãnh Chân hơi nheo mắt cười nhưng rồi hơi lo lắng : “ Nhị ca và Tứ đệ sắp về rồi, k biết họ có cho cô nương này ở lại k??” Rồi Lãnh Chân thở dài. Đột nhiên Lãnh Chân nhìn thấy....

13. Chương 13

Huân Y tắm lâu đến mức ngoài kia, Lãnh Chân sớm lo lắng, k biết nàng có làm sao k? Đúng lúc hần định vào xem thì nàng bước ra trong bộ quần áo khá đơn giản của nam nhân. Nàng bây giờ không còn vẻ đẹp kiêu sa lạnh lùng mà là vẻ đẹp mềm yếu, tổn thương, như vừa bị nam nhân của nàng phản bội vậy...

Trông nàng đã có vẻ sạch sẽ hơn lúc này (đương nhiên), và thoảng một mùi hương kì lạ, hình như đó là hương thơm của hoa mai quỳen với hoa hồng, dịu dàng nhưng đồng thời lại vô cùng mặn mà đậm đà, dường như nàng là một con ng rất khó nắm bắt.

Huân Y ngồi xuống chiếc ghế tre bên cạnh Lãnh Chân, nhìn hần trong bộ dạng đờ đẫn, nàng hươ n tay trước mặt hần rồi hỏi:

-Người bệnh à?

-Tại hạ... đâu có...

-Sao người ngơ ngẩn thế?

-Tại hạ... tại hạ...

-TAM CA, ĐỆ VỚI NHỊ CA VỀ RỒI,...

Lãnh Chân giật mình sửng sốt. Không xong rồi.

Hai huynh đệ của Lãnh Chân vừa nhìn thấy nàng từ đằng sau với mái tóc dài, thì nhan đã tối sầm giận dữ, đen kịt như trời sắp mưa...

Lãnh Chân cố gượng cười:

-Lãnh Chỉ huynh, Lãnh Di đệ, hai ng về rồi à?

Hai nhân đó lập tức ngùn ngụt lửa giận đã giận càng giận hơn:

- Nữ nhân này là sao?

Lãnh Chân ấp úng:

-Cô nương ấy,...

Huân Y thầm rửa một câu rồi quay lại nở nụ cười tươi nhất mà nàng có thể rặn ra trong lúc cũng đang khó chịu thể này...:

-Chào 2 người,...

Lãnh Chỉ và Lãnh Chi giật mình ngây ngốc nhìn nàng, quả là một đại mỹ nhân, e rằng trên đời k còn ai sánh được với vẻ đẹp của nàng,

Nàng nói tiếp sau khi thấy được uy lực nụ cười và sắc đẹp của mình:

-Ta là Hàn Huân Y. Còn hai ng?

Hai huynh đệ ấy, bận ngắm nàng nên tai k còn nghe thấy gì... Mắt chẳng còn thấy chút gì ngoài nàng... Lãnh Chân vội vàng trả lời thay:

-Đây là Lãnh Chỉ - Lãnh Chân chỉ vào người có mái tóc màu đen, vóc dáng rất oai phong nhưng nhan sắc thì chỉ bậc trung thôi , rồi L. Chân lại chỉ vài một ng có mái tóc vàng hiếm gặp, đôi mắt rất sâu nhìn nàng nhưng là cái nhìn tò mò ưu ái – Còn đây là Lãnh Di.

Nàng vô thức lặp lại. Lãnh Di...

Thực ra lúc nhìn thấy Lãnh Di nàng suýt phụt máu mũi rồi, L. Di đẹp rất hoàn mỹ, nhưng nghe tên Lãnh Di nàng đột nhiên nhớ đến đại huynh Dĩ Tử của nàng nên máu mũi cũng k thêm chảy nữa..

Lãnh Di một lát sau đã lấy lại được lý trí, mới lạnh lùng hỏi nàng:

-Người k đi ra khỏi đây đừng trách ta đuổi người?

Nàng cũng dùng giọng lạnh lùng nhưng bội phần châm biếm (biệt tài bất chước):

-Người nói thế k phải đuổi ta ư? Ta nói cho người biết Người đuổi thì cũng đuổi rồi, ta k đi.

Hè hè, việc gì chứ mặt dày thì nàng làm tốt lắm. Muốn đuổi nàng ư? Mời vào thì cũng phải đợi bản tiểu thư muốn mới ra.

Lãnh Di vốn vô cảm nhưng k biết lúc này trúng bùa gì của nàng mà... Hắn lập tức mất bình tĩnh giờ cây kiếm sắc nhọn đặt lên cái cổ trắng nõn của nàng.

Huân Y vốn định cho hắn chết vì được hoa mai nhưng thôi nể tình Lãnh Chân cứu nàng, nàng tha cho tên Lãnh Di này đó.

Lãnh Chân đột nhiên nhìn nàng bằng ánh mắt trống rỗng như Sở Thiết từng nhìn nàng, khiến tim nàng hơi..... khó chịu.

Huân Y nhìn thẳng lạnh lùng k thêm quan tâm đến cái kiếm cũng như cái người đang cầm kiếm. Nàng bước lại uống nước trà để mặc cho lưỡi kiếm sượt ngay một đường chỉ vào cổ nàng. Lãnh Di hét lên giận dữ:

-Sao người dám.... Ta sẽ giết người đó.

Huân Y cũng hét lên, thanh âm chói tai, nhưng trong trẻo, dễ lọt tai ng khác, thực kì lạ:

-Người giết được thì giết đi! Thử giết đi! Người đúng là bá đạo, người k cho ta uống nc nữa à???

Lãnh Chỉ vội ngăn Lãnh Di sắp hộc máu vì tức lại. Trông L. Chỉ k còn vẻ ngu ngốc lúc nãy mà là một vẻ oai phong, hấn đang mang cả một cỗ sát khí bên ng nhìn nàng.

Lãnh Chỉ nói:

-Đợi sư phụ về phán quyết.

Lãnh Chân cương quyết khẳng định chắc nịch:

-Chắc chắn nữ nhân này sẽ được sư phụ cho phép.

Rồi hấn đứng dậy, bước ra hiên đứng. Đương nhiên, hấn sẽ k dễ dàng được để yên. Họ lôi kéo, dọa dẫm, thậm chí còn hành hung (hehe, nói quá ấy mà).

Cuối cùng hấn phải xuất ngôn một câu:

-Hàn Huân Y chính là công chúa bị mất tích nhiều năm của nc Hạ.

Hàn Huân Y, Lãnh Chỉ, Lãnh Di đều giật mình.

Huân Y giận dữ tìm lệnh bài của nàng nhưng k hề thấy. Nàng biết lúc nãy nàng đã sơ sẩy làm mất.

Nàng cười quỷ dị:

-Vì người biết ta là ai nên tất cả các người sẽ đều k sống nổi.

Lãnh Chân, Lãnh Chỉ, Lãnh Di vội quỳ xuống thi lễ:

-Tham kiến công chúa. Công chúa thiên tuế thiên thiên tuế!

Huân Y ngạc nhiên:

-Các người là ai mà tham kiến ta?

-Công chúa cuối cùng cũng đến tộ xá của ta.

Huân y quay lại thấy một nữ nhân tóc xanh dương (thể đấy) , đã ngoài lục tuần, nhưng chắc hấn lúc còn trẻ phải xinh đẹp lắm. Mấy nhân kia gọi bà ta là : “ Nhữ Điệp sư phụ.”

Nhữ điệp Lý Hiên thi lễ với nàng sau nói:

-Công chúa làm nội gián, ta có biết.

-Bà là ai?

-Ta là sát thủ Huyết Chi.

-Huyết Chi sát thủ..

-Đúng vậy. Ta là sát thủ của hoàng hậu – mẫu thân công chúa.

-Vậy thì sao?

-Ta dẫn 3 đệ tử luyện tập, dạy dỗ chúng để chúng có thể tiếp bước ta. Nhưng thật sự đời oái oăm, hoàng hậu giờ k còn nữa...

Nàng bật dậy sững sốt:

-Bà nói gì? Lão bà người nói mẫu hậu ta qua đời rồi ư?

-Công chúa chưa biết...? Hoàng hậu bị sát thủ , theo như ta điều tra thì là hộ vệ thân tín của tên Hoàng đế ấy giết. Tên sát thủ ấy định ám sát phụ thân người nhưng...

Nàng đập bàn, mắt long sòng sọc giận dữ, nhưng đồng thời nước mắt giàn dụa chảy ra. Nàng òa khóc:

-Mẫu hậu, con bất hiếu, con nhất định sẽ giết hấn.

Nhữ Điệp Lý Hiên hỏi:

-Công chúa làm nội gián trong thân phận nào thế?

Nàng chậm chậm nói :

-Băng An quý phi.

-Sao?

-Ta có thể gặp hần bất kỳ lúc nào ta muốn. Nhưng hần có võ luyện cao hơn ta....

-Lãnh Chân, con theo công chúa vào cung, hỗ trợ...

Huân Y nói:

-K nên. Ta đang bị giam. Lãnh Chân người hãy vào cung xin làm thị vệ cung Thục Chi Hoa. Ta sẽ đến ở cung đó.

-Lãnh Chân tuân chỉ.

Nàng một mình trở lại đường hầm dò dẫm và lại yên vị trong căn ngục tăm tối.

Nàng k biết rằng trong lúc nàng đến Nhữ Điệp gia thì Mộ Dung Sở Thiết đã đến thăm nàng nhưng k hề thấy nàng đâu, hần đã huy động toàn quân tìm hết mọi góc ngách trong cung, trong thành, một mặt hần nói rằng, do sợ tù nhân bỏ trốn nhưng kì thực là lo lắng cho nàng...

Huân Y sẽ phải làm sao.... Phải làm sao để giữ nguyên vẹn cái đầu trc khi trả thù...

14. Chương 14

Nàng vừa ngồi nghỉ được một lúc thì thấy hần bước hầm hầm vào, sát khí bức ng tỏa ra, đôi mắt đỏ lên giận dữ, trông thật đáng sợ. Nàng thầm nhủ, chắc hẳn hần biết mình biến mất lúc đó, nguy hiểm. Hèn chi thấy mấy tên lính lui hết, k gian bỗng yên tĩnh kì cục. Nàng cố tỏ ra rằng nàng k sợ, nhưng đôi môi nàng tái nhợt, “ A”, nàng hét nhỏ trong cổ họng, nàng quên thay bộ đồ lúc này vào rồi, k được, phải nói sao, à k, chắc hẳn k quan tâm đến cả vấy của mình đâu! Đúng vậy! Chắc là thế! Nhưng nàng đã nhầm.

Hần vừa đến đã cười nhếch môi trông quynh rũ nhưng đáng sợ:

-Người bản lĩnh thật! Trốn được khỏi ngục tối nữa?

-Ta k trốn. Chỉ là người k thấy ta. - Nàng kiêu hãnh, cố giữ giọng k bị run.

-Vậy ư? Vậy bộ quần áo trên người là người đào từ đất lên?

-Ta tìm ở đâu... có liên quan gì đến người?

-Người đan dứ với nam nhân khác?

-Sao cũng được. Tùy người. Tin thì tin mà k tin ta cũng k ép.

-Thôi được. Cứ cho là thế. Ta muốn hỏi người, người trốn rồi, sao k trốn luôn mà lại quay lại?

-... Ta nói rồi. Ta nhắc lại, lần cuối cùng, người vĩnh tai lên, nghe rõ đây : “ TA KHÔNG TRỐN ĐI ĐÂU CẢ. TA VẪN LUÔN Ở ĐÂY.”

-Vậy ư?

-....

-Người nghe cho rõ. Ta sẽ k tha thứ cho người lần nữa. Ngay bây giờ ta sẽ xử tội người!

-.....

-Đưa tội nhân Hàn Huân Y ra xét xử.

Hắn lạnh lùng nói, rồi bước ra ngoài k một chút lưu tâm, rằng nàng đang bị kéo lê.

Thái Hậu, Hoàng hậu , vương gia và các vị phi tần khác đều được mời đến. Hắn uy phong mặc bộ quần áo màu trắng lam, khuôn mặt k còn biểu lộ một chút cảm xúc nào.

Còn nàng ngồi bên dưới, tóc tai rũ rượi, nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp đến kì lạ. Đôi mắt cũng bằng lãnh nhìn xoáy vào hắn.

Thái hậu buồn bã lắc đầu. Những tưởng nữ nhân này là một ng thông minh, ai ngờ .. lại k biết điều thế này...

Hoàng hậu và các vị phi tần khác vô cùng vui sướng, không thềm che giấu cả nụ cười ác ý.

Huyền Minh vương gia, nhìn nàng tràn ngập tình cảm.

Hắn hỏi nàng:

-Người có nhận tội, có ý định ám sát ta và hoàng hậu, cùng với đó phản bội ta... dan díu với nam nhân khác mưu vượt ngục?

Nàng cười, bật cười, nụ cười trong trẻo:

-Người nghe cho rõ. Ta làm. Ta thì sao? Người muốn nói tội gì thì nói luôn đi! Ngu ngốc. Không soi xét mọi sự.

Nàng mắng hắn là vì nàng nhận ra nàng yêu hắn. Nàng ... thật sự không thể sống thiếu hắn. thế nhưng hắn là kẻ giết mẫu thân nàng, vạn kiếp dù chết đi nàng cũng k thể tha thứ cho hắn..!!

Hắn đau lòng, nhưng giọng nói không mềm đi một chút nào:

-Nam nhân đó là ai?

Nàng chợt nghĩ nếu nói thêm thì dù TH cũng k ngăn được cơn thịnh nộ của hắn. Nàng dịu giọng:

-Vì quần áo của ta bị rách, Huyền Minh vương gia thấy tội nghiệp nên đem cho ta mượn một bộ.

Thái Hậu nhẹ nhõm, may thật.

Hắn nghi ngờ:

-Thật ư? Vậy sao khi đó người biến mất?

Huân Y tìm ngay được một lý do:

-Vì ta phải thay quần áo. Chả nhẽ phải đứng ở chỗ sáng cho người khác nhìn?

Hắn trầm nghĩ : “ Cũng đúng”

Mộ Dung Sở Thiết quay sang hỏi Huyền Minh:

-Mọi thứ có đúng như Hàn Huân Y nói k?

Huyền Minh im lặng một lúc lâu rồi mới mở miệng:

-Đúng thế.

-Gọi tên cai ngục đến đây. Ta phải kiểm tra sự thật, xem có đúng thế k?!

Chỉ một lát sau, tên cai ngục và những tên lính đã được gọi đến. Nhưng vì yêu quý một nhân có tấm lòng nhân hậu, không khinh nhờn kẻ dưới, thuộc hạ mà tất cả chúng đều trả lời:

-Dạ. Sự Thật đúng là vậy.

Sở Thiết đã hạ bớt một phần nào liền hỏi nàng:

-Sao nàng k nói?

-Nhưng tội đả thương Hoàng hậu, mưu đồ ám sát ta thì k bỏ qua được.

Nàng thăm mím cười. Hắn quả là chưa từng vì nữ nhân mà mù quáng lần nào. Thực k may đó lại là mẫu nam nhân mà nàng thích.T_T.

Nàng mím cười (lại thế rồi)

Hắn nhìn nàng rồi hỏi hoàng hậu:

-Tội này xử sao?

-Cắt tóc. Nhập Phật môn.

-Vậy à?

Huân Y lo lắng. K xong rồi.

Hắn mím cười:

-ta muốn xem vết thương của ái hậu.

Hoàng hậu sựng giơ tay ra.

Đúng là có một vết cắt, nhưng k sâu lắm. Hắn nhanh như cắt, rút dao rạch vào miệng vết thương còn chưa liền kia. Hoàng hậu kêu lên đau đớn. Hắn dùng khuôn mặt khuôn mặt đẹp như hoa ấy hỏi:

-Ta làm như thế, liệu có nên, bắt ta nhập Phật môn luôn k?

Hoàng hậu sợ hãi:

-Thần thiếp biết tội.

Xem ra Hàn Huân Y thoát kiếp nạn này rồi. MD Sở Thiết đã cố ý bảo vệ ai thì ng đó sẽ nguyên vẹn, k thể tử được.

Hắn nói:

-Nàng đâu có tội. Chỉ là luật hậu cung nay phải đổi thôi. Vì đã là thê tử của ta thì ít nhất khi giết ng cũng k được chớp mắt, đau đớn k biết kêu, chứ vết thương này mà hoàng hậu cũng k chịu được ư?

Hắn nói thế khiến hoàng hậu xanh mặt thế chẳng phải có ý muốn đổi hậu sao?

Hắn ra lệnh:

-Cởi trói cho Băng An quý phi. Đưa nàng về cung Hàm Liên. Gọi thái y đến.

Nàng đột nhiên nói:

-Không, ta muốn chuyển sang cung Thục Chi Hoa sống

-Sao?

-Ta muốn sag cug Thục Chi Hoa sống.

-Chuyện này...

-Không được ư? Vậy thì thôi.

Nàng giở giọng giận dỗi bỏ đi, hắn lập tức gọi giật lại và bảo:

-Khoan. Nàng cứ ở cung Hàm Liên 1 ngày nữa thôi. Ngày mai, ta bảo người dọn cung Thục Chi Hoa đã.

Nàng đáp:

-cảm ơn.

Rồi vội vàng mím cười bỏ đi mất hút. Sở dĩ nàng xin cung Thục Chi Hoa là có 3 lý do. Thứ Nhất, nàng đã hẹn với Lân Chân ở đó. Thứ hai, Thục Chi Hoa rất rộng, phong cảnh đẹp, cuộc sống sẽ vô cùng thoải

mái. Thứ ba, Thực Chi Hoa vốn còn có tên khác là : “ Đệ nhất quý phi cung”, nàng ở cung này cũng như tăng được vị thế trước mặt những kẻ khác, sẽ k còn xảy ra những chuyện gây rối lộn xộn khiến nàng đau đầu nữa.

—Hết chap 14—

15. Chương 15

Nàng mỉm cười và cũng chợt thấy hơi mệt mỏi, à k, rã rời chân tay mới đúng. Nàng trở về cung Hàm Liên gọi Lan nhi vào. Thực một bữa no nê, thay quần áo và ngủ một giấc.

Nàng thoải mái ngủ mà không hề biết bên cạnh mình đã xuất hiện một ng khác ngoài Lan nhi.

Lan nhi kinh ngạc nho nhỏ nói:

-Vương gia?

-Suyt. Nói nhỏ. Nàng ấy ngủ rồi?

-Dạ. Bạng An quý phi đã ngủ lâu rồi. Nô tỳ có cần...?

-Không, không... ..cần.

Huyền Minh đứng ngắm nhìn nàng một lúc lâu sau nở nụ cười kì lạ rồi bỏ đi khiến Lan nhi một hồi mê mẩn.

Nàng kì thực đã rất mệt mỏi, những xây xát trên cơ thể mẩn đỏ khiến nàng vô cùng khó chịu.

Ôi, nàng đang ở đâu thế này.... Một khu rừng bách hợp hoa. Đẹp như một khung cảnh thần tiên, nàng đứng giữa chúng mà thấy tâm trạng tốt lên. Bỗng đằng xa nàng thấy Mộ Dung Sở Thiết hằm hằm sát khí, nàng hơi giật mình, hấn thật đáng sợ!

Nàng thấy trên tay hấn là một cây cung lớn, mũi tên bắn thẳng vào ng nàng, a, máu , máu,...

“ A...A”

Nàng bật dậy sợ hãi. Là mơ. Không, điều đó sẽ thành hiện thực nếu như hấn biết nàng là ai. Nàng phải giết hấn. Nàng quả quyết.

Gương mặt thất thần, đầm đìa mồ hôi. Lan nhi hãi hùng:

-Quý phi, người sao vậy? Người không khỏe ạ?

-Không sao. Người thu xếp đi, ta muốn đến tắm cung của MD Sở Thiết.

-Dạ. Nô tỳ chuẩn bị ngay đây. Người muốn mặc váy áo màu gì ạ?

-Hừm... Hừm... Xem nào. Trắng – Đen.

Đúng rồi. Chỉ có màu đó mới dễ hành động nhất. Bây giờ cũng đã xế chiều. Hành động vào ban đêm là tuyệt.

Nàng quỳ dị, mê hoặc nở nụ cười trên khuôn mặt tuyệt sắc, vạ ng mê.

Rảo bước gần như chạy đến tắm cung của hấn, nàng hình như chẳng có chút quyết tâm nào để giết hấn mà chỉ còn sự hồi hộp, lo lắng, sung sướng.

Hấn vừa gọi Từ Đế Tử đến hầu hạ thì nàng bỗng xuất hiện khiến hấn lúng túng đánh rơi chén trà.

Huân Y bỗng thấy bức bối khi thấy dáng vẻ thân mật của Từ Đế Tử. À, ta cũng sẽ loại người, Từ Đế Tử.

Nàng nhủ thầm rồi uyển chuyển bước đến gần họ.

-Người vui nhĩ?

-Sao?

-Đồ ăn ê chè, một “kĩ nữ” cầm-kì-thi-họa đều biết, hầu hạ bên cạnh,...- Nàng giọng khinh khỉnh, giấu cợt nói.

-Câm miệng. – Từ Để Tử giận dữ, thật k ngoài dự đoán của nàng, một nữ nhân ngu ngốc..- Ta xuất thân cao quý, ái nữ của quan đại thần, còn ngươi chỉ xuất thân từ lũ dân dơ bẩn mà xảo ngôn với ta?

Nàng mở miệng từ tốn:

-Vậy ư? Sao mà... khi gặp ngươi ta lại liên tưởng đến kĩ nữ nhỉ?

Nàng lại thở dài, ra chiều mỉa mai.

Hắn bật cười, nói vs TĐ. Tử:

-Nàng về cung Như Ngọc đi. Ta sẽ gặp nàng sau.

Từ Để Tử hậm hực liếc nhìn nàng rồi bỏ đi.

Nàng dùng giọng nhỏ nhất có thể nói với hắn:

-Ta muốn nói chuyện riêng với ngươi.

-Ân. Tất cả ra ngoài đi.

-Nhưng mà..

-ra ngoài.

“ Sập”

Cánh cửa lớn đóng lại, và căn phòng yên tĩnh một cách kì lạ. Nàng nghe thấy tim mình đập rất nhanh. Trấn tĩnh, nàng hỏi hắn:

-Ngươi k sợ ta ám sát ngươi “ như lần trước sao” ?

-Nàng nhớ dai quá.

Nàng và hắn bất chợt cùng mỉm cười mãn nguyện. Cả hai đều tự nhủ thầm, kêu gọi lý trí, nhắc nhở 1 từ : “ nguy hiểm” nhưng cuối cùng tất cả dường như đã đắm chìm vào mùi quyện lại của hoa hồng và hoa mai.

——Hết chap 15.1——

Cung Như Ngọc...

” Xoảng”

” Bốp”

Hạ Lan quý phi điên cuồng ném bỏ đồ vật trong cung. Cung nữ xanh mặt lo lắng. Tổng quản Nhược Chỉ Lan vội vàng đến:

-Thưa quý phi,...

-Ta làm gì cò phải báo cáo với ngươi à?

-Không phải nhưng thưa nương nương, ...

-...

-Nương nương vừa làm vỡ ắn chỉ quý phi ạ.

-Sao? __ TĐ Tử sững sốt.

-... Hoàng thượng sẽ giận lắm ạ.

- KHÔNG SAO.

-Tỷ tỷ.

-Hoàng thượng sẽ không giận. - Từ Đế lan mỉm cười vẻ mặt ác quỷ.

-Vì sao?

-Nhược Chỉ Lan người lui đi.

-Dạ.

Tổng quản cần rút nhưng cũng nhẹ nhàng lui xuống cùng vs những cung nữ khác để lại một căn phòng rộng với hai tỷ muội họ Từ.

-Tỷ nói tại sao đi.

-vì ta đang mang long thai.

-Thật?

-Ân. Ta sẽ dùng nó để phá hủy tất cả những gì thuộc về Bằng An quý phi.

-Ha ha.

Tiếng cười ác độc, mưu mô và nguy hiểm vang vọng khắp cung Như Ngọc để rồi sau đó màn kịch lạnh lùng, đau đớn đã lại xuất hiện đột ngột...

—————Hết chap 15-

16. Chương 16

Huân Y giận dữ bước ra. Hân lên những tia đỏ lôm trong đôi mắt đẹp. Lan nhi khó khăn lắm mới bước kịp nàng. Lan nhi vô cùng ngạc nhiên, tranh thủ suy nghĩ trong lúc thở hồng hộc, rốt cuộc là tại sao nữ chủ nhân lại tức giận thế? Lại tức giận khi đi từ tấm cung của hoàng thượng ra nữa chứ? Nay đã là canh ba, thế này thật kì quá.

-Thưa quý phi,....

-.....

- Hân quý phi,....

-Hả? Người hỏi gì?

-Sao... sao người lại giận thế ạ? Giờ là canh ba,..., Lan nhi biểu lộ sự ngạc nhiên, khó hiểu.

-Không có gì. Ta không có giận.

Nàng vô ý thức trả lời, dù trong lòng đang gào thét, phản bác. Lòng nàng như núi lửa sắp phun trào rồi đây. Nàng bắt chợt lại mở miệng:

-Giờ ngoài cung có gì k?

-Sao ạ? – Lan nhi dường như không hiểu ý nàng.

-Ý ta hỏi là Hôm nay có lễ hội hay cái gì đó k?

-À, dạ... hình như lễ hội ở ... phía Bắc kinh thành vẫn .. còn.. thì phải.

Nàng tươi tỉnh hẳn lên trả lời:

-Thật ?

-Dạ.

-Vậy ta đến đó đi?

-Không được đâu ạ!!!

-Sao không?

-Người thân là quý phi sao có thể...??

-Người phải nghe lời ta.

-Dạ.- Lan nhi bắt lực trả lời. – Nô tỳ tuân mệnh. Nhưng Người phải về sớm. Kẻo Người ham chơi thì đầu nô tỳ.. sợ chẳng còn trên cổ.

Nàng đập vai Lan nhi:

-Không phải lo. Ta chắc chắn người sẽ không tử được đâu.

-Dạ.

Một lát sau, nàng đã khoác trên mình bộ quần áo đơn giản, cung màu chủ đạo là màu hồng, phụ tiết hoa tuyết màu xanh dương và trắng.

Tuy vậy nhan sắc của nàng vẫn quá nổi bật. Lan nhi vội vàng lấy một cái khăn voan che mặt cho nàng chỉ chừa từ đôi mắt.

Lan nhi hình như chưa bao giờ biết nói dối, nàng ta luống cuống khiến huân Y bật cười.

-sao người sợ hãi vậy?

-Nô tỳ nói thế nào với lính gác ạ ?

-À... ta nghĩ xem... Thế này nhé....

Lan nhi gật đầu lia lịa, đôi mắt âu lo.

Họ bước chậm chậm đến cánh cổng hoàng cung. Như dự đoán, họ bị chặn lại.

-Người là ai??

-Ta là Hy Lan. Cung nữ của cung Thục Chi Hoa. – Lan nhi giơ tấm thẻ bài cho hắn xem.

Tên lính gác nhìn Lan nhi rồi nhìn nàng về nghi ngờ:

-Canh ba rồi người ra ngoài làm gì? Còn kẻ này là ai?

-Băng An quý phi đột nhiên thèm kẹo hồ lô, mà Thục Chi Hoa vừa hết nên Người sai ta đi mua. Người nay cùng ta đi.

-Vậy à?

-Người không tránh ra, quý phi nổi giận thì tội người khó tránh đấy. – Lan nhi hăm dọa.

-Vâng.

Hiệu quả tức thì. Tên lính gác rối rít nhường đường. Nàng và Lan nhi vội bước ra khỏi hoàng cung.

Đi được một quãng, Nàng cảm thấy run run, mắt trào nước, không khí bỗng trong lành mát mẻ hơn. Nàng vui vẻ chân sáo:

-Ôi, sao cuộc đời đẹp thế này nhỉ?

Lan nhi kinh ngạc. Đây là quý phi phong nhã cao quý, ngày nào cũng nghiêm túc, đôi phần quý dị mà nàng hầu hạ một năm trời sao? Không! Trước mặt Hy Lan là một nữ nhân bội phần xinh đẹp hoàn hảo đến từng li . Vui vẻ hạnh phúc và sung sướng, hồn nhiên, như con chim nhỏ vừa thoát khỏi cái lồng.

-Quý phi,...

-Á, không được gọi thế!!!

-Sao ạ?

-Từ giờ, muội cứ gọi ta là tỷ tỷ. Trong cung cũng gọi thế! Tỷ cho phép.

-Thế không được.

-Không được là không được thế nào???

Nàng trừng mắt vờ dọa dẫm. Lan nhi cúi đầu uất ức:

-Nương nương bắt nạt nô tỳ.

-Hừ.

-Dạ. Muội hiểu rồi.

-Hảo. Ta vui lắm.

Lan nhi cũng khá thông thuộc đường chẳng mấy chốc họ đến phía Bắc kinh thành nơi lễ hội vẫn còn tấp nập....

17. Chương 17

Nàng thấy kẹo hồ lô kìa. Thèm quá. Nàng ngồi ăn tỷ tỷ 7 cái. Xoa xoa bụng rồi đứng dậy. Ngon Thật.

Lan nhi tròn tròn mắt:

-Tỷ ăn hết chùng đó?

-Ân. Đi chơi thôi.

-Dạ.

Nàng vui vẻ đứng dậy.

-Đường nào?

-Dạ. Tỷ cần đi đường tắt hay đường ...

-Đường tắt.

-Vậy đi thôi.

Đường tắt là một con đường khá vắng vẻ. Tối om như mực. Nàng mò mẫm, hơi thấy sờ sợ, nàng cầm chắc chuôi kiếm.

-Chào.

Tiếng nói của một nam nhân nào đó. Ánh sáng chói lọi từ nam nhân đó khiến nàng nhìn rõ tất cả. Lan nhi run rẩy bên cạnh nàng. Nam nhân đó thì đẹp như tiên dù đã dùng mạng che mặt.

Nàng thản nhiên đáp lại: (Nàng sợ ma chứ k sợ người)

-Chào.

-Ta là sát thủ tới lấy mạng người.

-Khoan. Có tên sát thủ nào ngu như ngươi k? Giới thiệu nữa chứ? Nực cười.

-Ta...

-Người làm sao?

-Không nói nhiều với người. Tóm lại, người phải chết.

-Ồ, người có biết ta là ai không mà giết?

Tên sát thủ cười khẩy vẻ rất am hiểu:

-Sát thủ Phong Tinh ta đây chưa giết lắm ai bao giờ.

Nàng châm chọc:

-sao không đặt là phong tình cho rồi?

-Người... người...

-Tội nghiệp. Trông mặt cũng sáng sủa mà bị bệnh nói lắp à?

-Người ...

-Thôi nói chuyện với người chán quá. Ta đi chơi đây.

-Không được.

Nàng quay lại hỏi:

-Vậy người biết ta là ai nào?

-Hàn Huân Y, xuất thân nô tỳ. Nay là quý phi. Băng An quý phi.

-À, ra vậy. Từ Đế Tử hay Từ Đế Lan?

-Cái gì? – Phong Tinh rít lên.

-Cái gì? Cái gì? Ta hỏi người chứ không hỏi vật nha!!

Phong Tinh giật dờ rút kiếm. Rốt cuộc chỉ là một nữ nhân chua ngoa mà thôi . Hắn lao như bay vào nàng, nàng cũng nhanh như cắt rút kiếm chặn mũi kiếm của hắn. Trời ơi, một chút nữa thôi là đầu nàng lìa khỏi cổ rồi.

Nàng đánh bật lưỡi kiếm của hắn ra rồi cẩu bản:

-Người điên à? Muốn giết người thật à? Mạng người là quan trọng, người phải biết chứ? Thật hù chết người ta mà!!

Nàng thấy hắn bỗng đứng ngơ ngẩn, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào nàng. Lan nhi the thé kêu:

-Tỷ tỷ, mạng che!!!

Nàng vội vàng sờ lên mặt, ôi không, nó rơi ra rồi.

Phong Tinh nhìn nữ nhân trước mặt, quả thật đó là một đại mỹ nhân tuyệt sắc. Ngũ quan hoàn hảo, dung nhan tuyệt mỹ, hài hoà. Toát lên vẻ đẹp nhã nhặn, ma mãnh nhưng vô cùng thu hút.

Hắn cười :

-Ta hiểu rồi.

-Người hiểu gì?

-Hiểu vì sao người từ nô tỳ biến thành quý phi.

-Người!!!!

-Thôi được. Ta chưa từng vì ai mà bỏ nhiệm vụ nhưng vì “ Nàng” ta sẽ từ bỏ món tiền khổng lồ ấy. Ta thực sự phải thú nhận “ nàng “ rất cuốn hút và thú vị đối với ta. Còn nữa, ta nói cho nàng biết, Từ đế Tử và Từ đế lan không phải người đủ khả năng thuê ta đâu.

Nói xong hắn thi triển khinh công bay mất hút.

Nàng rửa thâm: - Đồ điên!!

Lan nhi sợ hãi chạy đến bên cạnh nàng, cầm tay nàng:

-Tỷ bị thương rồi!

-À, ta biết. Chúng ta về thôi.

-Dạ. Cũng sang rồi ạ.
-Muội ôm chặt nhé.
-Sao ạ?
-Chúng ta dùng khinh công bay về chứ đà này thì không kịp giờ thỉnh an thái hậu đâu!
Lan nhi ban đầu nhắm chặt mắt vì sợ nhưng sau cũng mở to sung sướng:
-Hay thật. Hôm nào tỷ dạy muội nhé!!
-Àn.
Chỉ một lát họ đã về đến cung Thục chi Hoa.
(Tỷ tỷ này, bay qua tường thành luôn!! Đỉnh chưa??)

18. Chương 18

~oOo~

Nàng thay vội vàng quần áo. Bước nhanh cùng đám cung nữ đến cung Chúc Dung.

Nàng thấy mọi người đã đông đủ, từ hoàng hậu cho đến chiêu dung. Họ đều nhìn nàng với ánh mắt khinh khỉnh kì lạ.

Huân Y vô cùng ngạc nhiên khi thấy Thái hậu quan tâm, vui vẻ nói chuyện với Từ Đế Lan. (Chuyện lạ thể giới đó ^__^)

-Thỉnh an Thái hậu.

-Àn. – Thái hậu lạnh nhạt trả lời.

Rồi bà nói với mọi người:

-Ngày mai, để mừng Loan Mĩ quý phi mang Long thai, chúng ta sẽ tổ chức tiệc.

“À, ra thế..” – Nàng thầm nói.

Đường phi bĩu môi. Các phi tần khác cũng thầm chép miệng. Hết cơ hội rồi.

Riêng nàng thì vẫn nở nụ cười tươi rói dù trong lòng một cảm giác kì lạ trỗi lên:

-Chúc mừng Loan Mĩ quý phi. Thật phúc cho hoàng gia, huyết thống thật CAO QUÝ.

-Đúng vậy. Đâu như người?

Một giọng nói mượt mà kì lạ phát ra.

Huân Y vẫn giữ nụ cười, hỏi lại:

-Xin hỏi...Người là ai?

-Minh Dung công chúa. Hoàng muội của hoàng thượng.

Huân Y thầm đánh giá nữ nhân này. Đẹp nhưng tầm thường.

Nàng trả lời giọng ma mãnh:

-Vâng. Vậy thì sau này nếu như long thai do ta mang thì chắc công chúa không nhân đâu nhỉ?

Mọi người nhìn nàng, sao lại có một phi tần dám chắc điều đó??

Minh Dung giận đỏ mặt.

Thái hậu hơi mỉm cười ra chiều khuyến khích:

-Điều đó sau sẽ rõ.

...Bà lại nói tiếp:

-Giờ thì chúng ta nên báo tin vui cho hoàng thượng chứ?

-Vâng. - Đồng thanh.

Tầm cung hoàng thượng...

Mộ Dung Sở Thiết đang nằm nghỉ trên long sàng. Bầu không khí tĩnh mịch bao trùm khắp tầm cung.

Các phi tần và Thái hậu đã đến nhưng Hoàng công công thưa rằng:

-Hoàng thượng đang nghỉ ngơi ! Xin thái hậu và các cung chủ đợi khi khác ạ!

Nghe đến câu ấy, mọi người đều có chủ ý rút lui, hoàng thượng muốn sao thì làm vậy, trái ý hà chẳng muốn tử. Nhưng trừ 3 người, là Thái Hậu, Từ Đế Lan và nàng không hề có ý quay gót.

Nàng bước lên vẻ khó chịu trước cái tay của Hoàng công công đang ngăn lấy nàng:

-Bỏ ra!

-Thưa quý phi, không được đâu ạ!

-MỘ DUNG SỞ THIẾT! SAO NGƯỜI NGỦ NHƯ HEO VẬY?? RA ĐÂY MAU! – Nàng hét lên, mọi người bật tai lại. Giọng lạnh lạnh thanh thanh chói tai.

Hoàng thượng giật mình tỉnh dậy định đá chết ai đó dám phá giấc ngủ của hắn nhưng khi nhìn thấy nàng, hắn mỉm cười:

-Nàng đến thăm ta à?

-Dở à??! Loạn Mĩ quý phi mang Long thai nên ta với mọi người đến báo với người!

-Long... Long thai? - Hắn sững sờ trong đôi mắt có một chút gì đó giận dữ.

-Àn.

Hắn tức chết đi được! Nàng nói nữ nhân khác của hắn mang thai mà k chút ghen tức. Hừ! Hắn là gì trong mắt nàng vậy nhỉ?

Hắn k thêm q. tâm đến mọi người mặc nhiên hỏi nàng:

-Nàng không ghen à?

Huân Y thấy mặt mình đỏ ửng:

-Tại sao ta phải ghen?

-Vậy khi nào nàng mang thai?

-CÁI GÌ?

Huân Y hét lên trước câu hỏi ngây ngô đáng ghét của hắn.

Hắn thản nhiên:

-Hôm trước ta cũng sủng nàng mà!

-Người... Sủng cái đầu nhà người! Ta với người k có gì cả.

Thấy nàng phản ứng kịch liệt, hắn lại càng vui vẻ, thừa cơ ôm lấy nàng. Đặt lên môi nàng một nụ hôn, khiến nàng giãy giụa k được. Hắn ý thức được mình đang “say” nhưng khôn nổi có những cái biết là k tốt nhưng k thể k làm.

Hắn & nàng cứ như thế, để lên mọi ng một khuôn mặt kinh ngạc, Đế Lan và Đế Tử giận dữ trong đáy mắt không còn một chút hiền thực nào, để toàn tâm sắp đặt ột âm mưu chôn vùi vĩnh viễn một nữ nhân mãi mãi.....

19. Chương 19

Mộ Dung Sở Thiết một lúc sau mới luyến tiếc bỏ nàng ra. Lập tức nàng đưa tay lên..

“ Bóp”

-Tên sắc lang này! Người thật đáng ghét!

Hắn có vẻ chẳng hề ngạc nhiên như đoán trc đc rồi. Khoảng một lúc sau hắn mới thông thả hỏi Từ Đế Lan:

-Nàng mang long thai đc bao lâu rồi?

-Dạ. 2 tuần tuổi.

-Hoàng công công, người xem ta thị tẩm Loan Mĩ quý phi vào ngày bao nhiêu?

Hoàng công công lật sổ sách một hồi rồi đáp:

-dạ. Người thị tẩm quý phi vào khoảng 1 tháng trc ạ!

-Ân. – Hắn nói rồi nở một nụ cười hiểm hoi- Mọi thứ tốt nhất đã đc chuẩn bị cho Loan Mĩ quý phi chưa?

-Dạ, rồi ạ!

-Ân. Tốt.

Nàng lẩm bẩm: “ Tốt cái gì?”

Hắn đột nhiên nghe đc nên mới sững nịnh nhìn nàng:

-Sao? Nàng cảm thấy còn có gì k tốt à?

-À, không.. – Nàng cười ranh mãnh bóp chát- Ý ta là người nên bảo vệ tốt một chút PHI TÂN SÙNG ÁI của người!

Hắn nghe ra một chút ghen tuông trong đó mới mỉm cười mãn nguyện:

-Nàng ghen?

-Ghen gì chứ? Ta nhắc nhở vì mún lo cho hoàng thất thôi!

-Thế ư?

Nàng vênh mặt tự đắc :

-Đương nhiên.

-Nàng hồng nảo rồi à?

-Sao?

-Tưởng ta k biết à? Nàng hẳn đang ghen!

-Ta... Ta đâu có! Người nói bừa! Thôi ta về đây!

Nói rồi, nàng quay gót ra về k quên chào TH, cố che giấu một nụ cười thích thú và đôi gò má đỏ ửng...

Như Ngọc cung...

-Hừ! Hàn Huân Y, con bé tiện tỳ đáng chết!

-Muội muội à, k sao! Nó sẽ nhanh chóng tử thôi!

-Tỷ tỷ à! Lúc tre tỷ muội chúng ta nói câu nào là hoàng thượng đều lắng nghe vui vẻ này, chàng k thêm chú ý một chút gì Tức quá mà!

-Muội đừng vì chuyện nhỏ nhặt mà phá hỏng đại sự! __ Từ Đế Lan nạt ngang.

-Tỷ tỷ...

-Muội cứ tin ta! Ta chắc chắn nó sẽ không còn đg sống. Dù sao, hoàng thượng có là kẻ máu lạnh thì vẫn yo thg con ruột, nó làm sao bằng cốt nhục trong ta, nó phải loại, đến khi loại đc nó mún bao nhiêu hài tử cũng đc...

-Ý tỷ là.....

-Đúng vậy!

-Nhưng như thế... - Đế Tử nhìn xuống bụng tỷ tỷ, rùng mk.

Từ Đế Lan sắc mặt bảo:

-Ác mới làm nên chuyện, không fải lúc nào nhân từ cũng là tốt!!!! Nhân từ là hại chính mk! Hiểu k?

-Muội....

-Tỷ tỷ này k bao giờ để muội muội phải chịu thiệt. Tin tỷ đi!

-Ân. Tỷ cẩn trọng.

-Ta sẽ làm mà như k. Khoảng 2 tuần nữa hành sự là vừa....

Từ Đế Lan nói rồi nhìn xuống bụng thì thầm:

-Tha lỗi cho ta, hài nhi đáng thg ạ!

Từ Đế Tử rùng mình sợ hãi, nàng ta vốn biết tỷ tỷ mưu mô nhưng k ngờ cả hài nhi của mk mà tỷ tỷ ấy cũng nhẫn tâm *** hại... Thật là một loài động vật máu lạnh đáng sợ, k nên đụng vào... Tuy nhiên Hàn Huân Y, theo TĐT thì cũng phải kẻ bình thg đầu... Cuộc chiến này thật kinh khủng... E rằng, TĐT nàng cũng k có đủ cơ đầu với họ...

20. Chương 20

Huân Y nghĩ thầm khi đi trong Thục Chi Hoa, liệu Từ Đế Lan sẽ làm gì đây nhỉ? Khi hấn xử sự như vậy, nàng đã ngầm nhìn thấy thái độ căm ghét, bực bội, thù hận từ Từ Đế Tử và Từ đế Lan...

Nàng phải chờ xem kịch hay mới đc.

Quả nhiên, từ sau khi Từ Đế Lan mang Long thai, hấn quan tâm và thường xuyên đến cung của nàng ta hơn hấn.

Nàng mỉm cười k hề tỏ ra một chút gì là tức giận nhưng trong lòng dường như quặn thắt, nàng khó hiểu bởi cả chính mình.

Thấm thoát thời gian trôi đi, 2 tuần nữa như chỉ chạy vụt qua mắt...

Từ Đế Lan nhìn cái thai đã đầy một tháng trong lòng khắp khởi mừng thầm. Hàn Huân Y phen này người sẽ tử với ta.

Sáng hôm ấy,...

Hoàng thượng cùng các phi tử đi dạo trong rừng trúc, hôm nay là ngày nghỉ duy nhất của hấn trong 1năm.

Từ Đế Lan như thường lệ đi cạnh hấn. Bỗng nhiên nàng ta hỏi nhẹ nhàng:

-Thưa hoàng thượng,....

-Hử? Sao?

-Thần thiếp lo cho Long thai, những kẻ tâm địa ác độc trong cung này đâu thiếu, nay lại còn có nội gián, thiếp thực lo sợ.

-Nàng có ý gì ư? - Hấn hiểu ngay tắp lự.

-Dạ.

-Nói đi.

-Băng An quý phi thanh nhã, cao quý, phong thái tốt, tuy xuất thân yếu kém nhưng rất tốt bụng, chân thành, nay nhờ quý phi giúp đỡ trông coi việc ăn uống, sinh hoạt thg ngày của thần thiếp thì chắc chắn tới khi sinh, thần thiếp sẽ đc mạnh khỏe, an toàn.

Tất cả phi tần, hấn đều lắng nghe trc những lời này của Từ Đế Lan

Trong hậu cung này ai mà k biết Loan Mĩ quý phi và Băng An quý phi vốn là kẻ thù.

Huân Y vội bàng từ chối:

-Không. Ta k đảm nổi trọng trách đó! - Rồi nàng nói với hấn- Người đừng bắt ta làm đấy nhé!

-Nàng làm đi. Huân Y!

-K.

-nàng dám kháng chỉ?

-Ta thích đó! Người làm gì ta nào??

-Ta....

-Sao?

-Nàng làm giúp ta đi. - Hấn đột nhiên nhẹ nhàng van lơn nàng, giọng nói du dương quyến rũ.

-Ta...

-Đi. Nàng làm nhé?

-Ân. - Cuối cùng Huân Y cũng chịu thua.

Từ Đế Lan cười :

-Cảm ơn Băng An quý phi.

Nàng ta rít trong kẽ răng như vừa bị bắt ép phải nói cái gì đó khác ý mk vậy!

-Khó nghe quá! – Huân Y trả lời.

Từ Đế Lan không nói gì, vẻ mặt hơi thản nhiên.

Nàng thầm nghĩ: Phải chăng ta nhận lời là một điều ngu ngốc.

Hấn có một suy nghĩ của riêng mk, hấn mỉm cười.

Từ đó trở đi, công việc ăn uống, sinh hoạt thg ngày của Loan Mĩ quý phi nàng đều nắm rõ. Nàng thậm chí còn ở bên nàng ta suốt cả ngày hòng ngăn k cho nàng ta cố ý xằng bậy.

Ngày thứ 5 của tuần thứ 9 của thai kỳ...

-Hoàng thượng giá đáo...

-Cung nghinh thánh thg. - Từ Đế Lan nhỏ nhẹ nói.

Huân Y đứng nhìn hần rồi nói:

-Ta chán lắm rồi!

-Sao?

-Người xem xem.. Ta y như một bà nhũ mẫu ý! Phát điên lên rồi!

-Nàng cố chịu đi. Còn lâu lắm mới sinh mà. - Hần cố dịu dàng nói.

-Hừ! Ta – Huân Y còn định ca thán thêm thì

-A... Á... đau quá!! Thiếp chết mất ! Cứu thiếp với! - Từ Đế Lan hét lên đau đớn. Bút thuốc đổ ra sàn.

Nàng ta ôm bụng, máu.. rỉ ra....

Huân Y đứng nhìn khê hoảng hốt:

-Ta... Đã đến ngày sinh đâu... Tại sao... ..

-Có thuốc hư thai...- Một cung nữ hét lên căm phẫn.

Ánh mắt ấy, cho dù có được sống thêm một ngàn năm nữa Huân Y cũng k thể quên được ánh mắt giận dữ đáng sợ của hần ngày hôm đó:

-Người... Người dám làm như thế ư? Người... thật tầm thg!

Nàng run sợ, vâng lẳng đầu tiên trong đời nàng cảm thấy sợ hãi tột đỉnh cùng cực như thế, nàng lắp bắp:

-Ta... T..a ... k có.. làm... ta k... có!

-....

-Ta thật sự k có làm! – Nàng cao giọng nói – Các người thật đáng ghét! Các người hại ta...

Từ Đế lan đau đớn:

-Xin ho..àng thg lấ..y l..ại cô..ng b...ằng... cho th.. ần thiếp

Hần quay mặt nói:

-Giam vào ngục chờ xét xử sau!!

Nàng mặc cho bọn lính lôi đi. Dù sao nàng cũng vào đó một lần rồi. Nàng chợt nhìn thấy một thân thủ quen thuộc... Xem ra... nàng k phải ngồi trong ngục quá lâu rồi...

21. Chương 21

Nàng ở trong ngục nhưng cuộc sống không phải khó chịu gì. Ăn uống thì đủ cao lương mỹ vị Lan nhi mang tất vào, thi thoảng còn nghe nhạc công múa hát nhưng thú thực nàng k thích ngồi một chỗ thế này đâu. Huhu! Ai đó cho nàng ra ngoài đi!!

-Lan nhi, Từ Đế Lan sao rồi?

-Loan Mỹ quý phi đã hồi sức... Nhưng nghe cung nữ nói, Loan Mỹ quý phi chỉ biết khóc lóc thôi, k thiết ăn uống gì...

-Giả tạo...

-Sao ạ?

-Ta nói giả tạo.

-Sao lại thế?

-Muội nghĩ ta hại nàng ta sao?

-Tất nhiên là k ạ!

-Hắn thì chắc k fải. Hắn k hề tiếp cận bát thuốc. Kẻ duy nhất có thể hạ độc là TỪ ĐẾ LAN. Hoặc chẳng cũng chỉ là muội muội nàng ta mà thôi... Âm mưu này cũng hay đấy! Nhưng tiếc thật! Long thai khó khăn lắm nàng ta mới có... Coi như đem tất cả mạng sống cược vào cuộc chơi này rồi...

-.....

-Hắn sao k xử ta nhỉ?

-Muội cũng k rõ ạ!

-Hừ! Hắn thật không biết suy xét! Đã thế à, ta hừ hừ luôn...

-Ấy chết... Người đừng nói nữa...Hoàng thượng mà nghe thấy thì....

-À... thôi... - Nàng nói với Lan nhi một cách vội vàng- Muội về đi, cứ để Gà hầm ở đó...

-Dạ. Muội về.

Lan nhi khó hiểu rời đi.

Một lát sau...

Lính canh nghe tiếng nc kì lạ từ phòng giam đặc biệt, chúng quay vào nhưng chỉ thấy nàng lảo lảo một mk, chúng lắc đầu, rõ ràng là... Thôi kệ... Đứng đây mãi làm gì có ai vào đâu...

.....

-Người không cứu ta thì đừng đến đây nữa...

-Công chúa....

-Đừng gọi thế...!!

-Chủ nhân thật kì lạ! Lãnh Chân cứu Người thì Người sẽ lộ thân phận ???!

-Hừ! Sao số ta nó khổ, ngày ngày đi ra đi vào nhà giam, tức chết mà... - Nàng than vãn.

-Chủ nhân, hắn đến rồi. – Lãnh Chân lắng tai nghe rồi nói.

-Ân. Người đi mau đi!

-Tuân mệnh.

....

-Người đã sám hối chưa?

-Ta chẳng làm gì sai để phải sám hối cả!

-Người...

-Ta làm sao? Người mù quáng, người ngu ngốc... sao trách ta...

-Nếu người k sám hối nổi ở trong ngục này, ta sẽ bắt người làm nô lệ phục dịch, làm việc ở công trg đấy! - Hắn dọa dẫm.

Mà hắn càng dọa, nàng càng bướng bỉnh:

-Ân. Thà ra ngoài còn hơn ngồi trong cái ngục này, k đc đi lại!

-Người thật sự muốn thế ư? - Mặt hắn đã bắt đầu đen kịt giận dữ..

-Ân. Ta thích thế!

Nàng ngoan cố đáp lại, khiến hắn giận dữ, khoé mắt đỏ lòm, ném cho nàng cái nhìn băng lãnh. Nàng rùng mình. Hắn nói:

-Được. Ta sẽ cho người toại nguyện.

-Hừ! – Nàng liếc xéo hắn.

Lãnh Chân từ trên nhìn xuống : “ Chủ nhân lại ngoan cường bướng bỉnh quá rồi!”

Hắn ra lệnh:

-Lính đâu! Dem phạm nhân ra công trg trùng tu điện Minh Hiến làm việc.

Bọn lính ngơ ngác. Hoàng thg vừa ra lệnh gì vậy nhỉ? Bắt quý phi ra công trg làm việc ư? Chúng ngăn ra, nét mặt e dè.

Hắn càng giận dữ:

-Nhanh lên.

-Tu.. ân.. mệnh.

Bọn chúng mở khoá kéo nàng đi. Nàng giật ra:

-Bỏ ra. Ta tự đi đc. – Nàng còn mỉm cười - Thoải mái quá! Bó gối trong chỗ chật hẹp ấy khiến ta gần nghẹt thở rồi đây!

Nàng thông thả cùng bọn lính ra ngoài, phớt lờ hắn.

Đôi mắt hắn đại hận nhưng dịu lại:

-Người thực sự muốn ra ngoài công trg thay vì mở miệng nói lời xin lỗi, nói người đã sai ư?

-Ta không sai! Ta không làm việc gì sai cả, vậy tại sao ta phải xin lỗi?

Hắn ngạc nhiên, cứng miệng nhìn nàng bỏ đi.

.....

Cung Minh Hiến cách cung điện hoàng thành không xa là mấy. Nàng nhìn mà sững sờ. Tất cả dân chúng làm việc một cách cật lực khổ sai, nhưng đồn roi vẫn quất liên tục k ngừng nghỉ vào đôi vai cam chịu mệt mỏi của họ.

Tên quản nô hỏi nàng cung kính:

-Nương nương đến đây làm gì?

Nàng cười khẩy:

-Không cần cung kính thế đâu! Ta cũng là tội nhân bị đày đến làm nô lệ phục vụ làm việc ở công trg.

Ngay khi nàng nói câu ấy, tất cả mọi ng nhìn nàng với ánh mắt hiếu kỳ nhưng vô cùng kỳ lạ, phảng phất một cái gì đó bi thg, thất vọng.

Tên quản nô nhìn nàng:

-Người không thể mặc q. áo sang trọng thế này mà làm việc đc!

-Ân. Nhưng hôm nay cứ thế đã. Ngày mai ta sẽ...

-Im đi! Đưa cho nó bộ quần áo thg dân! Hừ ! Tưởng là gì... hoá ra cũng chỉ là phi tần thất sủng! Nhưng nể người còn có nhan sắc tuyệt trần ta sẽ “ưu ái” cho!!! Ha ha!

Tiếng cười man rợ của hắn k khiến nàng sợ hãi, nàng vẫn đứng chờ lấy bộ q. áo đơn giản rồi vào chỗ khuất thay đi. Khoác trên mk bộ quần áo khg sang trọng, đẹp đẽ nhưng dung nhan của nàng vẫn tuyệt mỹ, hoàn hảo đến hấp dẫn.

Nàng cúi xuống bắt tay làm việc một cách chăm chỉ, không hề tỏ ra lóng ngóng khó khăn, mà dường như chỉ hơi nặng nề một chút.

Tối hôm ấy...

Ngồi chung lều với những ng dân thg bần thủ, chất phác , trong lòng nàng bỗng cảm thấy ấm áp kì lạ. Nhìn bàn tay xước nhiều chỗ, nàng khẽ rên rỉ trong lòng. Rồi nàng mới hỏi một nữ nhân còn khá trẻ:

-Tại sao... lúc ta vừa đến... mọi ng lại nhìn ta thất vọng như thế?

Nữ nhân đó giật mk ngờ ngàng:

-Vì mọi ng đều tưởng nương nương đến cứu Thật ... là... khg phải..

Nàng thân thiện:

-Người tên gì?

-Nhu Linh.

-Ta gọi là tỷ tỷ nhé! Người có lẽ hơn tuổi ta.

-Không đc đâu!

-Không gì mà k chứ? Nhu tỷ đừng khách sáo thế!

-Ấn - Nhu Linh mỉm cười vẽ cảm kích.

-Hi hi...

Không khí vui vẻ trong lều khiến một thân ảnh trên cây kinh ngạc, k thốt nên lời.....

22. Chương 22

Sáng hôm sau, nàng lên công trg làm với mọi ng. Bọn quân nô bóc lột sức ng khác quá đi, nàng làm quần quật từ sáng đến chiều, nhưng do chưa quen nên thân thể mỗi rã rời. Đến tối mệt mỏi tưởng đc nghỉ để ăn k ngờ chúng lại lôi ra làm tiếp khi chưa nghỉ đc đầy khắc. Một lần nữa, nàng lại vào lều trong tình trạng “Sống dở chết dở”.

Lát sau, chúng mang một nồi to cháo đưa vào:

-Tự chia lấy!!!

Nàng ngó vào nồi cháo mà mềm nhũn ng. Cháo như thế thì dù chết đói nàng cũng không muốn ăn! Cháo vừa loãng, chúng còn cho rau thối, mùi khó ngửi, thi thoảng khi Nhu Linh khuấy cháo chia ọi ng hình như còn có côn trùng lẫn vào đó. Hết sâu, gián rồi đến thằn lằn, ruồi. Huhu, nàng phải sao đây? Không ăn thì chết đói mà ăn thì sao nuốt nổi cái món kinh khủng này???

Nhu Linh nhìn nàng nhỏ nhẹ bảo:

-Không ăn nổi đúng không?

-Ấn. – Nàng gật đầu.

-Muội biết k? Ta cũng mới đến thôi. Chừng 1 tháng rồi thì phải!

-Vậy sao?

-Ấn.

Nhu Linh cùng nàng bước ra khỏi lều, nhìn bầu trời như một tấm vải nhung thêu đầy trăng sao.

Nàng hỏi:

-Tại sao tỷ lại phải đến đây?

-Muội từng là phi tần trong cung, chắc cũng biết Từ Đế Lan quý phi chứ?

Nàng tư lự một lúc sau mới đáp vẻ lạnh nhạt khinh bỉ:

-Có. Muội biết.

-Ta là cung nữ của quý phi ấy!

-Sao? Vậy sao tở lại ở đây?

-Ta.... Ta.... – Nhu Linh nghèn nghẹn một lúc lâu sau mới nói tiếp – Từ quý phi rất ghét Băng An quý phi...

-.....

-Từ quý phi sai ta mua thuốc hư thai hồng *** hại Băng An quý phi, khi mà.... Từ quý phi đang mang Long thai....

-.....

-Ta đã thực hiện. Trốn ra cung để mua giúp vị quý phi ấy... Sau khi hoàn thành, bà ấy ý định hạ sát ta... nên ta bắt buộc dĩ trốn đến đây...

Nàng mỉm cười, một nụ cười đẹp mê hồn. Đôi mắt sáng như sao. Chiếc mũi thanh tú hếch lên. Khuôn mặt nàng bừng sáng. Thật là hay quá!

Nàng nói với Nhu Linh:

-Tỷ biết ta là ai trong các phi tần k?

-Không – Nhu Linh lắc đầu.

-Muội chính là Hàn Huân Y. Chính là Băng An quý phi.

-S..ao?

-Băng An quý phi!

Nhu Linh vội vàng quý sụp xuống:

-Quý phi tha tội! Quý phi tha tội! Nô tỳ đáng chết!

-Ai dè, tỷ không cần thế đâu!

-Quý phi! – Dù trong đêm đen, nàng vẫn thấy rõ khuôn mặt Nhu Linh tái xanh, mặt cắt k còn một giọt máu.

- Nhu tỷ, đứng lên.... Ta nói này, ta nói ra thân phận này vì muốn tỷ giúp ta làm chứng.... ta trong sạch.

-Thưa nương nương, nô tỳ k thể làm thế!

-Ta bảo k cần khách sáo. Cứ gọi ta như cũ mà. – Nàng trừng mắt về k hài lòng.

-Dạ. T.. ỷ... k làm thế đc. Dù sao Từ quý phi cũng là chủ nhân của...t.. ỷ! Vả lại, nếu tỷ đứng trc mặt hoàng thg mà phàm ngôn thì e rằng... ng tử là tỷ.

-Ha ha! Ta k để tỷ tử đâu! Ta đã nói là làm.

Nàng bỗng nghiêm mặt, xô Nhu Linh sang một bên, khiến Nhu Linh sợ hãi:

-S..ao.. vậy ạ...?

-A... Đau quá!

Nàng xem đôi chân bị trúng ám khí. Ui da! Miệng vết thg thâm tím lại dần rồi.

Một thân ảnh hiện ra:

-Chủ nhân, Người k sao chứ?

-Ai vừa phóng ám khí thế?

-Hắn đeo mạng, tiếc là đang đêm, Lãnh Chân khó lòng đuổi kịp hắn.

-Ân.

Lãnh Chân cúi ng, dùng dao găm gầy lấy ám khí ra, rồi kề miệng mk vào vết thg hút độc, một lát sau, vết thg hồng hồng. Lãnh Chân thở phào nhẹ nhõm:

-Xong rồi!

-Ân. Cảm ơn. Sau gặp.

-Tuân mệnh.

Lãnh Chân nhanh như cắt hoà vào màn đêm yên tĩnh.

Nhu Linh nhìn vết thg, trào nc mắt:

-Tỷ xin lỗi! Nhất định tỷ sẽ làm chứng giúp muội.

-Thật ư?

-Thật!

Nàng ôm chầm lấy Nhu Linh:

-Cảm ơn tỷ quá!

Nhu Linh hồn hậu nở nụ cười:

-Ân.

Màn đêm yên tĩnh bị xé toác bởi tiếng réo của bọn quân nô. Nàng và Nhu Linh vội vã về làm việc. Trên môi nàng luôn có một nụ cười hiền hữu. Mọi mệt mỏi, khó chịu và đói khát dường như tan biến....

23. Chương 23

Tuy rõ đc sự thật nhưng nàng chưa có ý định về cung vội.

Nhiều ngày trôi qua sống giữa những ng dân thg, tâm trạng của nàng trở nên thoải mái vui vẻ, dung nhan ngày một trở nên bình dị, thanh thoát khác hẳn với nhan sắc ngày ở cung cấm, lộng lẫy chói mắt. Dung mạo của nàng bây giờ giống như mặt trăng hiền dịu, khiến ngta muốn ngắm mãi k thôi.

Một ngày nọ....

Nàng đang làm việc, khuôn bẽ một tảng đá phụ cho Nhu tỷ thì nàng thấy bóng dáng quen thuộc, nàng khe khẽ nói:

-Lan ... Lan... nhi!!!

-Tỷ tỷ!!!

-Muội đến thăm ta à? Hắn cho phép hay muội trốn đi?

-Hoàng thg cho phép!

-Ân.

Lan nhi rưng rưng nc mắt:

-Tay tỷ Tay tỷ bị sao thế?

-À, tai nạn nhỏ mà!

-Hoàng thg và các vị nương nương đi du ngoạn nên muội cầu xin hoàng thg cho phép muội thăm tỷ...

-Họ đi du ngoạn xem Điện Minh Hiến à?

-Không ạ! Dòng sông có ngũ hoa nở ạ!

-À... Ta hiểu.

-Lúc này tỷ tỷ, có ng tên Lãnh Chân nhờ muội chuyển tỷ 1 từ:" Hạ"

Nàng trầm ngâm. Thôi đc. Nàng sẽ chứng minh cho hắn thấy! nàng mỉm cười.

-Hắn đang ở đâu? gần k?

-Dạ. Gần ạ.

-Ta nói thế này nhé! Muội đến nói với tên quản nô là hoàng thg gọi ta, vậy đc k?

Hờ, nàng thở dài, chỉ còn cách đó mới ra đc khỏi nơi này thôi. Đành nhờ Lan nhi vậy.

-Dạ.

Một lát sau, Lan nhi trở về, nàng vội gọi Nhu Linh cùng đi tới chỗ hắn.

....

-Hoàng thg, một nữ nhân nói rằng tên Hàn Huân Y xin gặp.

-Hử? - Hắn cười rất đẹp – Ân.

....

-Người nghe đây?

-Sao? Nàng muốn nói gì?

-Ta vô tội.

Hắn nhăn mặt:

-Nàng vẫn bướng bỉnh như thế?

-Ta có chứng cứ mà!

-Chứng cứ gì nào?

-Từ Đế Lan, người vì muốn *** hại ta mà cố ý sắp đặt cung nữ mua thuốc hư thai ngoài cung... Cốt ý, chỉ vậy. Đúng k?

Từ Đế Lan hơi lúng túng nhưng vẫn lạnh nhạt đáp:

-Vô lễ. Ta như thế bao giờ?

Nàng tư lự vờ suy tư:

-Nhu Linh, ta nói đúng k?

-Dạ. - Giọng run run của Nhu Linh vang lên.

Từ Đế Lan tái mặt lắp bắp:

-Ng.. ư.. ời c.. òn... sống???

Nhu Linh nói khẽ giọng hơi run run:

-Tâu hoàng thg, nô tỳ chính là cung nữ đc sai đi mua thuốc, sau khi thành việc, Từ quý phi có sát hại nô tỳ, nô tỳ biết đc nên phải trốn đến đây.. ạ!

-Người... thực sự là cung nữ của Đế lan ư?

-Dạ. Nô tỳ chắc chắn!

Hắn hỏi lại:

-Đế Lan, nàng.... Nàng thật khiến ta thất vọng.

Nàng uỷ mỵ vờ diễn kịch ôm lấy hấn thể như nàng đau đớn lắm:

-Ta chịu oan uổng, người xem tay ta này, xước máu hết...

Hấn cầm lấy tay nàng xuyết xoa. Bàn tay trắng nõn in hằn dấu vết. Hấn bề thốc nàng lên khiến nàng bất ngờ ,giãy giụa.

-Nàng mệt rồi, ta phải đưa nàng về cung chứ, chân nàng xước hết rồi, để ta bế đi!

-Ân.

Nàng cũng đau thật. Mặc kệ đi!

Chỉ thấy khuôn mặt TĐL xám lại, co rút.

Hoàng công công hỏi:

-Hoàng thg còn ngu hoa....?

Hấn trừng mắt:

-Nàng ấy đau thế này, ta còn tâm trạng ngắm hoa sao?

-Dạ, dạ. HỒI CUNG.

Hoàng công công sợ hãi vội nói.

Nàng mỉm cười quỷ dị trong vòng tay chắc chắn của hấn. Thở phào. Được về cung rồi! Thật mệt quá! Nàng thiếp đi. Hấn nhìn nàng ngủ mà mắng nhỏ: “ Sao nàng ngủ mà vẫn đẹp thế nhỉ?? Thật làm khó ta mà!! Nàng đúng là hồ ly tinh!! ”

24. Chương 24

Hấn đặt nàng xuống ngồi bên cạnh mk trong cái kiệu lộng lẫy nhất. Nàng dựa vào vai hấn ngủ ngon lành. Nhưng thi thoảng hấn lại bị nàng tát cho 1 cú hay gác lên gác xuống. Híc. Đường đường là vua một nc mà bây giờ lại chịu dưới thế một nữ nhân có mắt mặt k cơ chứ? May mà đây là kiệu kín chứ k thì chắc hấn độn thổ mất...

-Hừ, Dĩ Tử ca, ta thật sự chán lắm rồi.... Dĩ Tử ca ca!!

Hấn ngạc nhiên thấy nàng lẩm bẩm cái gì đó nho nhỏ mà hấn chỉ nghe rõ một từ : “ Dĩ Tử”.

Hừ! Đây rõ ràng là tên của nam nhân, lẽ nào thời gian ở ngoài cung, nàng đã.... Nàng đã.... hồng hạnh vượt tường...!!! Grừ! Tức quá! Tức ơi là tức. Sao hấn lại ngốc thế nhỉ? Rõ là biết nàng xinh đẹp, vốn dĩ là một mỹ nhân, lại còn thản nhiên “ thả” nàng ra ngoài nữa chứ? Grừ!! Tức quá! Nữ nhân này! Nàng làm hấn k còn tâm trí mà xử lý mọi việc nữa rồi.

Nàng đột nhiên tỉnh dậy mắng hấn trong mơ màng (chưa dậy hấn ý mà) :

-Người gào gì thế? Người làm ta ngủ k ngon nè! Y như một con sói hú đàn. Hờ hờ.

Nàng ngáp dài nói hấn.

Hấn phản bác:

-Nàng nhìn mk xem ! Nữ nhi mà k có ý tứ gì cả!

-Kệ ta! Người lạ thật đấy! Sao mặt đỏ gay thế sốt à?

Nàng ghé sát khuôn mặt lại gần hấn hỏi. Mùi hương hoa mai dịu dịu toả ra khiến hấn k tự chủ dc, tim đập như trống liên thanh, mặt thì cứ thế mà theo đà đỏ chín như gấc. Hấn quay mặt đi.

Nàng càng ngạc nhiên, thấy vậy hấn vội lấp liếm:

-À.. ta ... ta hơi ... hơi mệt.

-Vậy hả? Xời ời! Thế trạng của người kém thật! Nam tử hấn mà mới rời cung có xiu hà, đã lăn ra ốm! Thật chẳng ra làm sao cả!

-Ta... - Hấn đuối lý lặng im luôn.

Nàng đắc ý mỉm cười. Đột nhiên nàng hỏi:

-Lúc này lúc ta ngủ người nghĩ gì mà gào gầm trong miệng ngay bên tai ta thế?

-.....

-Nói đi!

-Không!

-Đi mà! – Nàng giở giọng năn nỉ.

-Không.

-Tại sao k? Người nói ta biết đi!

-Hừm... Ta nghĩ.... hừ!

-Sao thế ? Nói tiếp đi!

-Lúc nàng ngủ.... nàng.... nhắc đến... tên của một nam nhân!

Hấn lạnh lùng, mắt hơi biến sắc nói.

-À... Ra thế! Ừm! À mà ta nhắc tên ai? Ta ... á... quen nhiều nam nhân quá! Vậy há, ta nhắc tên ai vậy?

Nàng cố ý chọc thêm cho hấn nộ khí xung thiên luôn. Ha ha!

Hấn nghe đến thế, mắt biến màu đỏ lòm, mặt đặng đặng sát khí nhưng rồi lại vẫn nói:

-Dĩ Tử!

- Ha ha ha ha! – Nàng ôm bụng sặc sụa cười không ngừng, khiến hấn mang bộ mặt kì lạ, ngơ ngơ k hiểu gì.

-Sao vậy? - Hấn tức giận nạt ngang nàng một tiếng.

-Ha ... ha... Người đó người k ăn dấm chua đc đâu!

-Hấn tài giỏi hơn ta ư? - Hấn hỏi.

-Không hấn. Nhưng...

-Ta chắc chắn phải ... cho hấn tử . Tức chết đc!

Nàng bỗng buồn buồn bảo:

-Chắc chắn, người và hấn sẽ gặp nhau thôi! Khi đó...

Hấn hỏi nàng bằng một giọng ma mãnh cắt ngang lời nàng:

-Nếu ta và tên Dĩ Tử đó một trong hai phải chết và nàng là ng lựa chọn thì nàng chọn ai?

Ân, đúng rồi! Sao nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này nhỉ?

Hấn và huynh ấy, nàng sẽ chọn ai? Chọn huynh ấy, không! Nàng làm sao có thể để hấn chết? Hấn không còn, hấn không giận dữ với nàng nữa, hấn không còn bên cạnh nàng.... KHÔNG!!! Nàng thấy tâm trí mình hoảng loạn khi nghĩ tới điều ấy.

Còn nếu chọn hấn, nàng sẽ mất ng' ca ca duy nhất, nàng có thể sao?

Nàng trả lời hấn sau khi lấy lại tinh thần:

-Sao ta phải chọn nhỉ? Chẳng bao giờ có trg hợp ấy đâu! hờ!

-Sao k? - Hấn gặng hỏi.

-Ta chắc chắn sẽ k để trg hợp ấy xảy ra!

-Thật ư?

-Mà ...

-Mà sao?

-Mà ta cũng... có thể... chọn Dĩ Tử lắm đấy!

Hấn mặt từ màu xám chuyển thành xám xịt. Nàng bật cười, véo má hấn:

-Người xem, mặt người đen như Bao Công kìa!

-Hừ!

-À, cận vệ thân tín nhất của người đâu? – Nàng cố dò hỏi.

-Ngụy Danh ư?

-Ngụy Danh...- Nàng lăm bắm, nét mặt bỗng trở nên căm thù tột đỉnh.

-Nàng sao vậy? Ngụy Danh đắc tội gì với nàng ư?

-À.. k... Ta chỉ mới nghe một tin.

-Tin gì? – Hấn cảnh giác hỏi.

-Hoàng hậu nc Hạ.. - Giọng nàng tràn đầy tình cảm nhưng đc giấu kín trong âm sắc lạnh lùng - bị cận vệ thân tín của người giết chết. Ta muốn xem kẻ giỏi giang ấy là ai mà đột nhập đc vào cả hoàng cung nc Hạ?

-À... - Hấn vẻ k quan tâm lắm - Ngụy Danh không giết bà hoàng hậu ấy!

Nàng kích động:

-Thế thì kẻ đó làm gì cơ chứ?

Hấn kinh ngạc:

-Nàng sao vậy?

-A... không có gì... thế người nói xem hấn đã làm gì?

Chợt bên ngoài có một tiếng nói:

-Hoàng thượng, quý phi, đã đến hoàng cung. Mời xuống kiệu ạ!

Hấn mỉm cười nói với nàng:

-Việc Ngụy Danh để sau đi nhé!

Rồi hấn kéo nàng xuống kiệu, vào cung. Nàng ngổn ngang suy nghĩ, rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao hấn nói Ngụy Danh không giết mẫu hậu nàng? Việc này nhất quyết phải tra rõ ràng. Nhất định.

25. Chương 25

Vừa vào cung nàng đã bắt gặp ánh mắt kì lạ từ các phi tần khác. Uy, vừa xuống kiệu đã một môi thế này, thật k ra làm sao cả.

Ánh mắt của Từ Đế Tử, nàng nhìn rõ tia thù hận đậm đặc, bao phủ. Nàng không nhìn lại mà chỉ liếc qua rồi khó chịu nói với hắn:

-Ta mệt.

-Ân. Nàng vào nghỉ đi.

Lan nhi vội vụng về chạy tới, đỡ lấy nàng đi theo hướng cung Thực Chi Hoa. Nàng dự cảm chẳng lành khi thấy ánh mắt Từ Đế Tử thoả mãn, khinh miệt nhìn xoáy vào lưng nàng như thế!

Đột nhiên, Nàng mở to mắt đứng trân trân nhìn toàn cảnh cung điện của mình. Lan nhi cũng sửng sốt sợ hãi không kém.

Người người đi lại tấp nập. Chúng.... Chúng.... Đang dịch chuyển tất cả đồ đạc của nàng ra ngoài. Nàng thét lên căm phẫn:

-Các người đang làm trò gì vậy hả???

Tất cả những người trong cung đều quay lại nhìn nàng hoảng hốt. Một tiểu cung nữ mặt mày nhìn rõ là hồ ly, chua ngoa nhìn nàng cả gan không sợ nói:

-Chúng ta chuyển đồ khỏi cung của một nữ nhân đã bị trục xuất. Sao? Có ý kiến gì?

Nàng lạnh lùng chẳng thèm đếm xỉa gì đến cung nữ đó. Mắt vẫn trừng trừng nhìn tất cả. Khiến ngta không rét mà run.

Một cung nữ khác nói nhỏ với tiểu cung nữ vừa nãy về sợ sệt:

-Đó chính là Băng An quý phi đấy! Thước Du, cẩn thận cái miệng người!!!!

-Băng An quý phi thì sao chứ? Giờ ả đã bị trục xuất rồi! Cũng chẳng bằng thg dân!

Nàng điềm tĩnh hỏi:

-Ai, là ai đã ra lệnh này?

-....

-.....

-Là ta.

Nàng quay lại đôi mắt mệt mỏi nhìn vào nữ nhân trang sức lộng lẫy trc mặt:

-Ra là hoàng hậu!

-Ân.

-Mạn phép cho ta hỏi, ta làm sai gì mà bị trục xuất?

-Làm sao có thể để một phi tần đã từng làm việc ở công trg còn ở lại cung chứ? Ai đảm bảo, ai chắc chắn người không làm gì trái với luân thg đạo lý?

Nàng rửa thắm. Bà hoàng hậu này thật nhiều chuyện. Dám **** xéo nàng nữa chứ? Nàng đáp lại với vẻ thờ ơ:

-Vậy hoàng hậu đã hỏi Sở Thiết chưa? Hắn đồng ý?

Hoàng hậu không nói gì một lúc lâu mới đáp:

-Hậu cung là việc của ta sao phiền đến hoàng thượng chứ?

-À, ra vậy! Nhưng thành thật xin lỗi nhé, ta là phi tần của hắn chứ không phải của hoàng hậu mà hoàng hậu thích trục xuất là trục xuất ả!!!?!!!!

-Người..... – Hoàng hậu giận dữ có ý muốn tát Huân Y.

“ Pắc”

Nàng bắt lấy tay hoàng hậu, khẽ thì thầm:

-Cẩn thận. Người còn chọc giận ta, ta không chắc mình sẽ làm gì đâu!!!

“ Rắc”

Nàng lắc “nhẹ” cánh tay hoàng hậu rồi mỉm cười: “ Hờ, chữa lâu đấy”

Nàng nói với Lan nhi:

-Người thử hỏi xem trong những ng này có ai thích chống lại ta nữa k? Nếu không thì DỌN LẠI TẤT CẢ ĐỒ VÀO TRONG NGAY ĐI!!!!

Mọi người ai nấy kinh hãi luống cuống bưng bê tất cả vào trong.

Hoàng hậu lắc đầu đau đớn rồi cùng đám cung nữ kéo về với vẻ mặt uất ức...

Nàng kì lạ thấy cảm giác như ai đó đang theo dõi nàng. Hay nàng đa nghi???

Dọn hết đồ vào trong cũng đã xẩm tối. Nàng vào trong phòng, đọc một vài quyển sách nhưng mắt thì không hề chú tâm, đột nhiên một tiếng động rất nhỏ vang lên, nàng lạnh dạm hỏi :

-Ra đây đi! Đừng trốn mãi thế! Không mệt à?

Một tiếng cười vang lên ngay sau lưng nàng khiến nàng giật thót mình. Nàng lại hỏi mà không hề quay đầu lại:

-Ai đó?

-Là ta mà! Phong Tinh!

-Phong Phong Tinh ư? – Nàng lắp bắp hỏi.

-Àn.

-Đừng nói người lại đến đây giết ...ta... nhé! – Nàng nói khẽ như chỉ lẩm nhẩm một mình.

-Ta đâu có! Ta thăm nàng thôi!

Phong Tinh nghe thấy bật cười nói lại với nàng.

-Thế người có phi vụ gì ở đây à? – Nàng thờ ơ hỏi.

- Thông minh lắm! Ta đi ám sát một ng. Nàng biết là ai không?

-Người điên à? Ta biết người làm gì để giúp người àh?

Nàng trong lòng cũng nghĩ hần tâm thần mới nói những lời này với nàng nên giận dữ mắng hần.

-Haha! Đâu có. Chỉ là đây là kẻ nàng quen mà thôi! - Hần cười nhạt lấp lửng nói.

Trong lòng nàng dấy lên cảm giác bất an, nàng hỏi lại hần:

-Là ai?

-Không nói!

-Cái gì?

-Ta không nói đấy!

-Rốt cuộc là ai?

-.....

-Ai? – Nàng gầm gừ, khó chịu.

-Là Hoàng đế đương triều. - Hần thản nhiên trả lời.

-Hả? –Nàng hỏi về kinh ngạc.

Nàng suy nghĩ một chút, nở một nụ cười rất chi miến cưỡng và giả tạo rồi nàng kéo tay hắn xuống về năn nì:

-Ngồi xuống uống trà đã. Có gì từ từ nói!

-.....

-Sao? Sao? Ngon không?

-Ànn. Đc đấy!

-Uống nữa đi.

-Ànn. - Hắn không cảnh giác và ý thức đc rằng nàng cũng là một nữ nhân, một quý phi của hoàng đế, liền nghe lời nàng uống rất nhiều ... rất nhiều... chén trà có... thuốc mê được. Hà hà!

Hắn lịm dần đi, thấy đầu óc không còn tỉnh táo mới nhận ra hắn đã uống rất nhiều mê dược. Hu hu, kiếp làm sát thủ của hắn kết thúc thế này sao? Hắn chỉ nghĩ đc đến đó liền xỉu đi, mắt nhắm nghiền.

Nàng mỉm cười quỷ dị nhìn hắn....

...

Sáng hôm sau...

Phong Tinh mơ màng tỉnh dậy thấy mình nằm trên một bãi cỏ đẹp tuyệt trần, hắn dụi mắt. Kế đó, sờ lên mạng mặt, uy, không còn nữa. Lẽ nào đây là Thiên Đường?

Hắn im lặng quan sát một hồi, vẻ mặt thay đổi, chắc là Hàn Huân Y thấy hắn đẹp trai quá nên không nỡ giết?!

(Tg: Huynh này tự sướng dễ sợ!! ^_^)

Trong khi đó, Hàn Huân Y đang tư lự vừa suy nghĩ vừa hỏi Lan nhi:

-Muội đã “vứt” hắn ở cánh đồng hoa ta bảo chưa?

-Dạ. Rồi ạ. – Lan nhi hơi tò mò sợ hãi, kì lạ đáp.

Nàng lại mỉm cười.

Cánh đồng hoa ấy, tuy rất đẹp nhưng lại chứa một trong những loài hoa thu hút một loại bướm độc. Hắn ở đó mãi mà thưởng thức hoa hắn sẽ khiến lũ bướm chú ý, không tử nhưng chắc chắn phải nói là trên cả đau. Hừ! Ai bảo tên sát thủ “ngông” ấy định giết “phu quân” nàng chứ?

Nàng giật mình, vò đầu, sao nàng cứ tìm cách bảo vệ Mộ Dung Sở Thiết một cách ngốc như thế chứ?

Lan nhi không nói gì chỉ nhìn chủ nhân một cách khó hiểu....

—Hết chap 25—

26. Chương 26

Lại nói đến hắn (Mộ Dung Sở Thiết), ngồi đợi mãi uống hết cả tấn trà (Ặc, cái này hơi quá) nhưng không thấy sát thủ Phong Tinh đến như lời thư viết liền rất bần khoản thì nghe một vài cung nữ và thái giám nói chuyện rằng họ đã thấy bóng đen của một ng đeo mặt nạ lao thẳng nhanh như cắt đến cung Thục Chi Hoa.

Hắn chợt dạ, “phi” thẳng đến cung của nàng gọi ầm lên, rồi không đợi ai nói gì, xông vào phòng nàng. Lan nhi ú ớ chưa kịp tâu rõ thì đã nghe tiếng hét kinh trời của nàng ở trong:

-Á... Á.. Đồ sắc lang! Ngươi vào đây làm gì?

Hắn lấp bắp, mặt đỏ rần:

-Ta.. ta... ta .. không biết.. nàng đang tắm...

-Đừng có giả bộ! – Nàng lại quy chụp hắn – Người cố ý! Người

-Ta... đâu có.

Hắn cố giải thích nhưng rồi ngớ ra, nàng chẳng phải là quý phi của hắn sao??? Hừ!

Nàng thấy hắn nhìn chằm chằm thì khóe nóng bốc lên nghi ngút:

-Người không ra ngoài đi! Hử?

Hắn dựng tóc gáy khi nghe giọng hét có một không hai của nàng rồi hắn vội vàng đi ra ngoài.

Nàng tắm rất lâu mặc hắn đợi đến cổ sứa ra, mới bước khỏi bồn mặc từ tốn mặc quần áo.

-Người tìm ta có chuyện gì?

Các cung nữ trong cung Thục Chi Hoa đều rất kinh ngạc, họ mới nghe lần đầu một phi tần xưng hô thế này với hoàng đế. Kì lạ là, dường như hoàng đế quen rồi thì phải, hắn không biểu lộ gì là ngạc nhiên mà thông thả trả lời:

-Ta nghe một số cung nữ nói là đêm qua, Cung nàng có thích khách.

Nàng giật mình rồi giả giọng trêu chọc hắn:

-Ha ha! Ra vậy! Đêm qua, ta và “ Phong Tinh ca ca” đã ngồi đàm đạo uống trà nói chuyện rất vui ở cung Thục Chi Hoa. Sao? Có gì ư?

Mắt hắn đen đục, trông cực kỳ đáng sợ. Không như mọi ngày hắn không nói gì mà u uất bỏ đi làm nàng thấy có lỗi không thể tả!

Nàng vội đuổi theo:

-Người sao thế?

-.....

-Người sao thế? Ta nói đùa thôi mà!

-....

-Này! Ở kia!

-....

- Trả lời không thì ta giận người luôn đó! – Nàng “doạ” hắn.

Một lúc sau Hắn mới trả lời về miễn cưỡng và giận dữ:

-Ta có việc cần phải giải quyết. Không rảnh để cả ngày quan tâm đến nàng....

Nàng hào hứng không thềm để ý lời hắn nói:

-Cho ta đi với?

-Việc triều chính, nữ nhân đi theo làm gì? - Hắn kì lạ nhìn nàng.

-Hừ! Biết đâu ta giúp đc? Đi mà! Đi! Nhé? Nhé? – Nàng nhìn hắn rất thành khẩn.

Hắn nhắm mắt bất lực. Nàng quả thật là siêu năn nỉ ...

-Ấn. - Hắn gạt đầu.

“ Hết chịu nổi nàng. Huân Y ạ!!!” – Đây là suy nghĩ của ai đó.

Các triều thần đang ngồi quanh bàn trà để nói về chính sự thì thấy hắn đi tới. Họ đều đứng dậy chào hắn về kính cẩn hết mực.

Khi thấy nàng, lập tức có một vị đại thần hỏi hần:

-Hoàng thượng, dù là nghị triều ở hoa viên cũng chẳng thể để cho nữ nhân cùng

Hần cắt ngang:

-Từ tể tướng, đây là việc của ta, khanh định sao hả?

Nàng thầm nghĩ: “ Hần đúng là ng không biết nói lý lẽ. Ha ha”

Từ tể tướng? Nàng mỉm cười, ra vậy! Chắc hẳn ông già này là Từ Thiên Quân, phụ thân của 2 tiểu ngọc ma đầu rồi!

Nàng về ủ rũ nói khê nhưng đủ để tất cả nghe nhưng lại vờ như chỉ nói với Từ tể tướng:

-Thật chia buồn! Không ngờ Loan Mĩ quý phi lại hành động đại dột như thế, hờ, thật một phút lầm lỡ mà để hư mất Long Thai!!!

Từ Thiên Quân và các đại thần sửng sốt:

-Sao? Từ Đế lan quý phi hư thai rồi ư?

Nàng áy náy cúi đầu:

-Ta không biết là mọi ng vẫn chưa hay tin...

-Tại sao lại thế? – Ai nấy dồn dập hỏi.

-Vì Từ quý phi uống nhầm thuốc hư thai.... - Hần kịp thời nói.

Nàng bĩu môi, lại còn nói giúp cho ả nữa chứ?!! Ghét thật!

Từ Thiên Quân mặt mũi xám xịt. Các đại thần, người thì tiếc rẻ rằng ái nữ của tể tg thật không ra sao cả, có đc long thai mà không biết giữ còn gì mà uống nhầm chứ? Có ng thì mừng rỡ ra mặt vì từ nay Tể tg không còn hồng hách đc nữa. Hần thì thầm:

-Nàng mừng rồi chứ?

-Hứ?

-Nàng cố ý mà!

-Ta không có!

- Nàng có. Đừng lừa ta!

-Ấn thì có!

Nàng (lại) bĩu môi, đáp lại.

Hần ngồi bàn việc chính sự rất say sưa mà không để ý nàng không hề rời chỗ, không chút cảm thấy chán mà thì thoảng còn góp vài ý kiến rất mới nữa chứ? !

Hần hơi mỉm cười... đặc biệt....

Còn nàng thì thu thập đc rất nhiều tin tức cho nc Hạ....

——Hết chap 26———

27. Chương 27

Nàng về phòng trong sự hộ tống của một đoàn thị nữ. Lan nhi hỏi khê khi thấy nàng có vẻ rất vui:

-Tỷ có chuyện gì vui lắm à?

-Ồ, sao biết?

-Hiện rõ trên mặt tỷ luôn kìa! Sao vậy???

-Hi hi! Không nói đc. – Nàng ra chiều bí mật.

-Nói đi!

.....

-Huân Y!

Nàng quay lại, trong cung này ngoài hấn ra thì chỉ có một nam nhân gọi nàng như thế thôi....

Nàng quay lại cười:

-Huyền Minh huynh,...

-Ân. Là ta.

-Vào Thục Chi Hoa nói chuyện chứ?

-Ân.

.....

Hoa viên cung Thục Chi Hoa....

-Huynh tìm ta có chuyện gì?

-À, không ai chơi với ta đc nên ta tìm nàng...

-Ha ha! – Nàng bật cười.

-....

-Lâu rồi, ta không có thời gian luyện võ, huynh luyện cùng ta chứ?

-Ân. Hoàng đệ của ta cũng rất giỏi võ đấy!

-Thôi, thôi!

-Sao vậy?

-Ta vừa gặp hấn. Chán lắm.

-Ân. Vậy thì ta với nàng luyện.

Một lát sau....

-Á, sao huynh dùng kiếm gỗ?

-Ờ... - Huyền Minh thở dài - Lần trc ta nhớ tay đã thg nàng, nhớ k?

-À...

-Lần này ta dùng kiếm gỗ cho chắc ăn!

-Á.. À... Huynh có ý chê ta đánh kém chứ gì?

Nàng cười thâm trong bụng, nàng dùng hết công lực, võ công thì 12 Huyền Minh cũng không thắng đc nàng ấy chứ?!!

Nàng luyện rất vui với Huyền Minh nhưng chủ yếu là nàng nhường Huyền Minh.

(Tg: Chuyện này kì kì í nhỉ??)

Chạng vạng, Huyền Minh mới dừng tay kiếm:

-Ta cáo từ đây! Làm phiền nàng quá!

-Ân.

Huyền Minh ra về, hơi kinh ngạc, sao lại cảm giác như đáng nhẽ hẳn phải thua nàng chứ k phải là nàng chịu “ lép” trc mũi kiếm của hẳn nhỉ? Thật lạ lùng!

Nàng biết rõ cái gì trong đầu Huyền Minh, hẳn cũng không fải là kẻ ngốc mà không lờ mờ nhận ra nàng lừa hẳn...

Nàng bước vào Thục Chi Hoa, mắt lim dim, miệng lẩm bẩm khiến Lan nhi hốt hoảng lo lắng:

-Tỷ sao vậy?

-Ta .. à.. ta.. không sao..! - Nàng trả lời ngắt quãng.

Lan nhi thầm lo, rốt cuộc quý phi làm sao vậy, cứ ngơ ngẩn, mắt lơ đãng thật khiến ngta sợ mà!

.... Phũ tể tướng....

-Thưa tể tướng, đã có thư của nhị vị quý phi ạ!

-Đưa đây! Nhanh lên, rồi ra ngoài đi! Tất cả lui hết cho ta! - Từ Tể tướng khó chịu nói.

“ Thưa phụ thân, con thật vô dụng, không thể làm đc việc.

Con vốn định loại bỏ Hàn Huân Y ra nhưng bất chẳng

ả lại bắt thóp phá hỏng chuyện con đã sắp đặt. Nay,

Long thai bị hư, lỗi do ả ta nhưng phần nào cũng do

con bất cẩn, không diệt cỏ tận gốc. Phụ thân tha lỗi cho

con nhưng con mong Người hãy giúp đỡ con. Một mình

con e rằng không hạ bệ đc ả hồ ly đó! Hoàng thượng cứ

bảo vệ ả, ả đc hoàng thg yêu quý, ân sủng nên ngày một

lộng quyền. Con giờ lại bị giam lỏng không thể ra khỏi

Như Ngọc cung.... Mong phụ thân giúp đỡ....

Kính thư phụ thân: Từ Đế Lan - Từ Đế Tử.”

Từ Thiển Quân đập bàn. Ái nữ của lão đã bao giờ phải chịu thiệt thê này đâu? Từ ngày vào cung đến giờ luôn luôn đc yêu sủng, nay thất sủng không những khiến lão mất mặt còn thiệt muôn đg cho ái nữ của lão nữa.

Nhất định trừ khử ả hồ ly đó.

Cái gì lão muốn không ai cản đc. Từ khi nhìn thấy Hàn Huân Y đứng cạnh hoàng thg, lão đã cảm thấy bất an. Hoàng thg chưa bao giờ dẫn Đế Lan hay Đế Tử ? Địa vị ả đó hẳn quan trọng hơn nhiều so với ái nữ của lão bây giờ và cả trc đây nữa...

....

Như Ngọc cung...

Một nữ nhân nhan sắc tuyệt thế đứng giữa hai nhân khác tuy xinh đẹp nhưng vạn phần kém xa. Hai nhân đó đang cầm thù nhìn mỹ nhân đó. Và đây là cuộc đối thoại giữa họ:

-Người đến đây làm gì thế?:

-Hả? – Huân Y mỉm cười hơi ngạc nhiên, hai nữ nhân này đã thân bại danh liệt mà khẩu khí còn lớn vậy hẳn là tìm đc cách khác rồi. Nàng nói tiếp- Ta đến thăm hỏi các vị thôi. Làm gì mà khó chịu thế?

-Không. - Đế Lan thản nhiên nói mặc uội muối của nàng ta đang lộng lộn như con bò điên (tg: Hà hà.. So Sánh rất hay!). Nàng ta mở miệng nói tiếp- Ta không khó chịu.

Huân Y thoáng ngạc nhiên rồi mới suy nghĩ. Điều tình thế này mới xứng là đối thủ của nàng, mới là thứ nàng thích trong cung cấm tẻ nhạt này. Nàng khẽ nở một nụ cười :

-Thật vui quá! Vậy Lan tỷ tỷ có thể mời ta uống trà k?

Từ Đế Lan cũng có tài diễn kịch không kém cạnh nàng:

-Mời.

Tuy âm sắc có một chút miễn cưỡng nhưng như thế còn đỡ hơn một nữ nhân ngu ngốc như Từ Đế Tử. Từ Đế Tử máu bầm hết khuôn mặt. Lầm bầm cái gì đó rồi vào phòng trong.

Trong phòng khách rộng chỉ còn hai ng, Từ Đế Lan bây giờ mới hỏi:

-Chuyện gì mà người đến tìm ta?

-Ha ha... Ta nói rồi mà!

-Không. Thật sự người muốn gì?

-Ta chỉ muốn hỏi một câu – Nàng dừng lại để chú ý thái độ của của Từ Đế Lan, thấy nàng ta hết sức bình tĩnh khi đó nói tiếp – Phong Tinh do người thuê đứng k?

Từ Đế Lan nhần mặt. Sát thủ Phong Tinh lừng danh thiên hạ, ai mà k biết nhưng mà nàng ta thực sự muốn cũng k gặp đc. Đế Lan thành thực:

-Ta không có.

Huân Y trầm tư cầm chén trà lên. Khi nghe tên Phong Tinh, Từ Đế Lan hình như không có phản ứng gì đặc biệt. Thôi đc, tạm là thế này đã. Còn một kẻ nữa nàng không nề hà hỏi luôn:

-Còn.. muội muội người?

-Không thể nào.

Nàng đứng dậy không để Đế Lan nói thêm gì mà quay gót ra về. Từ Đế Lan cứng miệng, mắt nhìn theo Huân Y..

28. Chương 28

Hắn suy ngẫm một chút. Trong thư phòng chỉ một mình hắn nhưng hắn vẫn không thể tập trung đc. Bao nhiêu việc lớn giải quyết xong rồi, chỉ là... tại sao Huân Y lại nói đc tên của sát thủ đến ám sát hắn trong khi hình như hắn không mở miệng nói tên ra. Lẽ nào đúng là hắn có quan hệ gì đó với tên sát thủ ấy?

Thân thể của Huân Y chắc cũng k hề đơn giản. Nhưng sao hắn không muốn hiểu, bởi trong lòng hắn cứ sợ, sợ rằng nếu như tìm ra cái gì đó thì hắn sẽ mất nàng mãi mãi.

Còn nữa sao nàng có vẻ kích động khi nghe tên Ngụy Danh?

..” Một thân thủ nhanh nhẹn mặc áo cận vệ hoàng gia chạy vội vào thư phòng của hắn. Máu dính đầy trên tay tên cận vệ. Hắn bình thần hỏi:

-Đc chưa?

-Hoàng hậu nc Hạ tử, còn tên hoàng thg nc Hạ thì không sao.

-Hà? – Hắn nhíu mày – Người giết?

-Không ạ.

-Chuyện là sao?

-Dạ...

....”

Chuyện Ngụy Danh kể khiến hấn giật mình, hấn còn nhớ, nhưng nếu kể với Huân Y thì có sao k? Chuyện đó quá khủng khiếp. Ngụy Danh cũng không lường trc đc tình huống nên bất chợt biến thành kẻ giết hoàng hậu nc Hạ, trong khi sự thật lại khác.

Hấn cảm thấy có lỗi vì tự dưng biến Ngụy Danh thành kẻ thù số một của nc Hạ.

“Huân Y chắc là nàng muốn biết lắm. Đc! Cái gì nàng muốn ta quyết nói “Được”, chứ không bao giờ nói “Không được”.

Nghĩ thế hấn đến tìm nàng.

Hình ảnh nàng thơ thẩn ngắm hoa cỏ khiến hấn không khỏi giật mình mê mẩn.

-Huân Y . - Hấn thực không muốn phá giấc mộng đẹp thế này nhưng.. – Nàng có bận gì k?

Híc! Mất mặt quá! Là Đế vương mà phải đi hỏi một nữ nhân có bận k? Đà này chắc hấn chết quá!

Nàng đáp:

-Không. Sao?

-Chuyện về Ngụy Danh..

-Ngụy Danh.. – Nàng lặp lại rồi hỏi – Thì sao?

-Ta muốn nói cho nàng thứ nàng đã hỏi ta.

Nàng nở một nụ cười mệt mỏi

-Đc!

Hấn nói tiếp:

-Hoàng hậu nc Hạ là do hoàng tử nc Hạ giết. Ngụy Danh đến thì đã thấy bà ta tử rồi. Bên cạnh là vị hoàng tử ấy!

Nàng ôm đầu, quay ng đi, gào lên hết sức giận dữ với hấn khiến hấn bội phần kinh ngạc nhìn thái độ nàng thay đổi cùng cực:

-Người nói dối! Người nói dối! Tất cả chỉ là các người bịa chuyện thôi! Không có chuyện đó đc!! Người lừa ta! Không phải như thế! Người lừa ta!!!

Hấn dừng lại nhìn nàng . Chuyện của kẻ khác sao nàng lại làm như chuyện của nàng? Hấn nhìn nàng gào lên trong niềm đau khổ đang hiện hữu rõ. Hấn ôm lấy vai nàng, van nài:

-Ta xin nàng! Đừng như thế có đc k? Nàng làm ta đau lắm!

Huân Y mở to đôi mắt kinh hoàng khổ sở ra:

-Đó không phải sự thật mà! Phải k??

Hấn cúi đầu không đáp nổi. Mà chỉ kể cho nàng một cách chậm rãi buồn bã...

” Một thân thủ nhanh nhẹn mặc áo cận vệ chạy vội vào thư phòng của hấn. Máu dính đầy trên tay tên cận vệ. Hấn bình thần hỏi:

-Đc chưa?

-Hoàng hậu nc Hạ tử, còn tên hoàng thg nc Hạ thì không sao.

-Hả? – Hấn nhíu mày – Người giết?

-Không ạ.

-Chuyện là sao?

-Dạ...

-Nói!

-Chuyện là thế này, khi thần đang đứng trên mái nhà thì nghe đc đoạn đối thoại giữa mẫu thân hai ng đó!

“ – Bà không phải mẫu thân ta đúng k? – Dĩ Tử cay đắng nói.

-Ta..

-Bà chỉ là hồ ly không biết từ đâu tới, cướp mất phụ thân từ tay mẫu thân ta đúng k?- Dĩ Tử gào lên – Bà là ai? Chính bà làm mẫu thân ta tử đúng k? Đúng k? Vậy mà ta... ta đã nghĩ bà là mẫu thân ta...

-Ta .. không làm Liên Liên tử! ta thề với con! Ta không có làm vậy!

Hoàng hậu giải thích về khổ sở.

Dĩ Tử lại thét lên:

-Bà là hồ ly từ đâu ? Bà đoán trc đc tg lai ư? Làm sao bà làm đc thế? Bà chắc chắn là một con hồ ly!!

“ Bốp”

Hoàng Hậu nuốt nc mắt tát Dĩ Tử. Bà nói:

-Ta nuôi nấng con! Ta cho con sự sống.. Vậy mà... Vậy mà con có thể thốt lên những lời này với ta?!

-Bà không thể sống đc nữa. Bà nên hối hận vì đã cho tôi sự sống!

Dĩ Tử nhắm mắt..

-A.. – Hoàng hậu nhìn xuống mũi kiếm ngay bụng mình – A.. A...

Dĩ Tử rút mạnh kiếm, hoàng hậu gục xuống rồi Dĩ Tử thi triển khinh công bay mất.

Cùng lúc đó bọn vệ binh phát hiện Ngụy Danh, thế là.. “ .

Hắn dừng câu chuyện ở đó, lặng lẽ nhìn nàng tràn ngập trong đau khổ, mắt nàng đỏ đẫm, đôi môi đông cứng.

Hắn không hiểu sao nàng lại đau khổ vì hắn nào biết niềm tin tưởng, tình yêu thg, tất cả đã nhanh chóng sụp đổ dưới từng lời nói của hắn.

Hoàng huynh nàng yêu quý nhất giết chết mẫu hậu, tại sao không phải ai khác mà là huynh ấy chứ? Nàng chẳng còn tin đc cái gì nữa. Trái tim nàng dường như dần đông cứng. Nàng oà khóc như một đứa trẻ.

Hắn quỳ xuống bên cạnh nàng. Nếu biết nàng sẽ khóc, hắn chẳng bao giờ kể chuyện này cho nàng nghe , tất cả là lỗi của hắn. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Nàng thổn thức trái tim nàng dường như chẳng còn đập nổi.

Thốt nhiên nàng đẩy hắn thật mạnh, chạy như bay ra khỏi đó. Ngột ngạt quá! Tại vì sao mà ngột ngạt thế cơ chứ?

Hồ sen, cung Chúc Dung..

Gió lùa qua tóc nàng, nàng cảm thấy tốt hơn. Đúng rồi! Nàng sẽ làm gì để quên nhĩ? Hay là nàng cũng tập giết ng như hắn? Ha ha.. Nàng cười một cách điên dại..

Tất cả sẽ sớm kết thúc... ..

Trong lòng nàng chỉ còn một suy nghĩ: ‘ Người nào dám động vào ta lúc này là coi như người đó gặp xui rồi. Nếu ai dám làm ta đau khổ, ta sẽ làm cho kẻ đó đau khổ hơn ta.... Sống không bằng chết....Cho kẻ đó ... không giây phút nào là k muốn chết đi! Nhưng ta sẽ không để cho kẻ làm ta khổ đó đc chết yên ổn đâu! Kẻ phản bội lòng tin của ta sẽ là kẻ phải nếm chịu sự đau khổ gấp 100 lần sự đau khổ của ta !!”

—————Hết chap 28—————

29. Chương 29

-Huân Y!, con làm gì ở đây thế?

Nàng quay lại. Mặt cúi gằm:

-Thỉnh an thái hậu!

Thái hậu ngạc nhiên hỏi nàng:

-Con có chuyện gì không vui à? Ta thấy giọng con có vẻ....

Bà lấp lửng câu nói, nhìn kỹ Huân Y. Nàng ngẩng mặt, vẻ dịu dàng trả lời:

-Không có gì ạ! Ta nghĩ có lẽ thái hậu còn buồn hơn thì phải.

-Ta buồn ư?

-Từ quý phi hư thai, phải chăng đó là chuyện buồn? – Tuy nàng rất mệt mỏi nhưng giọng nói của nàng vẫn vô cùng sắc bén, thăm dò, xét nét ng khác một cách khéo léo, ma mãnh.

Thái hậu mỉm cười:

-Nếu đó là con thì ta sẽ rất buồn nhưng nếu là của nữ nhân ấy thì có lẽ ta nghĩ.... Ta không muốn buồn.

Nàng lại nhẹ nhàng tiếp lời:

-Thái hậu không muốn buồn tức là đã buồn, đúng k?

Thái hậu giật mình. Sao hôm nay Huân Y lại có vẻ sắc bén với lời nói, băng lãnh xen vào hoà quyện cùng giọng nói nhĩ???

Bà dịu giọng:

-Con có chuyện gì cứ nói với ta, cái gì ta cũng sẽ giúp.

Huân Y đưa đôi mắt lạnh lùng, một chút tình cảm của con ng thật sự cũng không còn, nhìn thái hậu:

-Chuyện này thì ngay cả ông Trời cũng không thể giúp ta.

Vừa lúc đó, hần chạy tới:

-Mẫu hậu, Huân Y, nàng ấy,...

-Im đi! – Nàng quát về bực mình.

Những thái độ này hoàn toàn không lọt qua đc con mắt tinh tường của Thái hậu. Bà trầm nghĩ: “ Nữ nhân này không những gần gũi đc hoàng nhi mà còn chế ngự một cách tuyệt đối nó nữa. Nếu như trc đây bị mắng như thế thì dù là ai, hoàng nhi cũng sẽ không để yên, nhưng xem kìa, bây giờ nó im lặng và lãnh đạm đến kì lạ.”

Huân Y nhắm mắt lại một lúc lâu rồi mới chào Thái Hậu và quay lưng ra về.

Hần vội vàng chạy theo nàng.

Với ánh mắt đẹp, sáng như sao, long lanh ẩn chứa một niềm tâm sự lớn lao, nàng đi nhanh. Nước mắt ướt đầm mi nhưng không rơi ra một giọt nào. Hần đứng bên cạnh, ngỡ tưởng mặt nàng đầm đìa nc mắt như lúc này nhưng không ngờ mặt nàng hoàn toàn không có một chút nc mắt nào.

Hần hỏi nàng:

-Nàng có khóc đấy k?

Nàng im lặng. Một âm thanh vọng lại tiếng hần cũng k có.

Hắn lay mạnh nàng khi thấy đôi mắt đờ đẫn của nàng không hề chớp.

Lúc ấy, nàng mới quay lại nhìn hắn như một cỗ máy vô hồn:

-Có chuyện gì vậy hả???

-Ta.... Ta ...- Hắn đột nhiên cứng miệng không nói đc gì cả.

-Người không có chuyện gì thì đừng đến gần ta.

Nàng lạnh lùng nói rồi quay đi để lại hắn một mình.

Nàng nhìn hắn y như hắn chính là kẻ gây ra thảm kịch ở hoàng cung nc Hạ vậy. Tại sao nàng lại như thế với hắn?

Tại sao cơ chứ?

Hắn phạm lỗi gì đâu?

Nhưng tại sao nàng phải giận dữ vì một chuyện mà lẽ ra chẳng liên quan gì đến nàng? Nàng vốn dĩ đâu phải là ng thích lo chuyện bao đồng đâu nhỉ? Đến nước này đành phải điều tra nàng thôi, Hàn Huân Y! Dù là ai thì cũng phải rõ ràng không đc lừa dối hắn.

..... Thục Chi Hoa cung.....

Với tâm trạng khó chịu, nàng trở về nhà thì gặp một vị khách không mời. À... không, không phải một mà là một toán khách không mời. rồi.

-Này tránh đg giúp đi!

Nàng bực bội lãnh băng nói.

Thái độ của nàng hết sức khinh thg, nhưng dò xét. Xem nào, 10 tên, tên nào cũng có mặt nạ đen.

Sẵn lúc nàng không vui. Được lắm!

Nàng rút kiếm từ trong vỏ ra, mắt héch lên, ra ý.

Bọn chúng không vội nhào vô mà khẽ nói:

-Người không quan tâm, có một kẻ khác cần sự sống sao?

Nàng im lặng nhưng nghĩ không ra là ai, nàng mỉm cười:

-Đó là ai vậy?

-Lôi ra đây!

Một tên trong bọn chúng kéo một cung nữ có vẻ ngoài rất trẻ, khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi. Bả vai trái thấm máu. Nàng giật mình :

-Hy Lan à!

-Tỷ tỷ....!!!

Nàng quay sang bọn sát thủ - theo nàng nghĩ là sát thủ, hỏi:

-Các người muốn gì?

-Đúng là câu hỏi chúng ta mong đợi. Người cứ ngoan ngoãn giao tất cả vũ khí và đi theo chúng ta là đc.

Nàng suy ngẫm một chút rồi gật đầu. Huân Y vút kiếm xuống nền đất, lạng lẹ để chúng trối chặt tay bằng dây thừng và bước theo chúng mặc cho Lan nhi hết sức gọi:

-Tỷ tỷ! Tỷ... à không... quý phi!!!! Người không thể đi đc!!

Có một điều Hy Lan không biết, nàng một phần vì Lan nhi, một phần vì tò mò không biết kẻ muốn bắt nàng là ai? Có đúng như dự đoán của nàng không? Rõ ràng nếu như chúng cần mạng của nàng thì nhất

quyết đã giết nàng rồi, thứ chúng cần chắc chắn là cái mạng toàn vẹn của nàng, cái thứ quý hơn mạng sống của nàng – theo chúng nghĩ.

0o0 ~ Hết chap 29 ~ o0o

30. Chương 30

Chúng đem nàng đến một ngôi nhà gỗ ven đê ngoại thành. Hoang vu. Vắng vẻ. Đáng sợ.

Nàng bước vào trong căn nhà đó. Chỉ một lát sau, cánh cửa đã lại mở ra. Ánh sáng chiếu rọi để nàng có dịp nhìn ngắm căn nhà này.

Đó là một căn nhà đẽ làm khá đơn giản. Có thể nói là sơ sài nhưng bất chợt lại khiến nàng có cảm giác nó rất vững chãi.

-Nàng tò mò thế ư?

Huân Y ngạc nhiên. Đôi mắt mở to kinh hãi nhìn lại.

-Là... là người ư?

-Nàng kinh ngạc đến thế à???

-Tại sao người.... Người.....

-Ta đến để trả thù nàng đây! Nhưng mà....!!!

-Phong Tinh, người dừng lại gần đây!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Phong Tinh bịt tai lại. Mặt nhăn nhó.

-Thôi đi! Nàng hét lớn nữa cũng chả ai nghe đâu!!

Huân Y ngồi thẳng:

-Người muốn gì?

-Cao ngạo, ra dáng lắm. Lần trc nàng vút ta ở nơi quái quỷ ấy làm ta fải ngồi giường bệnh đấy!

Huân Y vờ nịnh nọt một cách nhạt nhẽo:

-Nhưng ta thấy người vẫn đẹp trai mà!!

-Nhờ ta tìm đc đại phu giỏi không thì....

-Ân, ân. Vậy thì người bắt ta làm gì thế?- Nàng hết kiên nhẫn bực mình hỏi.

-Ta á? Đương nhiên là trả thù nàng rồi. Nàng muốn thử cảm giác “muôn hoa khoe sắc” k?

Ặc! Huân Y sồn gai ốc. Cảm giác sẽ “tuyệt” đến mức đáng sợ đây!

-Ô! Hô! Phong Tinh ca ca yo quý! Đừng làm thế mà.

-Hừ! Bây giờ mới nói đc một câu dễ nghe!

.....

—————Hết chap 30.1—————

31. Chương 31

Nàng mỉm cười nhìn Phong Tinh không cảnh giác mà tiến sát gần nàng. Nàng kéo đầu hắn lại, đặt lên đó một nụ hôn nhẹ nhàng. “Ừc”

Phong Tinh tái mặt, lắp bắp hỏi nàng:

-Nàng bỏ gì vào miệng ta vậy?

-Ha ha! – Nàng bật cười () – Vì người quá ngốc thôi!

-Người bỏ gì vào??? Có nói hay không? – Phong Tinh giận quá hoá “điên” đổi “tông” không thg tiếc.

-Nhu Hồn. – Huân Y nhả ra 2 chữ rồi đôi mắt thách thức nhìn Phong Tinh. Lúc này, Phong Tinh chưa kịp tận hưởng giây phút chạm vào đôi môi của “mỹ nữ” đã cảm giác có cái gì đó luồn vào miệng mình, hắn vô thức nuốt, một lát sau mới nhận ra nụ cười ma quái đáng sợ vốn dĩ của nàng.

-Cái gì? – Phong Tinh gần như rú lên.

Nàng gật đầu lần nữa khiến hắn đã kìm chế không thì sớm lao vào giết chết nàng rồi. Nàng không phải mỹ nữ hay tiên nữ mà nàng là “yêu nữ”!!!!!!

Phong Tinh giằng mình cố dụ giọng hỏi nàng:

-Thuốc giải?

-Không có.

Nghe câu trả lời thản nhiên như tất cả vốn ko có gì liên quan đến nàng vậy, hắn điên tiết gầm lên nhưng tuyệt không thể đụng đến nàng. Dù là ma nữ hay yêu nữ nhưng nàng cũng chỉ là một nữ nhân. Mà là một nữ nhân hắn yêu quý nữa chứ! Thật tức mà!

-Thuốc giải ở đâu? – Phong Tinh hỏi rồi như nhận ra câu hỏi chưa đúng ý, liền đặt ra một câu khác – Làm sao để có thuốc giải???

Hắn hiểu, độc Nhu Hồn không giống nhau, có 9 vị, nhưng 8 vị theo đúng yêu cầu, một vị còn lại tùy người bào chế nên thuốc giải chỉ có một. Sau 3 ngày không có thuốc giải tự khắc hắn đã nhận một vé xuống thăm Diêm Vương rồi.

Nàng quỳ dị cười:

-Sao không đợi vài ba ngày nữa???

-Sao?????

-Ta nói là sao người phải vội thế?? – Nàng châm chọc.

-Người....!!

-Xem kìa! Khuôn mặt biến sắc thảm hại đến cả cách xưng hô với ta cũng chuyển nhanh thật đó!!! – Nàng đưa tay lên mặt hắn, hắn lắc đầu lùi ra.

Phong Tinh bắt đầu cảm thấy chóng mặt khó chịu, mặt hắn thâm tím. Tay hắn nắm chặt lấy chuôi kiếm. Nàng không mấy may chú ý.

-Hàn Huân Y, ta đã cho nàng một mạng, lần này nàng trả lại cho ta, đc khg???

Giọng hắn van nài. Nàng quay lại, khuôn mặt mỹ nam của hắn nay không còn chút sức lực, có chút thg cảm dấy lên trong lòng nàng nhưng rồi bị nàng dập tắt ngay lập tức. Nhân nhượng với kẻ thù là mở đường chết cho chính mình. Huống chi nàng còn đang nằm trong tay hắn, không biết lúc nào hắn sẽ một đao giết chết nàng đây!

Nàng lạnh lùng:

-Tại sao ta phải làm như thế?

Hắn ngược đôi mắt ngơ ngác nhìn nàng. Nàng mở miệng nói tiếp:

-Lúc đó, tại người ngu ngốc tha cho ta, nhưng ta thì không có ngu ngốc như người!

Hắn cay đắng, đôi môi mím chặt:

-Đúng rồi! Tại ta! Vì sự ngu ngốc của ta mà nàng đc sống. - Hắn thở hắt một lần nữa – Ta đã sai! Nhưng ta không hối hận. Có thể ngta nói, vì một chút tình cảm riêng tư ngốc nghếch vu vơ mà ta đã bán cả mạng sống chính mình nhưng mà.... Ta không hề hối hận. Đến bây giờ ta vẫn nghĩ ta không giết nàng là đúng.

Huân Y quay mặt đi. Không phải nàng không có nhân tính của một con ng mà là nhân tính đó đã vốn bị cuộc sống đầy rẫy sự bất công này vùi dập mất rồi. Nàng nhìn hắn:

-Ta xin lỗi. Đáng nhẽ ra.... À không vốn dĩ giá như... người không tha cho ta thì ngày hôm nay, người không lâm vào tình trạng này...

-Nàng vẫn lạnh lùng như thế....! - Hắn cố gượng một nụ cười.

Nàng nói:

-Trong người ta có một viên thuốc giảm đc sự phát tác của độc. Ở ngực áo bên trái đấy!

Hắn mỉm cười:

-Bây giờ thì không cần nữa. Cảm ơn nàng.

Huân Y bất chợt cảm thấy hoảng hồn, cảm thấy chính mình có lỗi. Nàng dịu dàng:

-Người phải sống chứ?

-Không! Ta không cần nữa.

Huân Y tựa mình cố giữ sợi dây. Hắn dùng chút sức lực mỏng manh, lấy kiếm chặt đứt dây thừng. Nàng ngạc nhiên.

-Đi Đi!

Nàng quỳ xuống lấy thuốc cho vào miệng hắn, hắn đẩy ra:

-Không!

Nàng nâng cầm hắn lên, dùng đúng như cách nàng bỏ độc để cho hắn uống viên giảm phát tác. “Ừc”

Khuôn nhan hắn hồng lại, có sức sống hơn. Hắn đột nhiên cười khiến nàng lạnh toát sống lưng:

-Nàg không sợ ta sẽ làm gì sao???

(Tác giả)

32. Chương 32

Nàng nhanh chóng lấy lại đc sự điềm tĩnh vốn có:

-Người sẽ làm gì ta?

-Ta sẽ không ngu ngốc tha cho nàng lần nữa đâu!

-Ha ha! – Nàng bật cười - Muộn rồi.

Phong Tinh có một chút ngơ ngác nhìn nàng. Nàng nói tiếp:

-Người không thấy sao? Ta đã tự do như vốn vẫn thế, mà người chắc không biết, ta hoàn toàn có thể thoát khỏi đây!

-Với nàng ư?

Hắn chế giễu, nụ cười bán nguyệt xuất hiện trên khuôn mặt hắn. Nàng rút kiếm giọng đành lại:

-Ta đã tự nhắc mình, không đê mềm lòng, nhưng ta vẫn giữ đc lý trí cuối cùng đấy thôi. Thuốc ta cho người uống chỉ có thể giữ mạng sống cho người trong vòng 10 ngày nữa thôi. Nhưng.....

-Nhưng sao?

-Nếu người chấp nhận làm thị vệ của ta thì mọi việc sẽ khác.

Phong Tinh suy nghĩ một lúc rồi cười tươi:

-Nàng quên nàng đang nằm trong tay ta hay sao?

Giọng nàng một lần nữa cứng như thép:

-Người ra đây đi! Ta mệt lắm rồi.

Một thân ảnh nhanh nhẹn cắp nàng đi, biến mất như một làn gió thoảng. Phong Tinh không chút ngạc nhiên nhìn theo lẩm bẩm:

-Ra là thế! Lãnh Chân, đồ đệ của Huyết Chi sát thủ, khinh công hàng đầu vô lâm. Danh bất hư truyền. Ha ha!

Bỗng một tiếng nói như gió thoảng vọng đến tai hắn:

-Hãy suy nghĩ và cho ta một câu trả lời mà ta mong muốn. Chắc chắn còn gặp lại!

....

-Chủ nhân, Người liệu quá đây! Phong Tinh có thể giết chết Người đấy!

Huân Y cười:

-Nhưng người thấy ta vẫn sống đấy thôi!

-Hắn sẽ nhận ra.

-Nhận ra gì cơ?????

-Người là công chúa Như.

-Tại sao? – nàng mở to mắt.

-Xưa này, Huyết Chi chỉ đào tạo đồ đệ phục vụ hoàng gia nc Hạ thôi!

-Ha ha! Ta có gọi tên người đâu mà hắn biết???

-Khinh công Lãnh Chân dùng, chỉ có sư phụ và LC biết thôi! Rõ ràng cả vô lâm rộng lớn không ai có khinh công biến mất ngay trc mắt ngta như thế đc!

Nàng thản nhiên:

-Không ai tin hắn đâu!

-Mong là thế! – Lãnh Chân trả lời thoáng chút âu lo.

.....

Thục Chi Hoa...

-Nàng ấy đâu??? Tìm đc chưa??

-Thưa, chưa ạ!

MDST gầm lên:

-Hy Lan! Người vô dụng đến mức thế sao??? Thị vệ ở đâu, ở đâu mà không bảo vệ nàng ấy??????????????????

-Ta ở đây!

Huân Y thông thả bước vào. Hấn tròn mắt, đột nhiên mất hết lý trí chạy tới ôm chầm lấy nàng. Huân Y cố hết sức đẩy ra.

-Nàng có sao không?

-Ta bình thg. Bỏ ra. Không cần phải tới mức đó.

Hấn bỏ nàng ra. Nàng lườm hấn:

-Người đừng có mà lợi dụng. Ta nói nếu không có việc gì quan trọng thì đừng đến Thục Chi Hoa cơ mà!!!

Mọi ng nhìn nhau ngơ ngác. Phi tần mỹ nữ mong đc thánh thg ghé thăm không biết bao nhiêu thế mà quý phi lại nặng nề đuổi thánh thg.... Quý phi làm sao vậy???

Hấn gật đầu :

-Ta biết. – Nhưng rồi hấn lại van nài – Cho ta đến thăm nàng đi! Ta sai rồi! Từ nay ta sẽ không nói với nàng những chuyện đó nữa đâu.

-Hừ! Chuyện quan trọng thì phải nói! Người giầu ta là chết với ta đấy!! – Nàng quay lại ném cho hấn cái nhìn đe dọa.

Thị vệ trong cung hết nhìn quý phi lại nhìn hoàng thg. Năm xưa, ai dám làm gì trái ý một chút là hoàng thg cho châu Diêm Vương luôn, nay hoàng thg đột nhiên trở nên vị tha đến kì lạ. Khoan dung, nhân từ. Trong nc không còn tiếng oán trách mà đi đâu cũng nghe ca ngợi hoàng thg bình định thiên hạ có tấm lòng nhân từ. Lẽ nào ... tất cả những thứ này đều do Hấn quý phi?? Quả thật cổ nhân nói ko sai, nữ nhân có mãnh lực vô biên, có thể biến một quân vương thành Hôn quân vô đạo, cũng có thể làm ngc lại, biến một Đế vương vốn tàn bạo coi rẻ mạng sống ng khác thành một đức quân vương anh minh nhân từ! Hơn nữa đây lại là một mỹ nữ nghiêng nc nghiêng thành, thông minh tuyệt đỉnh hỏi sao hoàng thg không nghe theo?

Một nữ nhân như thế quả thật rất xứng làm hoàng hậu của đất nc....

Không biết từ bao giờ suy nghĩ ấy đã cấy mạnh mẽ trong đầu tất cả những ng dân của đất nc...

33. Chương 33

..... Hấn tiếp tục nhìn nàng van nài khiến nàng không những không chút động lòng mà ma mãnh thì thầm ngay bên tai hấn:

-Nếu người cho ta đi phố chơi, ta sẽ cho người đến cung của ta?

Hấn suy nghĩ một lúc rồi dụi dằm hết sức dù biết không thể thuyết phục nàng:

-Không! Không thể đc!

-Cái gì? – Hấn Huân Y trừng mắt - Rồi! Thế đi! Tuỳ người.

-Nàng.... Ta...

-Hừ!

-Thôi đc. - Hấn dừng lại nhìn nàng đang vui vẻ rồi nói tiếp- Nhưng...

Mặt nàng xịu xuống đề fông:

-Gì nữa?

-Nàng thay đổi cách xưng hô với ta đi! Vì nàng mà uy quyền của ta giảm sút mấy phần đó!!!! - Hấn càu nhàu.

-Vậy người muốn gì? – Nàng “hạ bài ngựa” cho chắc ăn.

-Như các phi tần khác vẫn làm. - Hắn biết mình đê thế nên nói tiếp.

Nàng suy nghĩ một chút rồi như tiểu yêu nữ, nàng cười:

-Ân.

.....

Trên đường phố có một cặp nam nữ thu hút người khác. Một nữ nhân có đôi mắt màu đen lay láy, mê hoặc, uỷ mỵ, quyến rũ. Đôi mày ngài hơi nhếch lên. Đôi môi nở nụ cười thỉnh thoảng reo lên khe khẽ.

Nam nhân đứng bên cạnh tựa như nhìn lên nữ nhân ấy. Nam nhân đó có đôi mắt màu nâu nhạt, hài hoà nhưng uy quyền mang một chút đáng sợ và cao quý. Sống mũi thanh thanh vẻ cao ngạo.

Đôi nam nữ ấy như rồng phượng sum vầy bỗng chốc làm khu chợ sáng bừng như đê mặt trời chiếu tới.

Đang đi thì đột nhiên hắn dừng lại đến bên cửa hàng trang sức:

-Bao nhiêu?

-Dạ. 100 lượng ạ.

-Gói tất cho ta.

Nàng ngạc nhiên nghĩ bụng : “ Hắn là nam nhân nhưng sao thích trang sức thế? Lẽ nào hắn bị....?”

-Người mua trang sức làm gì vậy?

Hắn ngạc nhiên không kém nhìn nàng:

-Cho nàng chứ ai nữa?

-Thôi, thôi. Cho ta xin. –Nàng lắc đầu ngán ngẩm.

-Không phải nữ nhân nào cũng thích trang sức hay sao?

-Trừ ta.

-Ồ... - Hắn ngỡ ngác rồi quay lại nói với tên bán hàng – Ta không mua nữa. Khỏi gói.

Tội nghiệp tên bán hàng :

-Quan khách... Quan khách!!!!!!!!!!!!!!

Gọi khản cổ mà hắn cũng không thềm nói thêm câu nào.

Hắn nhìn nàng rồi chỉ vào mấy món ăn:

-Thứ này có đê k???

Nàng gật đầu lia lịa . Hắn cười khở:

-Vậy nàng ăn đi!

Một lát sau....

- Tiểu Cô nương, tiểu cô nương ăn hết chùng này ư?

“ Chùng này” ở đây tức là 15 xiên thịt, 10 bánh bao, 5 tô mỳ, 9 mản thầu và 25 cái kẹo hồ lô.

(tg: ghê quá! Tỷ ăn nhieu quá, mập thì ca ca hồng thềm đâu! – HY : kệ hắn! Không thềm thì thôi! grừ)

Nàng lau miệng xoa bụng:

-Hời. No quá trời.

Hắn nhìn nàng kinh sợ. Nàng nói tiếp:

-Sao người không ăn?

Hắn im lặng tái mặt cười trừ rồi thầm nghĩ : “ Làm sao ta có thể nói với nàng ấy là khi nhìn nàng ấy ăn ta buồn nôn cơ chứ?????”

Nàng không mấy quan tâm tiếp tục dạo phố mặc cho hắn ngạc nhiên xen phần sợ hãi liếc nhìn nàng.

.....

34. Chương 34

Hắn thông thả đi cùng nàng đột nhiên phát hiện ra một điều rất đáng để bực bội. Đó là tất cả nam nhân ở khu chợ đều nhìn nàng bằng ánh mắt hình trái tim to đùng hà. Hắn nổi giận máu (ghen) sôi sùng sục. Thấy mặt hắn đỏ lừ luôn à.

Hắn rút ra một cái khăn lụa:

-Choàng vào đi!

Nàng quay quay cái khăn:

-Làm gì?

-Ta không thích bị chú ý!

Nàng quay lại. À, ra vậy. Nàng ngoan ngoãn trùm vào. Nhưng đến đó chưa phải là kết thúc. Lần này nàng phát hiện, đến lượt nữ nhân. Hừ. Công nhận hắn là mỹ nam a, nhưng mà có cần thiết phải chăm chú nhìn hắn một cách lả lơi như thế k?? Bực thật. Nàng đưa khăn cho hắn:

-Người trùm vào đi.

-Sao nàng k...?

-Không cần.

-Nàng trùm vào đi. - Hắn bắt lực cười khở - Ta còn một cái nữa.

Thế là họ an bình đi qua khu chợ. Nhưng chưa hẳn là an bình. Hắn và nàng bây giờ mới nhận ra: Đẹp là tội lỗi (!!).

(Tg: Nói vậy muội cũng mún đc gánh tội lỗi ấy lắm.

HY: * thở dài*)

Hắn trùm khăn nhưng không có nghĩa là k ai nhận ra hắn đẹp. Từ đằng xa, một nữ nhân lả lướt tiến đến:

-Chào công tử. Ta có được phép mời công tử đến tại gia của ta k?

Hắn ngẩng một lượt nữ nhân đó. Trông cũng nhà gia giáo đấy. Hắn có ý mở miệng từ chối. Nhưng nàng đã vội dụ dăng:

-Phu quân, ta cũng mệt rồi. Hay là chúng ta đến gia trang của vị này. Xin hỏi quý danh??

Nữ nhân đó không thèm đếm xỉa đến nàng quần lấy hắn như con trăn đáng ghét: ()

-Công tử tên gì? Ta là Chu Linh Như.

Hắn khó chịu :

-Sở Thiết.

Nữ nhân đó trơ trẽn khoác tay hắn kéo đi trơ để mặc nàng lẻ loi trơ trọi đằng sau.

“ Hừ! Ả tiện nữ chết tiệt. Khốn kiếp! Dám Đụng vào đồ của ta. Ả họ Chu này chán sống rồi. Ta sẽ cho người một vé thăm Diêm Vương, miễn phí!!!!!!”

Nàng bước nhanh đến bên cạnh hắn, nhướn mắt lên. Hắn giật mạnh tay nữ nhân ấy khiến suýt tỵ nữa, Chu tiểu thư hôn đất 1 cái rồi. Hắn âm thầm nhìn nàng. Có vẻ như “ Chu Nhu Linh tiểu thư” chọc giận nhầm ng rồi. Hax.

35. Chương 35

Nàng khoác tay hắn, nhìn ở ngoài thì ngỡ là đôi phu thê hạnh phúc nhưng kì thực mặt hắn đang nhú lại như khi ăn ớt:

-Nhẹ tay thôi!

-Tại sao ta phải làm vậy?

Nàng nói xong lại hết sức mà bóp chặt lấy tay hắn khiến hắn nhăn mặt nhưng không dám kêu. Chu Linh Như lấy hắn vậy mới hỏi:

-Công tử sao vậy?

-Ồ... không K..hông... sa..o!

-Sao mặt công tử lại tím thẫm như thế?

-Không mà.

Chu Linh Như thấy hắn bắt đầu khó chịu nên cuối cùng cũng rặn ra một nụ cười gượng gạo:

-Chúng ta đi tiếp thôi.

“ Bóp”

Chu Linh Như trợn tròn mắt nhìn nàng. Giữa phố phường mà nàng dám bạt cho Chu tiểu thư một cái ư??

Nàng ôm miệng:

-Cho ta xin lỗi nhé. Ta thấy con muỗi trên má cô, ngứa mắt quá nên mới....

Chu Linh Như sùng sộ lên nàng vỗ nấp sau lưng hắn:

-Thiếp sợ lắm. Sao Chu tiểu thư lại như thế ạ??

Hắn lắc đầu thừa biết nàng đang thầm cười ha hả trong bụng nhưng cũng không thể không làm con rối phụ diễn của nàng đành cười:

-Chu tiểu thư tha lỗi. Nương tử của ta thất lễ rồi. Nàng ấy chỉ là có ý tốt thôi. Đúng k nào?

Nàng gật đầu lia lịa ra chiều khen hắn “ diễn tốt lắm”

Chu Linh Như đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà nghiêng răng trả lời:

-Ấn. Ta cũng mong và muốn tin là vậy.

Nói rồi nàng ta quay gót đi. Nàng và hắn đi đằng sau thì thầm:

-Người diễn tốt lắm. Sau này đủ cơ làm học trò ta.

-Nàng lại thế rồi.

-À. T-h-i-ế-p quên...

Chu gia trang....

-Thêm chỗ cho vị khách này.

Chu Linh Như một tay chỉ vào hấn coi nàng không bằng cát bụi thoảng qua. Tên nô nhìn vào nàng ngơ ngẩn một lúc rồi hỏi:

-Thưa tiểu thư còn ng này?

-Im đi. Không có ai cả. – Chu Linh Như mắng rồi thản nhiên bộp một câu khiến tên hầu chột nghĩ: “ tiểu thư mù một mắt à??”

Nàng bụng thầm rửa: “Được lắm. Tiện nữ”

-Không Ngờ Linh Như tiểu thư lại nhỏ mọn chấp vật vậy.

Hấn gãi đầu:

-Cô không cho nàng ấy vào thì ta cũng xin cáo từ.

Chu Linh Như miễn cưỡng giữ lại:

-Ấy, mời hai ng vào. Sau khi nàng và hấn đã an toạ trong phòng khách mới vào trong ném đồ.

“ Xoảng”

“ Xoảng”

-Muội muội, sao vậy?

-Có kẻ khi dễ muội! Hu hu.

-Là nam nhân ngoài kia hay nữ nhân bên cạnh hấn.

-Là ả tiện nữ.

-Hay thế này, muội thích nam nhân đó?

-Ân.

-Vậy cứ thế chia đôi!

-Sao ạ?

-....

-À... muội hiểu rồi.

.....

Chu Linh Như tươi như đoá hoa bách hợp bước ra cùng một nam nhân có vẻ rất đẹp và lãng tử.

Chu Linh Như đã đổi y phục khác, màu hồng trong suốt, gợi tình tiếc rằng hấn chẳng thèm ngắm nhìn.

Nàng ta vẻ rất tức giận nhưng rồi nén lại quay ra giới thiệu:

-Đây là ca ca của ta, Chu Hướng Sơn.

Nàng đột nhiên quặn thắt khi nghe đến từ “ ca ca”. Nàng cũng có ca ca nhưng giờ thì không. Thấy khuôn mặt nàng đột nhiên tím lại đôi môi nhợt nhạt, hấn hiểu nhưng đương nhiên huynh muội họ Chu Không thể hiểu.

Chu Hướng Sơn bước lại quan tâm:

-Nàng có sao k?

Bất giác, khi nghe một nam nhân khác gọi Huân Y là “ nàng” khiến hấn khó chịu bội phần, và cái đáng diên lên là nàng không chống trả cái ôm quan tâm của một nam nhân lạ mặt.

Hấn đẩy Hướng Sơn ra:

-Nương tử của ta bất kếp có cần người quan tâm.

Nàng lắc đầu một lúc như tỉnh ra lấy lại trạng thái bình thản nhưng không hề nhìn thấy Chu Hướng Sơn đang nhìn nàng bằng con mắt thèm muốn

“ Tuyệt sắc mỹ nữ, ta cần nàng, ta muốn nàng và ta sẽ có nàng. Ha ha. Rồi đây nàng sẽ là Chu phu nhân của ta.”

36. Chương 36

Nàng mỉm cười yếu ớt, một vẻ đẹp mảnh mai dịu dàng nhưng đầy sức hút làm cho bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng chỉ muốn ôm nàng vào lòng mà chôn che:

-Chu tiểu thư, cô có ý gì mà cứ nhiên lôi huynh của cô ra đây?

Chu Linh Như giật thót mình, bất giác im lặng như phạm nhân. Chu Hướng Sơn nói đỡ:

-Làm gì có chuyện đó. Cô nương ghét ta hay sao mà lại thế??

Nàng quay sang hắn vẻ khó chịu thấy rõ nói to không để chút ý tứ nào sót lại:

-Chúng ta còn phải chịu không khí đều giả này đến khi nào?

Chu Hướng Sơn không khi nào lại dễ phi khinh vậy. Hắn ta không để ý chút nào lời nàng mà nói vs muội muội hắn:

-Muội mời công tử đây đi dạo quanh hoa viên đi.

Hắn ý nhường không muốn đi nhưng nàng huých tay hắn. Miễn cưỡng hắn đứng dậy đi theo ả nữ nhân lả lướt họ Chu.

Nàng không phải là muốn ở nơi này mà nàng tự tin, có thể chơi đùa ở chỗ này.

-Nàng cùng ta uống chút rượu Chi Mai chứ?

-Ân.

Ha ha. Hắn dùng cách này là hạ sách là thất sách rồi.

Một vò Mai Chi to đùng mang ra. Chu Hướng Sơn kinh ngạc thấy trữ lượng nàng chẳng kém hắn là bao. Cuối cùng hắn đành dùng đến phương thức cuối cùng...

-Ta kính nàng 1 chén

Nàng nhìn vào chén rượu, hơi đục màu.

Nàng cầm lên uống cạn rồi đột nhiên chóng mặt mà đem ngất đi.

Chu Hướng Sơn bế nàng lên đưa vào một thất mật cung.

Không khí ngọt ngào bao trùm căn phòng mỹ lệ.

Đúng lúc chỉ còn hai lớp áo nữa là.....

Thì đột nhiên đôi mắt đẹp của nàng mở to rồi cũng đột ngột như thể một cú đá vô “ hạ bộ” của hắn khiến hắn đau đớn quần quai.

-Thắc mắc vì sao ta dậy ư??

-.....

-Ta có uống đâu! Ăn dưa bở kéo chết nghẹn đó!!!!!!!!!!!!!!

Hừ!

..... Hoa viên họ Chu.....

Xác chết của – sơ qua - khoảng gần 100 nhân. Nnàg tiểu thư họ Chu ngơ ngác, quần áo rách tả tơi, đang ôm mặt khóc.

Hu hu

Không fải vì quần áo rách đâu (đương nhiên). Mà vì nnàg sắp quyền rũ đc hoàng thg đương triều rồi mà lại để mất.....

.....

Sau khi fá tan fá hoang gia trang nhà họ Chu thì đôi “ phu thê” cũng rời về hoàng cung.

37. Chương 37

Hoàng cung.....

-Thưa thái hậu, làm sao....

-Ngụy Danh, người định không nói cả với ta?

-Thưa thái hậu, việc này hoàng thượng đã dặn kỹ chỉ bẩm báo với hoàng thg thôi ạ!

Ngụy Danh khổ sở cúi thấp đầu lúng túng. Mồ hôi đầm đìa. Thân là sát thủ có tiếng, hộ vệ thân cận của đức thánh thg, hần vẫn luôn luôn là 1 kẻ xuất hiện bất thần, oai phong chỉ khi đứng trc thái hậu và hoàng thg hần mới là bản thân, mới sợ hãi rùng mình như thế này trc khí thế ngút trời k thể khác của mẫu tử hoàng gia.

Thái hậu tìm cách khác lấy thông tin:

-Tại sao hoàng nhi sai người tìm hiểu tung tích Hàn quý phi? Chẳng fải đó chỉ là một nô tỳ thôi sao?

Ngụy Danh buột miệng:

-Thân thể cao quý ấy, nếu là nô tỳ thì bất chẳng chỉ là Hoàng tỳ của thiên gia mà thôi!

-Vậy ư? Vậy thân phận cao quý ấy là gì?

Ngụy Danh tiếp tục cúi thấp mặt. Híc! Ai bảo cái miệng bất lg này nói ra chứ?

.....

Một tỳ hầu chạy đến hốt hoảng:

-Hoàng thg, Thái hậu đột nhiên triệu kiến hộ vệ Ngụy ạ!!

Hần hoảng hốt bước thấp bực cao kéo cả nàng vào điện Chúc Dung. Vừa lúc giải cứu cho thuộc hạ.

....

-Thân phận cao quý nào chứ? –Nnàg nhếch mép – Ý thái hậu là cá thân phận hầu nữ ư?

Trong giọng của nàng còn có chút gì đó đau thg khiến Thái hậu bất chợt cảm thấy như mk rất tin tưởng vào lời ns ấy nhưng bất nhiên cảnh tỉnh chính mình, bà ôn tồn nói:

-Hầu nữ? ta cũng muốn tin là vậy. Nhưng ta nhắc cho con nhớ, Hàn Huân Y ạ. Không bí mật nào là mãi mãi đc đâu!

Nàng thoáng chút bối rối nhưng rồi vẫn nở nụ cười vốn dĩ nàng ghét bỏ - là một nụ cười cầu hoà:

-Thái hậu đa nghi rồi.

Hần đứng nhìn một lát rồi cung chêm vào:

-Đúng vậy.

Hắn đưa theo cả Ngụy Danh và nàng ra khỏi Chúc Dung điện.

Hắn kéo tay nàng:

-Nàng về Thục Chi Hoa đi!

Nàng im lặng rời đi để lại hắn với Ngụy Danh trên con đường rộng thênh thang trong Hoa Viên.

Dáng đi của hắn bội phần nghiêm túc:

-Người nói đi!

-Dạ? - Ngụy Danh bối rối.

-Nói đi!

-Hàn quý phi, thực chất là.....

-Thưa hoàng thg, có Tể tướng đại nhân cần gặp. - Một nữ tỳ chạy vào.

Hắn gật đầu rồi nói với Ngụy Danh:

-Để sau đi! Ta phải xem lão tể tướng giờ trò gì đã.

Ngụy Danh ứ ớ định ngăn lại thì hắn đã đi mất hút.

Ngụy Danh thở dài:

-E rằng mọi chuyện đã muộn. Biết thì đc gì. Đau khổ thêm ư? Ái thì đã ái rồi. Ngăn cũng k đc. Nếu phải chẳng từ đầu biết ngăn thì dễ dàng hơn nhiều.

.....

-Tể tướng, khanh tìm ta giữa lúc này làm gì thế?

-Nể mặt thần, hãy tha cho ái nữ Từ Đế Lan của thần. Đừng giam lỏng nó nữa.

-À, ra vậy! Phiên phúc. Khanh đón ái nữ của khanh về phủ mà chăm sóc luôn đi!

Từ Thiên Quân tròn mắt:

-Sao lại vậy ạ?

Hắn im lặng, khiến Từ thiên Quân hỏi lại:

-Sao vậy?

Hắn quay lại đập bàn giận dữ:

-Còn sao nữa? Từ Đế Lan đã là fi của ta, thế mà ngay cả việc ta xử phi cũng bị người thúc ép thì chẳng phải người nên đưa ả về gia phủ luôn đi!!!

Từ Thiên Quân run bần bật quỳ sụp xuống bệ rồng:

-Tha cho thần. Thần xin lỗi ạ!

-Thôi lui đi! Sau đừng làm phiền ta vì những việc này nữa. Rõ chưa?

-Rõ rồi ạ.

Sau khi hắn vào tâm cung, Từ Thiên Quân nghĩ rằng:” Cứ đợi đấy! Tưởng đủ lòng đủ cánh thì thoát khỏi sự khống chế của ta à? Người mơ rồi! Người vẫn chỉ là con rồi mà thôi!

38. Chương 38

Nếu nói kẻ có cái tính hay quên nhất tiếc thay lại chính là Hàn Huân Y xinh đẹp.

Nếu ai đó nói Hàn Huân Y chỉ đc về bề ngoài mà não mông hơn tờ giấy, nàng cũng đành ngậm ngùi.

Vì nàng vừa nhớ ra một việc quan trọng.

Đó là trong lúc thoát khỏi Phong Tinh nàng quên cứu Lan nhi!!!!!!!!!!!!!!

Nhớ đến Lan nhi đáng thg, nàng lại mừng tượng cảnh Lan nhi bị PT ép làm fu nhân. Ặc! Nàng chưa muốn làm tỷ thê của PT đâu.

(Đây gọi là ích kỷ!)

-Lãnh Chân, sao người k nhắc ta?

-Ta cũng đang làm thế, giữa chừng thì tất nhiên mạng của chủ nhân quan trọng hơn Hơn... Hy Lan rồi ạ!

-Hừ! Hy Lan!

-Chủ nhân!

-Bây giờ biết tìm muội ấy ở đâu?

-Hay nhờ tên hoàng thg đó?

-Không. Ta ra lệnh cho người đi tìm và cứu Hy Lan về đây! Không thì.... Hừ!- Nàng trừng mắt lên nhưng trong suy nghĩ có chút gì đó buồn rầu: “ Tất cả có lẽ fải sớm kết thúc thôi! Kết thúc!”

Lãnh Chân nhanh như cắt thì triển khinh công bay mất.

Vốn dĩ, LC là một kẻ rất hiểu ý ng.

Nàng hiểu rõ cái thân phận này vốn dĩ đã không còn là bí mật. Kẻ phản bội!

Nàng mỉm cười. Hắn muốn biết thì dễ dàng để biết thôi. Nhưng tại sao hắn không....?

.....

-Dĩ Như!!!

Nàng giật nảy mình quay lại. Là một nam nhân đã đứng tuổi. Khuôn mặt lạ lẫm nhưng giọng nói thì rất quen. Nàng lạnh lùng nói:

-Người nhầm người rồi.

Nam nhân đó nhảy vào phòng, cư nhiên đóng hết cửa khiến nàng sững ng. Người đó bấy giờ mới tháo lớp dịch dung ra để lộ một khuôn mặt đẹp đẽ, trẻ trung. Một khuôn mặt mà có chết nàng cũng không muốn gặp lại.

-Có chuyện gì mà huynh lặn lội đến đây?

-Ta chờ đã lâu mà không nghe nói gì về việc muội đã giết được hoàng đế nên fải sang đây!

-Tại sao ta fải làm việc cho kẻ đã giết chính mẫu hậu ta?????

-Ta không làm vậy! Thật mà! Muội đáng nhẽ fải nói câu ấy với hoàng đế mới đúng.

Nàng ngạc nhiên cảm thấy giọng nói ấy hình như có chút.... Có chút ấy này khi nói những lời ấy. Nhưng rồi chính nàng không cho nàng được phép nghi ngờ.

Nàng quay lại miễn cưỡng nói:

-Ta sẽ làm thế.Ta sẽ.... giết hắn, khi có thể.

Nam nhân đó đột nhiên nói hơi cay cay giọng:

-Sẽ làm thế ư?

Tay Nam nhân ấy dần dần tháo đi một lớp dịch dung nữa trên khuôn mặt. Nàng mở to mắt. Đột nhiên muồn khóc. Tim đau nhói như đang bị từng mũi dao đâm vào. Trán trán đứng nhìn, nàng mặc cho những giọt nước mắt đã thấm đẫm mi.... Là hấn ư?

...Hấn và nàng cứ đứng nhìn nhau như thế một lúc lâu, lâu đến nỗi nàng tưởng chừng như cả thế kỷ đã trôi qua và nỗi sợ hãi ngày một dâng lên.

Còn hấn, trong tim hấn dường như có cái gì đó đã vụn vỡ, tựa như một tấm gương mỏng manh. Tình cảm của nàng và hấn vốn chỉ có thế. Tình cảm đó khắc trên cát bụi mà hấn tưởng là khắc trên đá. Hấn không mơ mộng, hấn không ảo tưởng nhưng hấn lại chính là một kẻ bị bệnh....

Nước mắt đã ướt đẫm khuôn mặt nàng, hấn thực sự muốn được giơ bàn tay lên lau cho nàng, nhưng mà hình như thân phận của hai người không cho phép hấn làm thế....

Một người là công chúa đương triều nước Hạ....

Một kẻ là hoàng đế Trung Nguyên....

Hai con người ấy còn gì để nói với nhau???

Hấn cuối cùng cũng fả vỡ được sự đau đớn trong tim mà rằng:

-Chào công chúa nước Hạ. Hạ Dĩ Như.

Hấn vốn không định nói như thế nhưng tự nhiên những lời lẽ ấy tuôn ra.

Nàng quệt vội những giọt nước mắt, trái tim bất giác lại nhói lên lần nữa khi nghe lời lẽ chua chát, khách sáo đến lạnh lùng fát ra từ miệng hấn.

Nàng có ý muốn giải thích nhưng lẽ tự nhiên nàng hiểu một điều, vốn chẳng còn gì để giải thích nữa rồi.

Nàng nhắm chặt mắt, miệng mím lại.

Hấn cười khẩy:

-Sao? Công chúa định nói rằng cứ bắt người đi ư? Rồi công chúa sẽ đứng trc đài mà hô lên : Nước Hạ muôn năm chẳng???

Hay là thế nhĩ?????

Nàng hét lên:

-Ta xin người!!!! Ta xin người!! Đừng nói nữa!!!!!! Đừng lại đi!

Hấn hướng đôi mắt trống rỗng, mệt mỏi, nhưng còn vương đọng tình cảm về fía nàng:

-Công chúa xin ta? Công chúa van xin ta ư?Ồ!! Đây sẽ là một điều đáng tự hào của cuộc đời ta đấy!

Nàng mím môi lần nữa:

-Được rồi! Người gọi ngự lâm quân bắt ta đi!

Hấn mỉm cười hơi đau nhưng ma mãnh và đáng sợ:

-Ta sẽ không để nàng trở thành anh hùng, kẻ đc lưu trong sử sách đâu!!!!!! Ta sẽ biến nàng thành kẻ phản bội đất nước....Suốt kiếp bị nguyên rửa!!!!!!!!!!!!

Nói rồi, hấn bước đến nhanh như cắt khiến nàng đứng im không hiểu hấn định làm gì?

Hấn giữ chặt lấy vai nàng và thô bạo đặt một nụ hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng, chế ngự vị ngọt ngào thơm lừng của đôi môi đẹp ấy. Tay hấn di chuyển mạnh bạo thoát y nàng. Nàng giật mình xô ra nhưng với một nữ nhân thì dù tuyệt thế đến đâu cũng không thể sánh đc với sức mạnh của nam nhân. Nàng bất lực để mặc hấn cởi bỏ toàn bộ y phục nàng có trên người. Đẩy nàng lên giường, hấn biến thành một con mãnh thú khao khát dục vọng....

.....

Ngoài trời một vài giọt mưa mùa xuân đã bắt đầu lất phất rơi.

Bên trong xuân tình cũng đã chớm nở....

.....

Sáng hôm sau...

Nàng tựa mình thức dậy, nàng đẩy cái tay đang ôm chặt lấy eo mình ra.

Hắn đã làm đúng như lời hắn nói.

Nàng đã trở thành kẻ phản bội tổ quốc từ giây phút này.

Nàng đã không còn sự lựa chọn rồi.

Nàng nên khóc hay nên cười?????

Huân Y mặc y phục vào rồi đột nhiên tim nàng do dự, nếu giết hắn bây giờ, tỉ lệ thành công rất cao nhưng...

Nàng gạt bỏ ý nghĩ đó và bước ra ngoài trời, thưởng thức chút hương vị của mùa xuân.

Vừa lúc đó, Lãnh Chân thi triển khinh công tới và đem một nữ nhân trẻ tuổi đi cùng.

Nàng khẽ nói yếu ớt:

-Hy Lan à!

Lan nhi chạy tới đỡ nàng, vừa lúc ấy nàng nhìn thấy Lãnh Chân bị thương, nàng quan tâm:

-Không sao chứ? Vết vạ cho người rồi!

Lãnh Chân cúi đầu và đi mất. Bao giờ cũng vậy. Thoảng qua như làn gió mà thôi....

Nàng quay lại khẽ bảo Lan nhi:

-Về phòng đi.

-Dạ. – Lan nhi cúi đầu đáp nhẹ.

Nàng trở vào phòng thấy hắn chưa dậy bèn xuống bếp nấu cháo gà và hầm canh cho hắn.

Khi bước lên, nàng thấy hắn đã bắt đầu tỉnh nhưng nàng tránh nhìn vào đôi mắt ấy. Nàng chỉ cầm cháo đặt lên bàn cạnh giường, giọng nói vẫn ấm áp:

-Ăn đi cho nóng.

Hắn ngạc nhiên thấy nàng vẫn điềm tĩnh đến đáng kinh ngạc, đột nhiên một sự tức giận trào lên cổ hắn. Hắn hất đổ món cháo đi, vô tình trúng phải nàng. Bỗng rồi.

-Có sao không...?

Giọng nói quan tâm từ ngoài cửa như một làn gió lạnh dập tắt tất cả tình cảm mới chỉ dề nhen nhóm của hai người...

—————Hết chap 38—————

39. Chương 39

Là Huyền Minh. Nàng cần môi.

-Có sao không?

Huyền Minh tựa như không thèm quan tâm rằng hắn đang sừng sững ở đó.

Nàng gạt tay Huyền Minh ra không thương tiếc khiến Huyền Minh thoáng u uất.

Hắn mỉm cười rất “chất”:

-Nàng giỏi thật đấy! Cả vương gia đương triều cũng bị lụy vì một vết thương nhỏ của nàng đấy!!

Huân Y mím chặt môi, khẽ nhìn xuống vết thương. Nó bắt đầu tấy đỏ và loang ra một vùng lớn. Nàng tiếp tục im lặng, cam chịu đứng dậy bước ra ngoài. Hắn chợt dạ giọng nói có hơi to lên khác thường:

-Đi đâu vậy?????

Nàng quay lại nói nhỏ giọng nói cũng lạnh đi vài phần không còn nguyên vẹn sự ảm áp dịu dàng như lúc nãy nữa:

-Băng bó vết thương.

Nói rồi, bước chân uyển chuyển của nàng rời khỏi căn phòng để lại hai huynh đệ.

Huyền Minh nhìn hắn :

-Tại sao đệ lại xử sự với nàng ấy như vậy hả?

-Ta làm sao??? Đó là phi tử của ta, ta làm gì đến lượt huynh chỉ dạy sao??

-Nhưng nàng ấy bị bỏng nặng lắm!! - Huyền Minh cự lại.

-Có nhất thiết phải quan tâm nhiều đến thế về vết bỏng của một quý phi không, vương gia?

Hắn nói rồi chĩa cái nhìn lạnh lẽo về phía Huyền Minh. Cái nhìn ấy như xuyên thấu cả tâm gan u uất, buồn buồn của hoàng huynh hắn.

Huyền Minh bỗng chốc bỏ đi cái điềm tĩnh vốn có mà tức giận:

-Sao đệ lại nói thế?

Hắn lạnh lùng nói tiếp k chút đắn đo nhưng dường như phảng phất chút gì đó tiếc nuối:

-Nếu huynh thích Hàn Huân y đến vậy thì huynh hãy đưa nàng ta về làm vương phi đi!!

Hắn nói xong ho vài tiếng khan rồi bất chợt một chút hối hận tràn qua cổ họng hắn.

Hắn nuối tiếc vì tình cảm bao nhiêu năm huynh đệ mà nay chỉ vì một nữ nhân mà hoá thành bọt biển.

Hắn biết lời nói đó đã chính thức đâm một nhát dao lên người hoàng huynh.

Hắn cũng hối hận. Vì nếu nói nàng chỉ là một nữ nhân tầm thg như những ng khác thì thật quá bất công cho nàng.

Hắn gạt bỏ tất cả những ý nghĩ đó, đứng dậy khoác y phục lên người và về tẩm cung của hắn để lại Huyền Minh đứng trơ trọi với một niềm đau khổ mới nhen nhóm trong tim.

Huyền Minh không đủ sức đứng đó để nhìn khuôn mặt mệt mỏi đau đớn của nàng lần nữa nên hết sức chạy thật nhanh khỏi Thục Chi Hoa.

.....

Lan nhi xuýt xoa:

-Đau lắm đúng không ạ???

-Không. – Nàng trả lời. Nàng thực sự muốn nói rằng cái đau của nàng là từ trong tim nhưng vậy thì ích gì, bất chẳng chỉ là những lời sao rỗng.

Lan nhi băng lại bằng lớp vải trắng tinh rồi nhẹ nhàng đưa chân vào chiếc giày giúp nàng.

Bỗng có một nhân chạy đến. Lan nhi buột miệng:

-Nguy hộ vệ!

Ngụy Danh gật đầu rồi quỳ xuống dưới chân nàng:

-Xin quý phi hãy đi mau. Hoàng thái hậu đang hết sức truy tìm thân phận của Người.

Nàng yếu ớt cười nhẹ nhưng thái độ “bất cần đời”:

-Vậy à? Sớm muộn gì cũng thế thôi! Không phải Thái hậu thì chẳng phải hắc cũng sẽ làm thế sao? Như nhau cả.

Ngụy Danh van nài:

-Xin hãy rời đi. Dù không nói nhưng thuộc hạ hiểu rõ hoàng thượng vẫn muốn sự an toàn cho quý phi mới bất chợt tiết lộ tin này cho thuộc hạ!

Nàng lại mỉm cười:

-Sự thương hại cuối cùng của hắc dành cho ta sao? Nếu muốn, hắc vốn dĩ có thể bưng bít mọi thông tin liên quan đến ta. Hắc là ai nào? Là hoàng đế đương triều của Trung Nguyên đấy. Thế nhưng hắc đã ko làm vậy, người cũng không phải lo cho ta. Ta sẽ không cố gắng vùng vẫy hay chạy thoát đâu. Ta sẽ mặc cho số phận.

Ngụy Danh bắt lực thi triển khinh công bay đi.

Nàng quỳ quyết nở một nụ cười nữa: “ Hắc sẽ cứu ta. Hắc vẫn còn dành nhiều tình cảm cho Hàn Huân Y. Thân phận Hạ Dĩ Như bị lộ chỉ là thời gian. Ta đã biết trc. Tuy ta đã là kẻ phản quốc nhưng ta chưa bao giờ nghĩ là sẽ phải chết ở nơi này vì hắc vẫn yêu ta như chính tình yêu bất đắc vạ dĩ mà ta dành cho hắc.”

***** Hết chap 39*****

40. Chương 40

...Hắc sửng sốt:

-Thật sao? Không muốn đi??

Ngụy Danh nói nhỏ:

-Đúng vậy.

Hắc bật cười chua chát:

-Nói không muốn là ko muốn được ư?

Ngụy Danh tiếp tục nói nhưng cảm tưởng tựa như có gần một quả cam to đang chèn họng :

-Quý phi rằng là nếu hoàng thượng muốn cứu quý phi thì chắc chắn quý phi k phải chạy trốn. Quý phi kết luận là vì Người không muốn cứu....

Hắc không nói gì phát tay cho tên cận vệ lui xuống.

Hắc tự cười chính mình. Nàng ta vốn dĩ là một nội gián tài ba thế sao?

Hắc khoác long bào lên triều nghị sự.

.....

Nàng thay y phục cùng Lan nhi nhẹ nhàng bước đến Chúc Dung cung.

Vẫn là cái nhìn không mấy thiện cảm ấy, nàng không lạ gì. Nhưng hôm nay cả Thái hậu cũng rất dè chừng với nàng. Không sao. Tốt thôi.

-Huân Y, con nên bỏ thiết lông trên người con. Trời đầu lạnh đến mức đó....

Nàng liếc khe xung quanh. Hừ. Không lạnh quá mà sao ai cũng mặc thiết lông? Đạo này hình như thái hậu già rồi.

Nàng cam chịu cởi áo lông ra nhưng miệng lẩm bẩm cạnh thái hậu đủ để bà nghe:

-Cái này, có lẽ phải nhờ hần đi săn thêm vài con mãnh hổ. Cái áo lông gấu này cũ quá rồi.

Thái hậu đương nhiên hiểu ý nàng ám chỉ hoàng thượng. Bà khựng người lại, thái độ mất tự nhiên hẳn.

Minh Dung công chúa bỗng nhìn nàng bằng ánh mắt thoáng buồn ả sau hàng mi dài, khi bị nàng phát hiện thì thẳng thốt quay đi.

Nàng toan ngồi xuống thì thái hậu đứng dậy gọi nàng theo vào phòng trong.

.....

-Ta muốn biết con là ai?

-Là quý phi của bốn quốc.

Thái hậu nhíu mày:

-Thực ư? Ta không nghĩ vậy.

-Tuỳ người, thưa thái hậu. - Một nụ cười lạnh lùng xuất hiện trên môi nàng thoáng qua rồi tắt hẳn.

Thái hậu thở dài rất kịch, bộ dạng như bỏ cuộc nhưng thực chất lại ánh lên một nỗi khác trong đôi mắt già đời của bà.

-Được rồi. Cứ cho là vậy. Ta sẽ tạm gác chuyện này lại. Vài ngày nữa, công chúa nước Mạc Hiên sẽ đến đây. Ta e rằng mục đích của họ là cài một mỹ nhân vào đây....

Nàng gật đầu:

-Người nói tiếp đi.

-Ắt hẳn đó hẳn là một mỹ nhân tuyệt sắc.... Cho dù hoàng nhi k thích hay sao thì nhất quyết họ cũng sẽ ép hoàng nhi nạp công chúa ấy làm thiếp.

Nhưng ta không thích điều đó xảy ra. Ta muốn con hãy làm sao đó mà có thể khiến hoàng nhi không cần nạp thiếp mà vẫn giữ hoà khí cho 2 nước....

Nàng bật cười:

-Nhất thiết phải làm vậy?

Thái hậu nghiêng đầu ngạc nhiên.

Nàng nói tiếp:

-Nạp thiếp và trả nàng ta lại thì mới là nỗi nhục của Mạc Hiên quốc chứ?

-Không. Chúng ta phải giữ hoà khí. - Thái hậu nói lại nhưng có chút k kiên định nữa.

Nàng mỉm cười dịu dàng:

-Theo ta biết 2 nước vốn thích hạ bệ nhau lắm mà?

-Ấn.... - Thái hậu suy nghĩ một chút rồi đáp - Việc này ta giao cho con. Hãy làm cho tốt. Thì thân phận của con sẽ tạm thời sẽ không bị đảo bới cho dù ta đang hết sức tò mò.

Nàng gật đầu lần nữa.

Đây sẽ là một thời cơ tốt

41. Chương 41

Nàng chuẩn bị tất tần tật mọi thứ cho việc “ chào đón” công chúa Mạc Hiên quốc.

Tây cung đc dọn sạch sẽ hầu như không chút bụi.

Hai trăm bộ váy, và y phục được đặt làm lập tức.

Nàng lấy từ kho vàng quốc khố ra 1 tấn vàng để làm đồ trang sức.

Quả thực việc này tốn kém đây...

... Vài ngày sau...

Lan nhi tất tả chạy tới:

-Tỷ tỷ, nàng ta đến rồi.

Nàng diễm tĩnh nói:

-Ai đến cơ?

-Công chúa nước Mạc Hiên ạ.

Nàng không bước ra nghênh tiếp mà quay gót vào cung. Lan nhi ngạc nhiên chạy theo.

.....

Các phi tần và đại thần triều đình đang đứng khom nom cúi mình.

Hoàng hậu mỉm cười vẫn là nét buồn buồn đó:

-Chào công chúa.

Hoàng hậu dứt lời thì những ng còn lại gập ng chào.

Công chúa Mạc Ái Di liếc mắt rồi hỏi:

-Ta nghe nói hoàng thượng quý quốc có 7 phi mà? Một người nữa đâu?

-Cảm ơn công chúa còn nhắc đến ta.

Một tiếng nói dịu nhẹ vang lên. Bóng dáng nàng đã xuất hiện từ xa.

Nụ cười thường trực trên môi nhưng đôi mắt thì tố cáo nụ cười giả tạo ấy.

Nàng mặc trên người bộ y phục màu trắng dát vàng. Trên đầu cài một cây trâm phượng.

Khuôn mặt đẹp trắng bật nổi giữa ánh sáng ban mai.

Mạc Ái Di nhìn nàng một lúc rồi khinh khỉnh quay đi. Đôi mắt hiện lên tia khinh miệt.

Nàng không quan tâm lắm mà thì thầm vào tai hoàng hậu rồi vừa xuất hiện lại biến đi.

Mạc Ái Di hần học nhìn nàng từ đằng sau.

,.....

Tây cung...

-À ta là ai vậy??????????

-Thưa công chúa, đó là Hàn Huân Y , danh là Băng An quý phi. Hiện là nhất sủng của hoàng thượng.

-Nhất sủng???

-Dạ.

Mạc Ái Di thăm rửa rồi tự người vào chiếc gò đệm về mặt thú vị.

.....

Nàng đi đi lại lại trong cung.

Lát sau Lan nhi bước vào:

-Đã chuẩn bị xong nữ trang mà tỳ cần.

-Ân.

Nàng trả lời với khuôn mặt đắc thắng.

Bước chậm rãi đến Tây Cung, nàng giữ trên mình một nụ cười muôn thuở.

-Ta muốn gặp Mạc công chúa.

-Đợi một chút.

-Mời vào.

Nàng tháo giày bước vào. Đằng sau là Lan nhi với một hộp khảm trai rất đẹp.

Mạc Á Di chỉ tay mời ngồi rồi hỏi:

-Chuyện gì vậy??

-Ta chỉ muốn tặng quà cho công chúa rồi về thôi.

Nàng nói khẽ, nụ cười tự mãn nhẹ nở trên môi.

Lan nhi đặt hộp khảm trai lớn lên bàn.

Mạc Á Di tròn mắt, rồi đôi mắt dịu lại:

-Quà ư?

-Chỉ là nữ trang và.... – Nàng cố ý lấp lửng câu nói.

Mạc Á Di không hỏi. Nàng nói tiếp:

-Nếu như công chúa không bận gì thì ngày mai hẹn công chúa ở Nguyệt hồ.

Nàng đứng dậy, bước xa cung chừng 100 bước thì bật cười to. “ Kế hoạch bắt đầu”

....

Mạc Á Di mở hộp khảm ra vô cùng kinh ngạc. Một hộp đầy nữ trang. Những loại quý hiếm hết sức.

Mạc Á Di nghiêng răng.

Đều là những món đồ mà Mạc Hiên quốc không có phải mua từ TRung Nguyên.

.....

Thư phòng...

-Nàng đến đây có chuyện gì quan trọng à? - Hấn lặng lẽ hỏi tay vẫn cầm sách, mắt vẫn dán chặt vào những dòng chữ.

Nàng khẽ nói ngắn gọn:

-Hẹn Người ở Nguyệt hồ.

Hấn không nói gì.

... Nguyệt hồ....

Nàng ngồi ở đó. Mặc bạch y. Tay gảy đàn. Dáng vẻ thoát trần mờ ảo. Ở đó có hai kẻ bỗng dưng bị hẹn đến. Hai kẻ đó đag cùng làm một việc là thưởng đàn.

Mạc Ái Di thầm nhìn trộm hắn. Khuôn mặt mỹ nam, đôi mắt sắc cạnh. Tuyệt mỹ. Mạc Ái Di không tự chủ xích lại gần hắn một tý.

Tất cả những hành động đó không qua mắt đc nàng.

Kết thúc bản đàn, nàng bước đến cạnh hắn, khẽ hôn lên đôi môi hắn. Hắn ngẩn ra rồi cười chua chát. Tất cả chỉ là thế. Mạc Ái Di tức giận đến điên lên.

Đưa Mạc Ái Di lên tận chân mây rồi tuột thả xuống cho đau đớn ê chề, cảm giác mãnh liệt của sự ham muốn sẽ ép nàng ta làm việc mà Hàn Huân Y cần.... Như vậy chỉ một chút mảnh khoé việc lớn đã được thực hiện tưởng chừng dễ dàng quá mức.

Một cái đầu cơ mưu sẽ hữu hiệu trong lúc này. Hắn cười khổ. Hắn rốt không thể tách khỏi nàng....

—————Hết chap 41—————

42. Chương 42

Sau khi Mạc Ái Di đi rồi, hắn mĩa mai nhìn lại khuôn mặt nàng lần cuối rồi quay gót bỏ đi không thèm nghe nàng giải thích.

Nhưng mà, nàng tại sao phải giải thích với hắn?

Nàng tự nhiên thấy nhói nhói đau đớn từ trong tim. Giống như tiếng động của một cái gì đó đang đổ vỡ, sụp sập hẳn trong trái tim nàng vọng ra.

Nàng tự nhắc mình:

-Ta không có yêu hắn, ta chỉ... chỉ là vì Hạ quốc. Đúng rồi Hạ quốc.

Trong khi nàng tự nhắc mình như một kẻ điên, một kẻ làm việc xấu mà chỉ chăm chăm tìm lý do biện minh cho chính mình; thì hắn đang đứng ở một góc gần đó, thở hơi thở nặng nhọc đau đớn, hắn yêu nàng, và yêu nhiều tới mức nào thì hắn không biết, nhưng cái cảm giác không có nàng bên cạnh hắn tưởng chừng như hắn cũng sẽ chết đi.

Hắn nghe thấy nhịp đập mạnh mẽ đòi hỏi ở trái tim khi đôi môi ấm áp của nàng chạm vào môi hắn. Khi đó hắn chỉ muốn qùng tay lên ôm chặt lấy nàng để dù sau đó bị nàng chế giễu, cười cợt cũng không sao. Thế nhưng cuối cùng, hắn không yêu nàng bằng danh dự của hắn. Và bây giờ, hắn tin chắc nàng cũng thế. Nàng yêu đất nc của nàng hơn yêu hắn.

Hắn và nàng khác nhau từ lần đầu gặp mặt rồi.

Nàng là con người của sự năng động, của một con linh dương có thể nhảy hết đồi núi trên thế gian này, còn hắn, hắn là kẻ cần quyền lực, ham muốn nó, và tình yêu quyền lực đến với hắn tưởng chừng như hắn không chịu nổi khi là một kẻ đứng sau ng khác.

Đột nhiên một giọt nc mắt lạnh giá mằn mằn rơi từ hốc mắt khô khốc của hắn xuống.

Hắn cảm nhận cơ thể mình đang nóng lên. Hắn không cần gì cả. Hắn chẳng cần gì, ham muốn của hắn bây giờ, hiện tại lúc này chỉ là được ở cạnh nàng, được ôm nàng thật chặt, cái ôm của sự yêu thương chứ không phải của sự giả tạo và lạnh lẽo.

Hắn chạy nhanh đến hồ, nhưng bóng nàng đã biến mất....

Hắn thất thểu quay người lại thì nghe tiếng nói ngay sau lưng và một cái ôm xiết hắn.

Hắn định quay lại thì giọng êm ái của nàng vang lên:

-Đừng quay lại! Xin... chàng đừng quay lại! Chàng quay lại thì thiếp.... thiếp... không chịu được đâu.....

Hắn kinh ngạc, giọng nàng sao bỗng trở nên tràn đầy tình cảm và ghen ngào khắc hẳn vẻ lạnh lùng ban nãy....

Hắn im lặng nghe tiếng thở ngắn ngắn, kìm nén của nàng ngay sau lưng, vàrồi cái ôm ấy lỏng dần, nàng đã quay đi.

Hắn nhìn bóng nàng xa dần nhưng không sao dám bc thêm bc nào để đuổi theo nàng....

Nàng đã dùng cách này để kết thúc... Nhưng hắn không cho phép...

Nàng là ng mở đầu nhưng hắn phải là kẻ kết thúc...

Hắn tự nhủ rồi cay đắng bc về cung....

.....

Nàng từ Nguyệt hồ trở về trong tim bất chợt nhen lên cái gì đó như hy vọng vậy...

Nàng thấy sự ham muốn sở hữu trong nàng lại trở dậy rồi...

Giá như hắn làm khác đi, nàng sẽ không vậy....

.....

Chúc Dung cung....

Nàng tỉnh dậy trong bộ dạng mệt mỏi, trong người cứ thấy khó chịu.

Soi gương mà nàng tá hỏa, mắt thâm quầng, tóc rối bù, môi nhợt nhạt. Thảm hại quá!

Lan nhi từ ngoài bc vào vội vã:

-Tỷ tỷ, sáng nay có buổi triệu tập phi tần ở Cung Chúc Dung, người phải nhanh lên.

-Ân.

Bằng tài trang điểm của Lan nhi, vết thâm quầng và “ di tích” đã biến mất khỏi mặt nàng. Tuy nhiên nếu những ng tinh ý sẽ không khó để nhận ra. Nàng kệ thây.

Bước như gió cuốn đến cung Chúc Dung, nàng tựa hồ thấy tất cả những “ kẻ thù truyền kiếp” của nàng đều ở đây.

Mạc Ái Di đang trò chuyện, cười tươi với Thái hậu.

Tỷ muội họ Từ đag vui vẻ nghe chuyện....

Nàng đến mà không ai quan tâm lắm.

Nàng ngồi xuống cạnh đó....

-Thái hậu, bên Mạc Hiến quốc, có vài lụa nhuộm hoa rất tinh xảo..... Ta có đem vài tấm biếu thái hậu.... Cũng có vài tấm do ta tự tay dệt...

Thái hậu cười:

-Ồ, cảm ơn công chúa.

Nàng nhìn khe mấy tấm lụa. Thường thôi.

Nàng chen vào vẻ háo hức:

-Công chúa dệt sao?

Mạc Ái Di tự mãn đáp:

-Là ta.

-Ân. - Một nụ cười giễu cợt xuất hiện trên môi nàng.

Mạc Ái Di hỏi lại giọng nói lẩn sự khó chịu:

-Người cười gì?

-Thế mà.... Ta tưởng của bọn nông nô vồng nào dẹt chứ?

-Cái gì?

Nàng cười chỉ trỏ:

-Xem này.... Đường này bị lỗi... Trái sang... tuồn phải rồi mới được chứ???

Thái hậu tròn mắt, những lỗi ấy chỉ người tinh mắt trong nghề mới nhận ra...

Mạc Ái Di im bất.

Nàng nói to :

-À...Mạc công chúa, không biết công chúa có cảm tình gì với Hoàng thượng không nhưng người đang muốn hỏi công chúa về làm phi ?

Mạc Ái Di đột nhiên thẹn thùng cúi mặt.

Thái hậu để ý trên mặt nàng có một nụ cười vẻ cười cợt nhưng khó chịu. Giọng nàng lúc hỏi Mạc Ái Di cũng rất bình thường, không lẫn chút tình cảm nào, tựa như nàng chỉ kẻ ngoài thôi.

Mạc Ái Di đỏ lựng mặt:

-Ta không dám tự quyết.

Thái hậu biết ý, vỗ vai Ái Di:

-Ta luôn luôn hoan nghênh công chúa. Và ta rất mừng khi được nhận công chúa vào hậu cung này.

Mạc Ái Di cười thẹn:

-Đa tạ thái hậu. Ta ... ta thì đồng ý...

Nàng cười mãn nguyện nhưng rất cay đắng:

-Vậy lễ nạp phi cũng nên được tổ chức sớm nhỉ???

Nàng nói nhẹ tựa như cung này nàng mới là hoàng hậu nhưng tất cả hưởng ứng:

-Đúng vậy.

Mạc Ái Di cười sung sướng rồi cáo lui. Nàng thở dài. Ngu ngốc.

Thái hậu nói khẽ vào tai nàng:

-Đến lúc, Mạc Ái Di đê nạp làm phi, con cũng phải được lên ngôi vị hoàng hậu. Con làm được chứ?

-Tất nhiên. - Một nụ cười tự mãn xuất hiện trên đôi môi nàng....

—————Hết chap 42

43. Chương 43

Ngày hôm sau đến nhanh tựa như cơn gió. Nàng thơ thẩn ngồi bên cửa sổ - bộ dạng kỳ lạ và thực nữ hiếm gặp ở nàng.

Nàng ngẫm nghĩ và chợt cảm thấy bối rối hệt như một cô nàng mới chỉ biết sự đời...

.....

“-Bắt nữ nhân đó lại!

Nàng sợ hãi khiến khuôn mặt đẹp kì lạ.

Nam nhân đó bước xuống khiến dân chúng cúi rạp.

Hắn ta bực bội nhìn nàng:

-Nghe đây, ta không muốn giết ngươi nhưng số mạng ngươi tùy thần số mệnh.

Đây là 2 viên bội ngọc, một cái ghi Tử, còn lại thì ghi Sinh.

Chọn đi.”

.....

Cái giọng hách dịch ngày đầu tiên gặp gỡ của hắn chưa bao giờ nhạt đi trong nàng.

Thú thực nàng chẳng nhớ kỷ niệm nào về hắn ngoài cái kỷ niệm oái oăm ấy cả...

Nhưng bây giờ nàng lại phải chà đạp vào tình cảm ấy chỉ để cống hiến ột thứ vô hình nào đó mà nàng không rõ....

.....

Trong cung hoàng thượng....

-Hộc hộc... - Hắn ho liên tục, thổ huyết.

Ngự ý tất tả chạy tới khám mạch. Ông ta lắc đầu vẻ sợ sệt. Hắn gằn giọng:

-Chuyện gì không hay à?

-Thưa, Người đã bị trúng độc....

-Độc gì???? - Hắn hỏi khê vì sức lực đột nhiên cạn kiệt.

-Độc ... độc của một loài rắn...

Nghe giọng ông ta lấp lửng hắn hiểu ngay câu sau sẽ là độc đó không giải được ở nc này.

Hắn trấn giữ cơn ho để bình tâm suy nghĩ: “ Ta không có ăn hay uống gì trong ngày hôm nay, ngoại trừ canh hầm do mẫu thân làm...”

Vài h sau đó tin hoàng thượng bị trúng độc không hiểu sao lan khắp hậu cung....

Và cùng lúc đó ngta tìm thấy huyết tán cài nhuyễn ngay trong phòng hoàng hậu.... Đó là loại độc mà hắn trúng phải...

....

Hoàng hậu tới tả trong bộ y phục phạm nhân liên tục gào thét rằng:

-Thiếp không làm như thế! Có kẻ *** hại thiếp! Thiếp không làm xin hoàng thg khai ân...

-Thiếp không làm! Hoàng thượng!!!!!!!!!!!!!!

Nàng đứng bên thái hậu nở nụ cười lạ lùng. Gào đi! Gào to lên! Hoàng thg ư? Hắn đng nằm liệt chờ người mang thuốc giải đây! Hừ!

Chẳng mấy chốc theo ý nàng, Thái hậu đã ban lện phế truất và xử tử hoàng hậu.

Nàng nghiễm nhiên đc coi là người sẽ trở thành hoàng hậu kế vị...

....

Hắn thở nhẹ nhìn nàng ngồi bên chẩm khăn ướt rồi khi tất cả đã lui ra, hắn nhẹ nhàng nói:

-Nàng đưa ta thuốc giải nếu chưa muốn ta chết thật!

Nàng bật cười khê không hỏi vì sao hắn biết mà đưa hắn thuốc rồi nhét vào miệng hắn.

Hắn mỉm cười.

Nàng thở dài:

-Tại sao không nói là chàng ghét ta hả?

-Ta không ghét nàng! Dù nàng muốn cướp đi mạng sống của ta đi chẳng nữa....

Nàng chua chát nói:

-Đồ ngốc!

-Ta ngốc hay... ta giả ngốc thì nàng chưa biết đâu...

Hắn nói thật khê trc khi nhắm nghiền mắt chuẩn bị thức dậy mà đón xem kịch hay của nàng... và cũng là chuân bị ần kịch của hắn...

—————Hết chap 43—————

44. Chương 44

Nàng đứng dậy thật khê bước ra khỏi phòng hắn.

Thái hậu đứng ngay đó ra hiệu im lặng rồi bà dẫn nàng đến tắm cung của bà.

Nàng đang mệt mỏi và thú thực cũng chẳng còn sức mà hỏi han.

Thái hậu chạm nhẹ tay vào hình con nhân sư ở góc trái căn phòng.

“Roẹt... Roèn.. Roẹt”

Một mật địa dc mở ra. Nàng kinh ngạc khê mở to hơn một chút đôi mắt của mình.

Mở mắt từng bước cầu thang, nàng ho nhè nhẹ. Lốp bụi ở đây tựa như ngàn năm rồi ấy!

Thái hậu lặng thinh không nói một tiếng nào cả.

“ Cộp’

Khi bước chân cả hai đã chạm vào bậc thềm cuối cùng , thái hậu dừng lại một chút để nói vs nàng:

-Nghe đây! Từ đây đến khi ta bảo, con không được hé răng nói một lời nào. Bất kỳ ai hỏi con con cũng phải im lặng lạnh lùng và không phản kháng, rõ chưa?

-Dạ. – Nàng đáp.

Thái hậu đi trc mặt bà bây giờ lạnh như tiền.

....

Đột nhiên trc mặt họ xuất hiện một nam nhân góm ghiếc, râu tóc loà xoà, khung miệng mở to để lộ hàm răng đen xỉ. Nàng trong lòng thầm ghê tởm, một khí chất buồn nôn trào lên cổ nàng.

Nam nhân đó bước lại gần nàng, lè cái lưỡi dài liếm lên tóc nàng. Nàng rợn tóc gáy định hất hắn ta ra thì thái hậu quay lại trừng mắt. Nàng lơ hẩn và đi tiếp, sắc thái lấy lại vẻ lạnh lùng, trong đầu nàng hiện giờ chỉ có một suy nghĩ: “ Ta muốn tắm”

Thái hậu dừng lại trc một thác nc nhỏ. Một nữ nhân trông thanh tú và ít ra không đẹp thì cũng còn hơn tên nam nhân bệnh hoạn đó.

Hắn đang liếm lên thắt lưng nàng một cách đáng tởm lợm.

Nữ nhân nọ khoát tay. Tên nam nhân ấy dợm bc đến bên nữ nhân đó.

Nữ nhân hỏi thái hậu một cách hỉ hả:

-Lại đến à?

Thái hậu nhìn nữ nhân đó bằng nửa con mắt rồi cầm tay nàng kéo qua thác nc.

.....

Một cái điện thờ to lớn lộ ra.

Tượng một vị nữ thần xinh đẹp đứng trên cái bục.

Nàng đọc đc dòng chữ:

“ Ta là kẻ thống trị thế gian. Ta là nữ thần của hoàng gia. Ta sẽ cho tất cả biết đc câu trả lời ọi câu hỏi. Sự”

Câu sau do mờ quá nàng không tài nào dịch đc.

Thái hậu nói:

-Đây là vị thần nữ chọn ra các hoàng hậu cho hoàng gia. Ai đc nữ thần đồng ý thì mới cơ may đc chọn.

Bức tượng đột nhiên rùng mình, và từ sau nó bc ra một nữ nhân tuyệt thể quanh ng nàng ta phát ra ánh hào quang đẹp kỳ lạ.

Thái hậu bc ra ngoài và nàng còn nghe đâu đây tiếng hét ghê rợn của nam nhân bệnh hoạn đó...

Thần nữ nói với nàng:

-Ồ! Công chúa Hạ quốc đại giá quang lâm muốn làm hoàng hậu sao?

Nàng kinh ngạc mở to mắt vì nàng vốn không tin vào thần nữ, đó chỉ là những bọn thích xàm ngôn nhưng.....

—————Hết chap 44.1—————

Nàng trở mắt nhìn Thần nữ một lúc lâu rồi như nhận ra hành động khiếm nhã ấy, nàng khẽ cúi đầu, mặt đột nhiên cảm thấy như bị xỉa xói.

Thần nữ cười nhẹ nhìn nàng:

-Thế nào? Công chúa còn gì nữa không hay cứ định thế này?

Nàng lạnh lùng cười mỉa đáp lễ:

-Ha ha! Thần nữ, lũ tạp nham các người thích điều tra người khác rồi vờ cao quý mà giở trò hoang ngôn sao?

Thần nữ biến sắc khó chịu nhìn nàng:

-Đừng phát ngôn ra những từ dơ bẩn đó trên đôi môi đẹp của công chúa.

Nàng giật mình, cuối cùng hỏi:

-Người muốn gì?

Thần nữ nhìn lên thác nước:

-Công chúa, Người đã hỏi một câu hỏi tu từ ngu ngốc đấy! - Đột nhiên TN nhìn xoáy vào nàng- Còn công chúa thì sao? Người muốn làm hoàng hậu bản quốc chăng?

Nàng khẽ nhìn xuống chân và lúng túng trc câu hỏi quá trực diện của Nữ nhân trc mặt.

Nàng thở dài:

-Đúng!

-Và điều công chúa thực sự muốn là gì? Quyền lực ? Hoà bình? Hay mạng sống của hoàng thượng?

Nàng đột nhiên ngó trừng trừng thần nữ với vẻ giận dữ mà không rõ vì sao.

Thần nữ bật cười:

-Ra là vậy.

Nàng giận dữ hỏi lại:

-Ý gì hả?

-Nàng yêu hoàng thượng. Phải vậy không?

Nàng cười khẩy:

-Tuỳ người nghĩ sao cũng được.

-Ồ! - Thần nữ khẽ thốt lên rồi đôi con ngươi đen của nàng ta lại lần nữa chĩa vào nàng- Vậy công chúa từ bỏ ý định làm hoàng hậu rồi chăng?

-Chưa bao giờ.

-Vậy thì.... Nếu đc chọn giữa Hạ quốc và đất nc này, công chúa sẽ chọn cái gì? Hạ quốc với sự đau đớn của huyết thống hoàng gia rắc rối hay bản quốc với tình yêu mãnh liệt của hoàng thg?

Nàng im lặng không đáp. Có cái gì đó ở nữ nhân này khiến nàng cảm thấy bối rối và sợ hãi sự thật mà nàng ta vừa nêu ra.

Nàng không muốn chọn và sẽ không thể chọn.

Thần nữ tiến lại gần nàng hơn...

-Công chúa có thể vừa làm hoàng hậu vừa bảo vệ hoà hảo giữa hai nc mà? Ai to gan dám chạm đến cố hương của hoàng hậu đương triều nào?

Nàng ngẩng nhìn thần nữ với đôi mắt long lanh:

-Ta sẽ làm hoàng hậu. Nhưng là theo cách của ta.

Thần nữ lạnh lùng cười. Nụ cười lẫn khuất sự bất bình và phật ý.

Bỗng nhiên có một vật gì đó lạnh lạnh sắc nhọn đang cứa nhẹ vào cổ nàng.....

——Hết chap 42.2-

Nàng sợ hãi và giật mình quay lại.

Đôi đồng tử nàng mở to kinh hãi.

Kẻ đó quay chuôi kiếm lại...

“ Bốp”

Cú đánh vào gáy khiến nàng ngất lịm....

.....

Hắn tỉnh dậy. Bước ra ngoài.

Bóng dáng Thái hậu thật khác thường.

Bà không từ tốn và nhẹ nhàng như thế nữa....

Bà vội vàng và mệt mỏi....

Hắn nhắc mình rằng.... Chắc hẳn hoa mắt....

Thái hậu đến bên hắn, giọng bà âm trầm nhưng hơi hoảng:

-Hoàng nhi, Huân Y có ở đây kh ông?

Hắn thản nhiên có phần dừng dưng:

-Không. Mà sao vậy?

-Nó biến mất rồi! – Thái hậu nói.

Hắn hoảng lên ra lệnh:

-Cấm vệ quân đâu? Tìm quý phi về đây! Ngay lập tức....

Và Đâu đó thoáng một nụ cười đáp ứng mãn nguyện thêm phần ranh mãnh....

.....

Nàng mơ màng tỉnh dậy.

Một căn nhà gỗ đơn sơ.

Nhìn lại bộ quần áo mình, nàng kinh hãi.

Là sao cơ chứ?

Tại sao nàng lại mặc bộ quần áo màu lam này???

Nàng bước ra ngoài.

Một ngôi nhà hoang sao?

.. Bỗng ở phía cửa, một người bước vào.

Nàng dịu mắt lại, hỏi:

-Người muốn gì?

Thần nữ cười nhẹ thật khẽ:

-Dịu dàng nào công chúa. Thư thái một chút đi. Người không thấy Mặt Trời đã dần ló rạng, và cây cỏ ở đây thật xanh tươi sao??

-.....

-Sống ở một nơi này thật đáng mãn nguyện!

Nàng giật mình nghe thần nữ nói câu đó. Nàng trầm nghĩ với nỗi sợ hãi tiềm tàng trong tâm trí: “ Liệu ta sẽ mãi sống ở đây suốt đời sao? Liệu ta sẽ sống thế nào với khung cảnh tầm nhàm, tẻ nhạt và hết sức tẻ nhạt này?? Ta phải làm sao đây? Tại sao ta luôn cảm thấy bất lực khi ở gần ả nữ nhân này?? Ta không thể sống đc và sẽ chết mòn ở đây!!!!!!!!!!!!”

Như đọc được suy nghĩ của nàng, Thần nữ mỉm cười:

-Người sẽ không phải sống ở đây suốt đời đâu. Nhưng....

-Nhưng sao? – Nàng mở miệng khó khăn.

-Nhưng chúng ta sẽ có một thỏa thuận nhỏ!

Nàng nhìn thần nữ:

-Chúng ta có gì để thỏa thuận sao?

Thần nữ bật cười:

-Có nhiều nữa là đằng khác.

.....

-Người nói gì?

Nàng hét lên phẫn nộ.

-Đây là cách tốt nhất cho Người. Hoặc Người sẽ tàn kiếp ở đây hoặc Người sẽ làm như ta bảo. Thế nào? – Ánh mắt thần nữ không còn vẻ đùa cợt mà đầy nghiêm khắc.

Nàng lưỡng lự:

-Nhưng....

-Tất cả sẽ đc bảo đảm. Người không phải lo, Thừa hoàng hậu.

Nàng cười nhẹ giấu cợt:

-Chưa phải thế.

-Nhưng sẽ là thế. Và không thể khác thế. - Thần nữ khẳng định chắc nịch, khuôn mặt nàng ta có vẻ mãn nguyện nhưng cũng có vẻ âu lo.

Nhưng nhìn khuôn mặt thần nữ lại khiến nàng thấy an tâm.

Thần nữ nói:

-Người nằm nghỉ đi. Người cần nhiều thời gian chuẩn bị mà. Sẽ có người đến giúp.

Nàng ngồi xuống chiếc giường tre thẫm mong tất cả sẽ đc chuẩn bị kỹ lưỡng.

.....

-Tìm thấy chưa??- Hắn quát lên một cách giận dữ giọng hơi khàn khàn vì chưa khỏi hẳn bệnh.

Bọn thị vệ xanh mặt lắp bắp:

-Dạ... c..hưa ạ! Quý... p..hi như biến mất hay... b. ốc hơi đi luôn ạ.

Hắn rút cây kiếm ra giơ lên nhưng rồi hạ xuống, chống ở mặt đất.

Cây kiếm oằn cong lại vì bàn tay ép chặt của hắn.

Một nụ cười nữa từ đâu đó cũng gần đó lại xuất hiện.....

....

Căn nhà gỗ ngoại thành....

Nàng bước ra sau màn trướng...

Trên người mặc bộ y phục màu xanh dát vàng.

Trên tóc có 2 cây trâm vàng cài hờ một cuộn tóc. Phần còn lại đc thả xuống. Chúng chảy tràn khắp bờ vai nàng. Một sô còn phất phơ ở khuôn mặt trắng ngần của nàng. Bông hoa mầu đơn đc cài lên trán nàng....

Khuôn mặt với ngũ quan hoàn hảo.

Nét mạnh mẽ và ranh ma ẩn sau cặp mắt to với sự ngây thơ rất kịch.

Thần nữ vô cùng ngạc nhiên:

-Công chúa. Người quả là một đại mỹ nhân!

Đã lâu rồi, nàng không chăm sóc bản thân và cũng lâu rồi không ai khen nàng vì họ chỉ biết rạp dưới chân nàng vì hãi hùng.

Thần nữ thầm nghĩ: “ Tất cả đã hoàn hảo để thực thi một kế hoạch lạ lùng nhất! Thật đáng ngạc nhiên! Ngạc nhiên vì mệnh lệnh mà ta phải thực thi và vì thứ ta thực sự muốn làm...”

Nàng cũng theo đuổi suy nghĩ của riêng mình là thầm mong rằng tất cả không có gì chệch quá!

Mong tất cả sẽ chấp nhận cái mới này.

45. Chương 45

Nàng bồn chồn đi lại trong phòng. Thần nữ nói khẽ về bất ý:

-Người dừng lại đi! Tất cả sẽ ổn thôi. Ta đã gửi thư cho đại huynh người rồi.

-Nhưng mà... thế này thì... - Nàng bứt rứt vặn tay nói ngập ngừng.

Thần nữ im lặng một lúc lâu rồi bước đến chỉnh lại cây trâm cho nàng:

-Phải lấy lại thân phận vốn có của Người chứ!

Trong một thoáng giây ngắn ngủi nào đó, nàng nhìn thấy tia sát khí trong mắt Thần nữ...

....

Hoàng thái hậu đang ngự viên lâm tranh ở hoa viên thì thấy Mật Dung hối hả chạy vào:

-Bẩm thái hậu, Học... - Cô cung nữ hổn hển thở.

Thái hậu điềm tĩnh nói:

-Có chuyện gì vậy?

-Tin gấp!! Hoàng thượng vừa nhận đc tin hoàng muội của hoàng đế đương triều nước Hạ - công chúa Hạ Dĩ Như đã khỏi giá đến đây.

Trong thư, hoàng đế Hạ quốc còn bày tỏ ý muốn khiến muội muội của hần ta đc làm....

-.... Làm gì? – Thái hậu hỏi lại có chút âu lo, trong đầu chợt hiện lên chữ “ Hàn Huân Y”. Không thể chối bỏ rằng bà đang rất lo lắng cho Hàn Huân Y. Sợ rằng công sức đổ sông đổ biển.

-Làm hoàng hậu bản quốc ạ.

-Lý nào lại thế? – Bà không hài lòng ném cọ vẽ xuống sàn.

Mật Dung nói tiếp:

-Bởi vị hoàng đế ấy nghe tin cố hậu đã bị trục xuất và xử trảm vì không coi trọng tiết hạnh.

Thái hậu khó chịu, lật đật đứng dậy:

-Hoàng nhi nói sao?

-Hoàng thượng không nói gì, tựa như không quan tâm chỉ vào thư phòng đọc sách.

Thái hậu mỉm cười, vết nhăn trên trán rõ hơn:

-Vậy là đc rồi!

....

Nàng đứng dậy sau khi nghe thần nữ bảo: “đến giờ rồi”

Nàng bấm chặt móng tay sâu hơn, máu cơ hồ có thể chảy nhưng nàng không hay biết, đáy mắt thuở hồ đã đông cứng. Nàng nhẹ nở nụ cười. Ta sẽ thay mặt thần linh ngự trị tất cả!!

——Hết chap 43.1-

Nàng thăm cười rồi lên kiệu.

....

Thái hậu đi lại trong phòng về mặt phật ý khó chiều.

Bà ngạc nhiên thấy hoàng nhi của bà thần nhiên đồng ý hôn sự này với nc Hạ. Tại sao nhi???

....

Mạc Ái Di nghe tin công chúa nc Hạ sẽ đc tấn phong Hoàng hậu thì tức giận hết sức.

Nàng ta rồi trí. Cố hậu đã không còn nay lại thêm một ả công chúa nào đó...

Tức chết mất...

....

Từ Đế Lan ngồi trên sập, tay cầm chén trà

Từ Đế Tử chạy vào:

-Tỷ tỷ!!

-Sao?? Chuyện gì??

-Hoàng thượng chấp nhận hôn sự với Hạ quốc rồi!!!

Từ Đế Lan đánh rơi chén trà “ choang”:

-Lẽ nào bệ hạ sợ Nc Hạ ư???

-.....

-Không thể nào.

Từ đế Tử chếp miệng một mồm.

Từ Đế Lan khẽ nói:

-Sao vậy được????

.....

Sau khi điếm qua một số sự việc ta đã thấy đc cái ảnh hưởng lớn lao của tin : “ Hoàng hậu sẽ là công chúa nước Hạ”

Chả là Hạ quốc với Trung Nguyên chẳng phải thân thiết gì cho cam nên tin này động trời là phải rồi!

....

-Công chúa Hạ quốc đã đến, thưa Thái hậu!!

....

-Công chúa ấy đã đến thưa, Mạc công chúa!

....

-Công chúa nước Hạ đến rồi, thưa nhi vị quý phi!!

...

-Bẩm thánh hg, Hạ Dì Như đã đến!!

....

Tất cả nữ nhân trong hậu cung ủa ra chào đón hay nói cách khác là nhìn xem dung nhan vị công chúa ấy thế nào mà đc chọn làm hoàng hậu!!!

Chiếc váy xanh đc vén ra.

Một bàn chân đi đôi giày màu tím bước xuống.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ.

Mọi thứ hoàn hảo không tỳ vết...

Thế nhưng.....

Thái hậu kinh ngạc nhìn kỹ, rồi nói:

-Hàn Huân Y, con đây ư???

Hạ Dĩ Như lạnh lùng nói:

-Thái hậu xá tội! Ta là Hạ Dĩ Như, công chúa Hạ quốc! Thái hậu không nên gọi ta bằng cái tên thấp hèn của tỷ nữ ấy.

Thái hậu trầm nghĩ: “Ý của nó là bảo ta quên đi thân phận Hàn Huân Y trư đây ư???”

Nàng nhìn kỹ một lượt thấy mọi người chăm chú nhìn mình không thềm chớp mắt, nàng nói :

-Hậu cung này vốn thất thổ vô ý như thế sao??

-Không thể nào. Chắc công chúa hiểu lầm rồi!

Giọng nói của hần vang lên trong bầu không gian như ngưng đọng.

Tất cả quỳ rạp tất nhiên trừ Thái hậu, Mạc Ái Di và nàng.

Nàng thậm chí không nhún gối chào hần nữa.

Hần nhìn nàng âu yếm:

-Công chúa đi đợ xa vất vả rồi!

Nàng nín bật rồi bất chợt ôm lấy cánh tay hần rồi thì thầm bằng cái giọng rít lên khó chịu:

-Chàng đùa đủ chưa??

-Chưa mà. – Hần lắc đầu.

-Thôi đi! Ta phải làm sao tiếp đây hả?? – Nàng bối rối hỏi.

-Ha ha. Nàng cứ tiếp tục đóng vai công chúa.

Hần nói xong khẽ cúi xuống và một cách tự nhiên hần hôn nhẹ vào đôi môi nàng.

Nàng lúng túng hơi đỏ mặt.

Mọi người sững sờ.

Có phải gặp nhau lần đầu không đây??

Nàng fót lờ tất cả rồi đi về cung.

Nàng nói với nữ quan:

-Gọi một cung nữ tên là Hy Lan ở cung Thực Chi Hoa đến đây!

-Dạ.

....

Một lát sau...

-Quý phi, sao Ngươi lại...?

-Nói nhỏ chút đi! Thực ra ta là Hạ Dĩ Như, công chúa Hạ quốc. Ngươi không tức đấy chứ??

Lan nhi tức tức khóc:

-Có ạ!

-Tại sao?

-Người vừa gọi muội là “ người”

-Ồ! – nàng thở dài – Ta xin lỗi.

-Muội luôn luôn đứng về phía tỷ cho dù có chuyện gì đi chăng nữa.

Nàng cười khẽ đắc ý:

-Vây thì ta có chuyện cần nhờ muội đây!

.....

Nàng chép miệng tiếp tục ngồi thưởng trà. Khuôn mặt đắm chiêu suy nghĩ rất “ra dáng” công chúa.

Đột nhiên nghe tiếng huyên náo, nàng thản nhiên ngồi im không động đậy là bao.

Hy Lan chạy vào về mặt là lạ:

-Tỷ tỷ muội làm xong rồi nhưng

-HẠ DĨ NHƯ!!! NGƯỜI RA ĐÂY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nàng khẽ bịt tai lại, thanh thoát bước ra.

Đầu tiên là cúi chào.

Tiếp theo là bẻ quặt tay cầm kiếm của Mạc Ái Di...

Tiếp nữa là đá mạnh vào chân của nàng ta khiến nàng ta gần như quỵ rạp dưới chân nàng....

Cuối cùng , là đưa cây sáo trúc chỉ vào người nàng ta hỏi:

-Kết thúc???

.
. .
. .
. .
. .

Hiện tượng đứng hình 5s đã xuất hiện.

Mọi người ngỡ ngàng đứng như trời trồng.

Rồi có người nào đó khẽ thở dài lập tức mọi người mới bình tĩnh.

Ai có cùng một suy nghĩ: Tưởng được xem kịch hay không ngờ công chúa Mạc Hiên quốc lừng danh lại chỉ là “ thùng rỗng kêu to”, thôi rồi!! Mạc Hiên quốc xuống cấp nặng rồi!!

Thế là Họ lục tục kéo nhau ra về để lại Mạc Ái Di với nỗi nhục nhã không tưởng.

Nàng ta kể như không dám nhìn mặt Hạ Dĩ Như nàng nữa mà cúi gằm mặt ra về.

....

Lan nhi khó hiểu hỏi nàng:

-Tỷ tỷ, thứ lỗi uội ngu ngốc, nhưng có gì tỷ tỷ phải gây thù chuốc oán với Mạc Hiên quốc chứ ạ???

Nàng bật cười:

-Đây là một câu hỏi thú vị đấy! Ta làm thế vì 2 lý do....

.....

Hậu cung “ nhỏ” lắm nên chút chuyện giữa hai nàng công chúa đã đc thổi phồng làm hấn nghị sự bàn chuyện triều chính cũng không đc yên.

Nữ nhân đúng là một sinh vật rắc rối!!!

Hấn về cung nhìn ra thượng điện.

Hấn bỗng thẳng người dậy.

Chẳng phải đó là con hầu của nàng sao?? (tg: Anh này ăn nói ác miệng ghê!!!!)

Hắn lắc đầu mệt mỏi.

“Con bé ấy làm gì mà không nhìn đg thế kia?? Thôi rồi! Sắp đụng vô Từ Đế Lan.

Lại có chuyện rồi!!!!

Hứ! Ta phải nhắc bao nhiêu lần câu: nữ nhân là lũ cực kỳ rắc rối thì họ mới bớt gây chuyện cho ta nhờ nhĩ??????” - Hắn gào lên trong lòng.

....

Lan nhi cúi mặt sát theo đuổi suy nghĩ của mình một cách chăm chú đến khó tin: “ Tỷ tỷ đã nói gì cơ?? Tỷ ấy làm vì 2 lý do...”

.... (Quá khứ ban nãy)...

Nàng mỉm cười nói:

-Ta làm thế vì 2 lý do...

-Vâng! Tỷ nói tiếp đi ạ!!

-Lý do thứ nhất: Ta phải mở đôn phủ đầu hạ bệ, làm nhục nhà công chúa Mạc Ái Di, cái này thì muội cũng biết rồi, 2 nước Trung Nguyên và Mạc Hiên vốn là kẻ thù trong tình bạn....

-..... – Lan nhi nhăn mặt rồi gật nhẹ đầu.

Nàng nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp:

-Lý do thứ hai: Muội biết đó, ta phải chiếm đc ngôi vị hoàng hậu vì thế sự việc này cũng là một phần trong kế hoạch đó...!!!

..... (Trở lại hiện tại)..

“ Sầm”

Hy Lan đâm bổ vào ai đó.

Ngẩng mặt lên, Hy Lan thất kinh khi nhìn thấy khuôn mặt đậm phấn son đến cả tấn, với đôi mắt rực lửa kiêu hãnh đang nhìn mình...

....

Hắn tự nói:

-Vì nàng có lẽ mình nên giúp con hầu đó chứ?? Thật mệt mỏi!!

....

—Hết chap 43.3—

Hắn định cố ý làm thình cho nhanh nhưng không ngờ Từ Đế Lan lại quá đáng như vậy.

Nàng ta đang tát lay tát để vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Hy Lan mà không chút thg tiếc.

Hắn bây giờ mới một lần nữa giật mình với hình ảnh khác của nữ nhân mà hắn một thời yêu quý.

.....

“chát”

“chát”

“chát”

“chát”

“chát”

Từ Đế Lan xoa xoa tay miệng mỉm cười.

Nàng ta đang chuẩn bị tư thế tiếp tục thì....

-Ồ!!! Nàng đang chơi trò gì thế???

Từ Đế Lan kinh ngạc quay người lại, rồi khuôn mặt nàng ta đỏ hồng lên vì sợ...nhưng rồi trấn tĩnh đáp:

-Thiếp chỉ dạy dỗ cung nữ. Thưa, điều này có gì ạ???

-Ân. Nhưng.....

-Thần thiếp không biết là việc nhỏ này cũng nên báo cáo lại với Người ạ!!!

Hắn lúng túng chỉ vì hắn vốn không nhỏ nhen tới mức quan tâm việc hậu cung hay cung nữ, và Từ đế Lan đã đánh trúng tim đen của hắn một cách dễ dàng.

Trong lúc hắn bối rối như thế thì một cái tát nháng lửa lại bộp vào mặt Hy Lan khiến Hy Lan mắt đã ngã xuống.

Âm thanh thật lạnh đậm và khó chịu.

-Đứng lên! - Từ đế Lan lạnh lùng ra lệnh.

Hy lan gượng đứng dậy và Từ Đế Lan có ý muốn tát thêm thì....

-Dừng lại!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nàng tức tối bước đến.

Từ đế Lan hỏi khẽ:

-Ô, công chúa Hạ quốc ư???

Nàng ghì mình trả lời:

-Ân.

-Hô hô, ta đánh cung nữ của hậu cung thì có liên quan đến công chúa ư?????????

Nàng thốt nhiên cứng họng.

Nàng hiện tại không là gì cả.

Từ đế Lan tiếp tục giơ tay lên....

Bỗng Nàng mỉm cười tiếc rẻ và mỉa mai nói:

-Giờ ta mới biết hậu cung chốn này lại tàn bạo và đáng nhục nhã như thế!!!!

-Cái gì??

Nhìn cái thái độ giả tạo của Từ đế Lan khiến nàng sôi máu. Nàng hỏi:

-Quý phi đã tát bao nhiêu cái vậy???

Từ Đế Lan bấm móng tay, giả tảng hỏi cung nữ thân cận:

- Bao nhiêu nhĩ?

Cô cung nữ đó là Thước Du, nàng liếc qua cũng nhận ra khuôn mặt chua ngoa của ả. ả trả lời:

-Dạ... tầm nhị thập hoặc hơn thế ạ....

Nàng cười thật khê bc từng bc đến gần Từ Đế Lan... giang tay lên...

Từ Đế Lan nghe một tiếng “chát” mạnh nhưng không thấy đau. Vì nàng không tát nàng ta, mà kẻ chịu đòn là Thước Du.

“Chát” - Một cái tát nữa vang lên thật âm đậm.

“Chát” - Lại một cái nữa, cái này mạnh gấp đôi cái trc nó...

....

....

“Chát” – Cái tát cuối cùng mạnh đến nỗi tay nàng cũng đỏ lên và má Thước Du thì sưng vù lên, ả ngã phịch xuống đất.

Từ Đế Lan trở mặt ra kinh hãi. Nàng cười rất đẹp, bóp một phần tóc của Từ Đế Lan kéo nàng ta lại gần, nàng rít khẽ:

-Ta không muốn làm thế đâu, ta chỉ muốn “chạm nhẹ” vào má của con hầu như bản của người xem nó có ngu ngốc và bần thủ như người không thôi. Ha ha!!

Tiếng cười nhạt nhẽo cuối cùng khiến bầu không khí giảm đi vài độ.

Nàng cúi đầu khách sáo và trách móc nói với hắn:

-Đa tạ hoàng thượng đã cứu giúp.

Nói rồi nàng dắt tay Lan nhi kéo mạnh đi.

———Hết chap 43———

46. Chương 46

Vừa xúc thuốc nhẹ nhàng lên má Lan nhi, nàng vừa xuyt xoa. Nàng nhìn vết thương trên má tỳ hầu của mình mà hận không thể một kiếm giết chết ả tiện nữ đó, đánh Lan nhi- hầu nữ của nàng chẳng phải là chính thức chém một nhát vào mặt nàng hay sao??? (tg: Nghĩ xa xôi quá!!!)

Thực mà nói, nàng cứu Lan nhi, không hoàn toàn vì Lan nhi. Mà trắng ra nàng chẳng vì Lan nhi một chút nào cả, phần lớn lý do chỉ vì nàng ghét Từ Đế Lan mà thôi.

Nàng hỏi khẽ một câu:

-Đau không?

Lan nhi lí nhí:

-Một chút ạ!

Nàng không nói gì vì nàng căn bản không thể ép mình nói thêm vài câu giả dối nữa. Nàng ngấy lắm rồi.

Nàng đứng dậy thật nhanh và mỉm cười:

-Hôm nay ngư... à không muội không cần hầu ta nữa. Muội có thể nghỉ ngơi.

Lan nhi cúi gầm mặt nói:

-Đa tạ tỷ tỷ.

-Ấn.

.....

Nàng húp mạnh một ngụm trà. Vị đắng nghét xộc vào miệng nàng.

Nàng đột nhiên cảm thấy có cái gì đó trào lên mạnh mẽ nơi cổ họng... Nàng chạy vội ra hoa viên và nôn thốc nôn tháo...

Vuốt ngực mình, nàng thở dài nói khẽ:

-Mấy hôm nay, chắc tại mình ăn không đc nên mới bị thế này.

Thật ra, nàng đang ngồi đợi hắn.

Thế nào hắn cũng phải đến thôi.

À, bóng hắn kia rồi. Nàng bấu môi. Oai phong gút!

Nàng thậm chí còn chẳng thèm ra chào hắn.

Hắn bước vào cười thật tươi:

-Huân.... À ... Dĩ Như, nàng đang làm gì vậy??

-Ha ha! – Nàng bật cười- Ta đợi chàng.

-Tại sao?

-Vì ta cần một lời giải thích và nếu chàng không muốn ta cũng làm như ta không cần vậy - Một lời nói mâu thuẫn tuyệt đối, hơ.. đơn giản vì nàng đang bối rối phải thừa nhận cái tâm trạng không thể thiếu trong ái tình ấy.....

Hắn không thèm nhìn nàng và lâu lâu một cách khó chịu:

-Ta sợ nàng nhất nhưng không phải vì thế mà nàng có quyền làm vậy đâu. Ta đường đường là vua một nước mà lại quan tâm.... phải nhớ đến cả tiện nữ của nàng.... Người đời sẽ nói sao về ta.... Một vị vua nhu nhược!! Nàng không thể tìm cách gì đó và yêu cầu ta những việc đúng với địa vị của ta đc k??

Nàng rướn người qua cái bàn tròn nhỏ, đôi mắt nàng mở to, đôi mắt luyến tình ấy thực rất quyến rũ.

Hắn nuốt nước bọt.

Nàng cười hỏi vì biết rõ uy lực sắc đẹp của mình:

-Chàng muốn thiếp làm sao cơ?

Hắn bất chợt lấy tay đẩy nàng ra, bộ mặt lạnh lùng:

-Đừng làm thế!

-Ha ha! Sao câu này giống câu nói của một người khách với kỹ nữ lầu xanh thế? – Nàng khó chịu âm sắc có chút chua chát hỏi lại

Hắn ưu ái nhìn nàng nhưng băng lãnh bao phủ lại bất chợt khiến hắn biến thành hiện thân của ác quỷ:

-Vì nàng đã có hành động giống như một kỹ nữ.... Và ta không muốn nàng lại có những hành động ve vãn đó....

“ Chát”

.
. .
.

Hắn tròn mắt nhìn nàng:

-Sao nàng dám....?

Nàng cười nhẹ:

-Chàng vừa nói ta là gì? Ve vãn ư? Chàng có biết đó là từ ta ghét nhất không? Chàng vừa buông một lời sỉ nhục ta đấy! Chàng thật kẻ một kẻ vô tâm. Chàng có biết ta đã đợi chàng ở đây...- Nàng ngừng lại một chút để thở mạnh, lồng ngực nàng phập phồng biểu lộ sự giận dữ -.... Chàng là 1 kẻ lạnh lùng thì ta biết nhưng chàng không thể nói những lời dịu dàng mềm mại với ta đc sao??? Ta ... ta....

Hắn nhếch môi lạnh lùng:

-Nàng cứ thế đi! Nếu điều nàng mong muốn ở ta chỉ là những lời sáo rỗng ấy.. thì xin lỗi đã làm nàng thất vọng...

Nói xong hắn bỏ đi không ngoái lại nhìn...

Nàng ngã xuống sàn, nước mắt lăn chã rơi...

Giây phút này nàng thấy mình chẳng khác gì một nữ nhân tầm thường chỉ biết dựa vào nam nhân và rơi lệ cũng chỉ vì nam nhân....

Nàng thấy bầu trời tối om..

,.....

—Hết chap 44.1—

Mở mắt một cách khó khăn, nàng cơ hồ nghĩ thấy mùi cháo...

Hy Lan đặt bát cháo xuống bên chiếc bàn tròn và lo lắng nhìn nàng:

-Tỷ làm sao thế? Muội về lấy chút đồ thì thấy tỷ....

Nàng nhớ lại và tự dừng một dòng nước mắt đau đớn chảy ra từ khe mắt. Và điều đó làm đầu nàng đau như búa bổ.

Nàng ôm mặt khóc.

Từng giọt lệ lăn chã rơi tuôn như một dòng suối nhỏ...

Lan nhi kinh ngạc:

-Chuyện gì đã xảy ra ạ??

Nàng sụt sịt, không thềm quệt nước mắt mà hỏi:

-Lễ tấn phong của ta khi nào tổ chức?

-Dạ.... Là ngày 20 tháng này ạ.

Nàng đứng dậy bước như chạy, vừa đi vừa cố gắng kìm nén nước mắt.

....

-Ô! Cuối cùng con cũng đã chịu đến! – Thái hậu thờ ơ nói.

Nàng cười gượng:

-Vâng.

Thái hậu thất kinh:

-Chà chà! Hiếm khi thấy con ngoan ngoãn như vậy đó!

Ngữ khí bà lạnh lẽo và có chút điên rồ.

Nàng nói:

-Thái hậu còn giận ta chuyện Hạ quốc sao?

Thái hậu như đài bắt đợ sóng, đứng dậy tức giận....Hất một chén trà vào mặt nàng.

Nàng im lặng nhắm mắt khẽ nói:

-Ta muốn hỏi rằng Thái hậu hận Hạ quốc, Mạc Hiên quốc hay ta hơn?

Câu hỏi này đã đụng trúng tim đen của Thái hậu.

Bà hận Mạc Hiên quốc đến phát điên lên và bà hiểu chỉ có kẻ trơ mặt bà mới giúp bà xả hận....

Bà cười:

-Ha ha.... Con tìm ta có chuyện gì?

-Ta muốn nói về chuyện tấn phong!

Thái hậu chột dạ:

-Con muốn huỷ nó?

Nàng bật cười:

-Lý nào lại vậy! Ý ta là muốn chuyển sang ngày 10 tháng này. Ta cần gấp.

-Được. Mọi thứ sẽ là như thế!

.....

———Hết chap44.2—— (Last)

Thái hậu nhìn theo bóng dáng nàng với vẻ nuối tiếc và buồn bã....

Thật đáng tiếc!

“ Nếu ta chưa biết con là ai, hẳn ta sẽ giết con mất nhưng khi biết con là ai thì ta mới cần con. Con là thứ quân bài mà ta thích nhất!”

.....

Nàng biết mọi thứ sắp kết thúc rồi.

Ha ha!

“ Mình chẳng khác gì Từ Đế Lan.”

Nàng từng chê cười phỉ nhổ vào cái cách cô ta chạy theo hắn một cách vô vọng....

Nhưng bây giờ nàng mới hiểu.

Nàng cũng chỉ là nữ nhân.....

.....

Ngày mùng 10 tháng ấy cùng những sự kiện liên quan đc ghi chép trong lịch sử rất chi tiết như sau....

....Hoàng hậu khoác hồng y đầu cài vương miện. Hoàng hậu của nhà Mộ Dung năm thứ 5 xuất thân từ ngoại quốc, là công chúa của nước Hạ. Tên của bà thời thiếu nữ là Hạ Dĩ Như.

Lễ lập hậu và lễ cưới của Mộ Dung Sở Thiết và công chúa Hạ Dĩ Như đc tổ chức rất ư lộng lẫy. Thế nhưng đám cưới đặc biệt này in dấu vào lịch sử vì nó lộng lẫy nhưng hoàn toàn không hề hoang phí.

Sau đó, ngày 11, nhẽ ra tổ chức lễ lập phi thất thứ 2 là Mạc Dĩ Như- công chúa của Mạc Hiên quốc nhưng lại bị bãi bỏ.

Mộ Dung Sở Thiết cảm đãi các phi tần như Từ Đế Lan, Từ Đế Tử,... rất hậu rồi bất ngờ cho họ về gia đình. Tức đã đuổi họ khỏi cung cấm.

Mộ Dung Sở Thiết được lưu lại trong sử sách là một ông vua hết sức chung tình, vì Hạ Dĩ Như mà cam lòng đuổi hết phi thất, chịu sống như một nam nhân bình thường

.....

Bảy năm sau đó....

Hạ Dĩ Như ngồi trên chiếc khăn màu hồng trông rất đáng yêu thì một nhi tử xinh xắn chạy tới:

-Mẫu hậu!!!

-Hy Chi! Không được hét như thế! – Nàng âu yếm nhìn con nói.

-Mẫu hậu thật là.....

-Sao nào, công chúa bé nhỏ của ta?

-Mẫu hậu! Con thấy phụ hoàng đứng cùng một nữ nhân rất xinh đẹp!- Mộ Dung Hy Chi quả quyết nhìn mẫu thân.

Nàng suy tư một chút rồi nói:

-Con nhìn mẫu hậu này! Ta không còn đẽ như trước.... Phụ hoàng con làm vậy cũng không sao!

Tuy nói là vậy nhưng lòng nàng như lửa đốt.

Hy Chi liếc nhìn khuôn mặt mẫu hậu.

Đôi mắt tròn và rất đẹp nhưng hơi đục màu vì bị thời gian tàn phá đôi chút.... Ngũ quan hoàn hảo. Làn da trắng mịn như sữa đặc.

Một mỹ nhân xinh đẹp. Vẻ trẻ trung và tươi sáng không hề biến mất trên khuôn mặt nàng....

Hy Chi nói:

-Mẫu hậu à! Người còn rất đẹp!

Nàng hỏi lại con nửa đùa nửa thật:

-Vậy so với nữ nhân con vừa gặp?

Hy Chi đáp ngay:

-Mẫu hậu đẹp hơn.

Nàng không nói gì mà xoa đầu con:

-Con gặp phụ hoàng ở đâu?

Nàng vừa hỏi xong thì tiếng hấn đã vang lên sau lưng:

-Nàng xem ai đến đây?

Nàng quay lại, hét lên ôm lấy nữ nhân đó:

-Hy Lan à!!

-Tỷ tỷ!

Lan nhi khóc nức lên.

Chẳng là vài năm trc, Lan nhi phải rời cung hồi gia để lo hậu sự cho phụ thân nhưng mãi không thấy về.

Nàng tìm mãi nhưng không thấy.

Hy Chi ngạc nhiên nhìn mẫu hậu:

-Đây là nữ nhân đó mà!

-Không phải đâu! Chào Lan tỷ đi!

Hy Chi cúi đầu không nói về còn khó chịu.

Hấn ôm lấy nàng hôn lên môi thật lâu rồi quay sang cười với Hy Chi:

-Hài lòng chứ, ái nữ của ta?

Hy Chi nhẹ cười một cái lúm đồng tiền lộ rõ.

Lát sau Huyền Minh bước đến nghe được câu chuyện thì liền thêm thất và sáng tạo khiến Cả năm người cùng nhau bật cười sảng khoái.

—————Hết chap 44—————

47. Chương 47 - End

Hai năm sau, khi Hy Chi đầy 8 tuổi, nàng sinh hài tử thứ hai là nam.

Đặt tên là Mộ Dung Thiết Huy.

Nàng âu yếm nhìn con rồi tựa nhẹ vào vai hắn. Bình yên.

.....

Hoàng hậu Hạ Nhiên Từ Nhũ tức Hạ Dĩ Như được lưu trong lịch sử như sau...

Bà là công chúa của Hạ quốc.

Bà từng sống cuộc sống cơ cực trước khi được biết thân phận thực sự. Bị *** hại nhiều lần trong cung cấm vì nhan sắc xinh đẹp và sự nhất sủng của vua.

Bà là một người giỏi võ nghệ lại ưa cung kiếm nên thường được cùng vua luyện tập kiếm pháp. Vua hết mực yêu quý và sủng ái bà nên thời Mộ Dung năm thứ 5, quan hệ giữa hai nước Hạ - Trung rất tốt.

Bà còn đóng vai trò quan trọng trong sự phát triển và thái bình của đất nước.

Trước khi gặp bà, vua là một người thô bạo, ưa giết chóc, khắp nơi ca thán vì sự độc đoán và tàn bạo của vua nhưng từ khi có bà thì vua trở nên hiền từ và có những chính sách đúng đắn về hoà bình không hiếu chiến như xưa nữa là do nhờ bà tác động.

Bà là một nữ nhân tiêu biểu ầu phụ nữ mạnh mẽ, sẵn sàng làm mọi thứ vì mục đích tốt đẹp của mình.

Sau, con trai bà là Mộ Dung Thiết Huy trở thành Vua Mộ Dung đời thứ sáu.

Bà và phu quân bà là thái thượng hoàng đã cho Mộ Dung Thiết Huy nhiều lời khuyên hữu ích.

Còn công chúa Mộ Dung Hy Chi thì trở thành phu nhân của Tướng quân trong triều.

Năm bà 65 tuổi thì cùng thái thượng hoàng về miền quê ở ẩn.

Quãng đời còn lại của bà yên bình trôi qua....

.....

Nhiều nhiều năm sau đó

Một chàng trai và cô gái làm duyên náo cả khoảng đường.

-Cô nói cái gì hả?

Chàng trai bóp lấy cổ cô gái với vẻ phẫn nộ.

Cô gái ngoan cường lấy hai tay ghì lại tay chàng trai miệng nói:

-Anh thật thô bạo!

-Cái gì?

.....

Và một câu chuyện tình yêu đẹp lại tiếp diễn....

Chúng ta nhận ra rằng tình yêu đôi lúc thật lạ lùng....

Cùng một vài điều nữa tình yêu thật sự vĩnh cửu với thời gian.

Yêu và được yêu là một điều hạnh phúc....

Hãy trân trọng những phút giây được ở bên nhau và cảm nhận tình yêu đẹp và làm con người đẹp đến như thế nào...

Hãy yêu nhau hôm nay hơn hôm qua và ngày mai hơn hôm nay....

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-vuong-tan-bao-va-hoang-ty-cua-thien-gia>